

TC'nin temel rolünün emperyalizm perspektifinden papaz rolü olduğu açıktır. İsrail karşıtlığı büyük ortaklık, görev dağılımı ve yönelimin bir parçasıdır. TC tüm gücüyle, olanaklarıyla bölgesel gelişmelerde etkin bir aktör olma, ABD emperyalizminin ajandasında güçlü bir konum alma peşindedir.

özgür gelecek için
Yeni

Demokrasi

gazetesi

16 EKİM - 30 EKİM • SAYI: 172 • FİYAT: 20 TL • ISSN: 2630-5526

Direnişin Umudunu GELECEĞE TAŞIYACAĞIZ

ANALİZ

4

İSRAİL'İN KÂBUSU: HİZBULLAH

Hizbullah, emperyalizmin bölge politikalarının önündeki güçlü engellerden biri olarak destansı bir savaş yürütmektedir. Halk için şiddete başvurma kaçınılmaz olduğunu öğreten Hizbullah direnişi tarihsel ve toplumsal bakımdan devrimci bir rol oynamaktadır. Onun özünü oluşturan ve halkın geleceği bakımından karanlığı temsil eden gerici karakteri bu gerçekliği görmemize engel olamaz.

EKONOMİ

8

DÜNYA ÇAPINDA KRİZLER, YENİDEN PİK NOKTASINA MI İLERLİYOR?

ABD merkezli resesyon riski ve borsa çalkalanmaları, özellikle İngiltere, Avrupa ve Japonya piyasalarında da büyük endişeye ve borsada çakılmalara sebep olmuştur. Bu ülkelerin aynı zamanda ABD piyasaları ile doğrudan veya dolaylı iç içe geçmişliğinin ne derecede büyük olduğu da bu göstergeler ile rahatlıkla görülebilmektedir.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU

Tarımda Yarı Feodal İlişkilerin Temel Dayanağı: Küçük Üretim-VI

Hindistan'da Maoist G.N. Saibaba ölümsüzleşti

Hindistan'da 2014 yılında tutuklanan Prof. Dr. G.N. Saibaba 2017 yılında ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı. Bu yıl 9 Mart'ta serbest bırakılan Saibaba, ağır işkencelerden kaynaklanan rahatsızlıklar nedeniyle geçirdiği ameliyat sonrası 7 Ekim'de ölümsüzleşti.

G.N. Saibaba, bu yıl Nagpur Merkez Hapishanesinden tahliye edildikten sonra yaptığı ilk basın açıklamasında "Hapishaneden sağ çıkmam sadece şans eseri oldu" demişti. Saibaba ayrıca yaklaşık 10 yıl boyunca hapishanede maruz kaldığı insanlık dışı muamele ve işkenceden de bahsetmişti. Tekerlekli sandalyeye bağlı ve yüzde 90'ın üzerinde engelli olan Saibaba, 8 yılı aşkın bir süre boyunca aynı hücreye kapatılmış ve tekerlekli sandalyeden mahrum bırakılmıştı.

HKP (MAOİST) BAYRAĞINA SARILDI

Saibaba için Haydarabad'taki evinde cenaze töreni düzenlenirken üniversite öğrencileri ve akademisyenler de üniversitede anma yaptı. Saibaba'nın tabutu HKP (Maoist) bayrağına sarıldı. Dünyanın her yerinden Maoistler Saibaba için mesajlar yayımladı ve bu büyük kaybı paylaştı.

Yeni Delhi'de Jawaharlal Nehru Üniversitende bulunan öğrenci örgütleri Saibaba için anma programı düzenlendi. Ülkenin farklı yerlerinden çok sayıda kişi anmaya katıldı. Anmaya Prof. Manoranjan Mohanty, Prof. Nandita, Prof. Ajay Gudavorthy ve Prof. N Sachin katıldı.

Anma programı "Siyasi Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Devrim" sloganlarıyla başladı. Öğrenciler ayrıca anma programının düzenleneceği alana

Saibaba'nın fotoğraflarını astı. Anma programında Saibaba'nın tutsak olduğu süreçte yaşadığı ağır işkenceler anlatıldı. Saibaba'nın mücadelesi ve Dalit kabileleri için yaptığı çalışmalar anlatıldı. Saibaba'nın fikirlerinin yaşatılacağı belirtildi.

Prof. Manoranjan Mohanty anma programında söz alarak şunları ifade etti: "Onu kurtarmak için çok uğraştık. Ancak başarılı olunamadı. Hükümet onu öldürdü. Bu sıradan bir ölüm değil. Artık UAPA'yı (Yasadışı Faaliyetleri Önleme Yasası-çn) kaldırmanın zamanı geldi. Bu nedenle birçok insanın hayatı mahvolmaktadır." Mohanty, Saibaba'nın mücadelecisi bir geleneğe sahip olduğunu söyleyerek bunun daha ileriye taşınması gerektiğini söyledi.

"ÇOK YAŞA SAİBABA"

İnsan hakları savunucuları, Saibaba'nın ailesi ve siyasi liderler, 14 Ekim Pazarı sabahı cenazesi Telangana Meclisi yakınlarındaki Gun Park'ta bulunan Şehitler Anıtı'na getirilen Saibaba için bir araya geldi.

Saibaba'nın cenazesini bir süre anıtta tutmak isteyen kitleye polis izin vermemekle engel olmaya çalıştı. Saibaba'nın cenazesini taşıyan ambulansın anıt etrafında 15 dakika durmasına dahi izin verilmedi. Anma için bir araya gelen kitle polise tepki gösterdi. Tepki gösteren kitle, "Çok Yaşa Saibaba", "Lal Salam (Kızıl Selam-çn.)", "Yaşasın Devrim" sloganlarını haykırdı.

Daha sonra Saibaba'nın naaşı evine taşındı ve burada bir anma töreni gerçekleştirildi. Saibaba'nın aile üyeleri, Saibaba'nın cesedini Gandhi Tıp Fakültesi'ne bağışlamaya karar verdi.

Samandağ'da Partizan korkusu

Samandağ'da 2 Partizan okuru polis tarafından ifade verme-ye çağırıldı. Partizan okurlarına Partizan önlüğünü teslim edip etmeyecekleri soruldu.

Aksa Tufanının 1. yılında "Orta Doğu'da ve Dünyada Emperyalist Savaşa Karşı Örgütlü Mücadeleye!" şiarıyla yapılan yürüyüşte kullanılan Partizan flama ve önlükleri "suç unsuru" sayıldı. Eylem esnasında soruşturma başlatılırken aynı günün akşamında 2 partizan okuru polis tarafından ifadeye çağırıldı. Partizan okurlarına üzerinde "Partizan" yazan önlükleri polise teslim edip etmeyecekleri soruldu.

Gazetemize konuşan bir Partizan okuru

bu saldırıların yeni olmadığı belirterek "Yalnızca İbrahim'in silüetinden, görünüşünden değil görüşlerinden de bir o kadar korkuyorlar. Bugün geldiğimiz noktada soruşturmaya gerekçe gösterilen 'siluet' olmadan dahi Partizan önlük ve flamalarına yönelik saldırılar devam ediyor. Biz bu baskılar karşısında haklılığımızı haykırmaktan geri durmayacağız. Baskılar bizi yıldıramaz." dedi.

Gebze Belediyesi'nde hayvan katliamı

Hayvan hakları savunucuları Gebze Belediyesi Sokak Hayvanları Tedavi, Rehabilitasyon ve Eğitim Merkezi önünde eylem düzenleyerek mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı ve katliam yasasının geri çekilmesini istedi.

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde Sokak Hayvanları Tedavi, Rehabilitasyon ve Eğitim Merkezi önünde çöp konteynerinde ölü sokak köpekleri bulundu.

Köpeklere ulaşanlar çektikleri görüntüleri sanal medyada paylaştı. Çöp torbalarını açan hayvan hakları savunucuları öldürülen hayvanların yeni öldürülmüş olduğunu, içlerinden bazı hayvanların ise henüz ölmediğini belirttiler.

Alınan bilgiye göre aralarında yavru kedi ve köpeklerin de olduğu 43 hayvan ilaçla öldürüldü. Ölü köpekleri çöp poşetlerinden tek tek çıkartan hayvan hakları savunucuları köpeklerin rehabilitasyon merkezi çalışanları tarafından öldürülerek çöpe atıldığını belirtti.

Gazeteci Umut Taştan, alanın drone ile kayıt altına alınan görüntülerini sanal medya hesabından paylaştı. Bu görüntülerde hayvanların nasıl öldürüldüğü görülüyor.

BELEDİYE BAŞKANI HAYVANSERVERLERİ SUÇLADI

AKP'li Gebze Belediye Başkanı Zinnur Büyükgöz konu ile ilgili yaptığı açıklamada suçu hayvanseverlere attı. Büyükgöz, "Bu süreçte hayvansever olduğunu iddia edenler Rehabilitasyon Merkezimizi işlemez hale getirmişlerdir. Tesisimizin önünde başlattıkları eylemle çalışmalarımızı engellemektedirler." dedi.

BİRÇOK YERDE PROTESTO EDİLDİ

Gebze Belediyesi önünde toplanan çok sayıda kişi katliamı protesto etti. Eylem alanına çok sayıda polis konuşlandırıldı. Eylemciler, "Çocuklar öldürülürken, istismara uğrarken, hayvanlar katledilirken neredeydiniz?" diye tepki gösterdi.

Ayrıca İstanbul Ümraniye'de, Eskişehir, Artvin/Hopa ve İzmir'de katliama karşı halk sokağa çıktı.

POLİTİK
GÜNDEMEMPERYALİST SAVAŞ
KIŞKIRTICILIĞI VE FAŞİZMİN
ÜSTLENDİĞİ ROL!

Gündemde sadece Filistin'e, Lübnan'a yönelik yoğun saldırılar karşısındaki yüksek duyarlılık olmalıyken Türkiye'nin iç dinamikleri ve faşizm buna da fırsat vermemektedir. İşçi sınıfının, küçük üreticinin, kadınların uğradığı saldırılar, bunların topluma yansıtılma biçimleri önümüzdeki süreçte güvenlik problemlerine dayalı söylemlerin ve politikaların toplumu esir alacağını düşündürmektedir. "2 yılın altında cezaların da artık uygulanacağı" sözü faşizme karşı mücadelenin her aşamada cezalandırılmak istenmesinin bir sonucudur. Sistem çıkmazlarla karşı karşıyayken toplum üzerindeki baskı derinleştirilmektedir. İsrail'in saldırganlığına dair manipülasyon da bunun bir parçasıdır. Oysa gerçekler bize bölgesel gelişmelerde TC'nin bambaşka roller almak istediğini göstermektedir.

İsrail Siyonizmi Gazze'de soykırıma yönelirken Filistin davasını Filistin topraklarının dışına atarak denklemini yeniden kurmaya yönelmektedir. Kadın, çocuk demeksizin Gazze'de 45 bin Filistinli bir yıl içinde katledildi. Yüz binlerce Filistinli sürgüne zorlandı. Doğu Kudüs, Batı Şeria bölgesinde yüzlerce Filistinli katledilirken 10 binden fazlası tutuklandı. İşgalin sürekliliği ve daralan Filistin toprakları, acımasız saldırılar eşliğinde tümüyle kontrol altına alınmaya çalışılıyor. Siyonist İsrail bununla yetinmiyor savaşı Netanyahu tarafından "Lanet Ekseni" olarak tanımlanan Lübnan, Suriye, Yemen, Irak ve İran eksenine doğru kaydırıyor. Lübnan'da Hizbullah liderliğini hedefleyen saldırılar yaklaşık bir aydır büyük katliamlar, psikolojik savaş ile devam ediyor. Siyonist barbarlık Hizbullah'ın önderlik kademesine yönelik sonuç alıcı katliamlarıyla bölge ve Dünya halklarına "yenilmez" olduğunu propaganda ediyor. Bir yandan da Lübnan'ın güneyini işgal ederek hedefini genişletmeye çalışıyor. Siyonist barbarlık nasıl Gazze'de anti işgalci ve anti Siyonist direnişle karşılaştıysa Lübnan'da da aynı direnişle karşı karşıya. Hizbullah yediği tüm darbelerle rağmen güçlü bir direniş odağı olmaya devam ediyor. Siyonizm'in tek yapabildiği yerleşim

yerlerini acımasız şekilde uçaklarıyla bombalamak oluyor.

Siyonizm ABD ve İngiliz emperyalizminin bölgesel planlaması ve savaş kışkırtıcılığının temel gücü durumundadır. Kuşkusuz o bölgesel planlama ve hesaplarda tek dayanak değildir. Filistin direnişi ve onu yok etme saldırısı tüm bölgeyi kuşatan gelişmeleri tetiklemektedir. İsrail saldırganlığı bilhassa Lübnan, Suriye ve İran'ı içine alacak şekilde dengeleri etkilemektedir. TC, ABD emperyalizminin sadık bir uşağı olarak tüm bu gelişmelerde en etkin rolü kapma, bölgesel düzenlemede ana unsurlardan biri olma çabasıdadır. İsrail'in Lübnan yoğunlaşmasına paralel olarak iki temel çizgi oluşturmaktadır. Birincisi, İsrail karşıtlığının İran ekseninde oluşmasını engelleyecek bir söylem; ikincisi, Sünni kenetlenmesi yaratacak şekilde inanca dayalı bir söylem. Bu iki temel söylem de bir politik boşluğun dolduracak özne, yönlendirici güç olma çabasıdır. Bu bağlamda özellikle Filistin davasının hamiliğini yüklenmeye çalışan, İran eksenine kayan bu sorunu bölgesel planlamalarında bir kaldıracı çevirme peşindedir. Hiç kuşkusuz bu tutum "içeriksiz, çelişik, tutarsız" "İsrail karşıtlığı" yaklaşımıyla güç kazanarak İran'ı çevirme yöneliminin bir parçası olarak değerlendirilmelidir. TC İsrail saldırganlığının etkilerini en az zararla atlatan, buradan daha güçlü bir rol elde ederek çıkmayı hesaplayan yaklaşıma sahiptir. Bu süreci karşılarken birkaç şeyden vazgeçmeyecek, pekiştirecek bir hesap içindedir. Birincisi, bölgesel çelişkiler ve çatışmalar içinde Kürt ulusal kazanımların dört parça Kürdistan'da "varoluşsal" bir tehdiye dönüşmemesi; ikincisi, Suriye'de cihadistlerle elde ettiği kazanımların daha fazla genişlemesi, Suriye'de bugüne kadar başaramadığını şimdi bir şekilde başarmak.

Buna uygun bir söylem ve siyasî temel oluşturmaya girişmiştir. Birinci söylem, yalın kat İsrail karşıtlığı ve tehdit tanımlaması. Bu tehdidi öncelikle sıranın Suriye'ye geleceği hesaplamasıyla "Esat'la kardeşleşme" çağrısına çevirmiştir. Bu çağrıyı Esat, derin güvensizlik ve edinilmiş deneyimle "işgali sonlandırma" şartına bağlayarak karşılamıştır. Tayyip Erdoğan bu noktada çıtaı yükseltmiş

"İsrail'in kendilerine saldıracağı", "sıranın Anadolu'ya geleceğini" ifade etmiştir. Bu yaklaşımın tercümesi "İsrail'in Suriye'ye yönelmesini kendi eksenine yönelme" olarak manipüle etmektir. Bu, Suriye'nin İsrail tehdidiyle terbiye edilmesi ve papaz rolüyle Suriye'yi uyarma durumudur.

İkinci söylem, Tayyip Erdoğan ağzından bölgesel gelişmelerin ve savaşın kapsamı ifade edilerek "iç cephenin" "millî birliğin" tesis edilmesi şeklindedir. Bu yaklaşım hiç kuşkusuz sadece bir tehlike tanımı değil, bölgesel ölçekte daha aktif konum almayı hedefleyen sosyal bir taban oluşturma girişimidir.

Üçüncü söylem, Meclis'in açılışında Devlet Bahçeli'nin "dışarda barış içinde savaş olmaz" diyerek DEM Parti ile tokalaşmasıdır. Bu durumun alelade bir tutum olarak algılanmaması gerektiği, uzatılan elin bilinçli bir şekilde organize edildiği yine Devlet Bahçeli tarafından ifade edilmiştir. Buna paralel olarak Tayyip Erdoğan bu yaklaşımı desteklemiş ve Kürt meselesinde yeni bir açılım söylemi tüm gücüyle ve çeşitli iddialarla tartışılmaya başlanmıştır.

Dördüncü söylem ise Anayasa tartışmasıdır. İlk dört maddeye dair önce HüdaPar daha sonra, Meclis Başkanı Numan Kurtulmuş tarafında bir tartışma başlatılmıştır. Bu tartışmanın Kürt meselesinden bağımsız olmadığı, bölgesel konumlanışa yönelik olduğu düşünülmelidir.

Tüm bu söylemlerin AKP-MHP'nin kan kaybettiği, kitlelerdeki karşılıklarının azaldığı, ekonomik ve siyasi süreci yönetmede zorluk çekildiği ve tüm bunların üstünü örtmek için toplumu manipüle etmeye, esas sorunlardan uzaklaştırmaya dayandığı düşünülebilir. Kuşkusuz işin bu kısmı AKP-MHP faşist bloku için sadece yan ürünlerdir. Asıl mesele TC'nin bir bütün olarak bölgesel savaşa doğru sürüklenen ve tüm dengelerin değişme olasılığı karşısında etkin bir rol üstlenme, olası tehditlere karşı kendi çıkarlarını en üst düzeyde gerçekleştirmeye dayanmaktadır.

Faşist diktatörlük bölgesel bir konumlanış içine girerken asıl odağını Suriye

ve Kürt ulusal kazanımlarına odaklanmıştır. İsrail'in üstlendiği cellat rolüne karşı aynı oyunda şimdilik papaz rolü oynamaktadır. Oyun sahası ve güç devşirme alanı 2006-2015 arasında olduğu gibi Suriye'dir. İlk adımını ise "barışçıl" söylemle inşa etmektedir. Tıpkı 2006-2011 arasında izlediği Suriye politikası gibi. Üstelik Suriye'nin, İran ve Hizbullah'la olan ilişkisinden kaynaklı İsrail'in sonraki potansiyel hedefi olmasının yarattığı cihadist güçlerdeki saldırgan yönelimi kendine bir olanak olarak görmektedir. Ancak bölgede bir askerî olarak konumlanmış, sicili savaş kışkırtıcılığıyla açık hale gelmiş olması bu rolü sınırlamaktadır. TC bu açıdan Suriye kuşatmasını ya barış ya da savaş seçeneği içinde aktif hale getirme planı yapmaktadır.

Bu yönelim özellikle Kürt Ulusal Hareketi ile de yeni bir ilişki biçimini zorlamaktadır. Devlet Bahçeli'nin "terör sona erdi" mealinde söylemleri, görüşmelere "meşruiyet" zemini yaratma olarak değerlendirilmelidir. TC'nin verili koşullarda bölgesel aktör olmasında Kürtlerle savaş ve köklü karşıtlık onun için yeniden bir politik risk olarak karşısına çıkmaktadır. PKK'nin etkisi zayıflasa da gücünü koruyan durumu göz önüne alındığında azılı faşist Devlet Bahçeli'nin "terör bitti" yaklaşımı kartları yeniden karmaya mahkûm kalındığına işaret etmektedir.

Tüm bu tabloda TC'nin temel rolünün emperyalizm perspektifinden papaz rolü olduğu açıktır. İsrail karşıtlığı büyük ortaklık, görev dağılımı ve yönelimin bir parçasıdır. TC tüm gücüyle, olanaklarıyla bölgesel gelişmelerde etkin bir aktör olma, ABD emperyalizminin ajandasında güçlü bir konum alma peşindedir. Bu yönelimin ise daha ciddi siyasi krize, daha kapsamlı şoven histerilere ve hiç kuşkusuz askeri bir vurucu güç olarak daha etkin konumlanmaya hizmet edeceği açıktır. Emperyalizmin uşağı faşist diktatörlüğün yalanlarına, hilelerine aldanmayalım mücadeleyi daha geliştirecek devrimci çalışmaları yükseltelim. Halkı, karmaşık olan gelişmeler karşısında daha güçlü donatacak olan devrimci çalışmaların ve propagandanın varlığıdır.

LÜBNAN DİRENİŞİNİN TEMEL GÜCÜ, İSRAİL'İN KÂBUSU: HİZBULLAH

Son yıllarda Orta Doğu'daki destansı direnişlerin ve zaferlerin parlayan yıldızı Hizbullah (Lübnan) hakkında kimi yerde kafa karışıklığı kimi yerde de haksız ya da yanlış yargılar göze çarpmaktadır. Bunları gidermek ve İslamî de olsa, burjuva milliyetçisi de olsa, komünist harekete ve hatta var olduğu ülke devriminin önündeki engellerden biri dahi olsa işgale ve her türden ulusal baskıya karşı mücadele eden akımlara yaklaşımımızı bir kez daha somutlaştırmak bakımından Hizbullah bir referans olma özelliği taşımaktadır. Hizbullah'ın kuruluşundan itibaren nasıl bir varlık gösterdiği, neleri savunduğu, kime karşı savaştığı, kimlerle ve ne türden bağlara sahip olduğu üzerinde duracağız. Faşist devlet uzantısı, halk düşmanı bir iş birlikçi örgüt olmasının ötesinde vahşice, korku salmak amacıyla gerçekleştirdiği cinayetlerle gündeme gelmiş Türkiye'deki Hizbullah ile isim dışında bir benzerliği olmayan Lübnan'daki Hizbullah henüz devam eden Lübnan ve Filistin ulusal direnişlerinin en etkin gücü olarak mazlum halkların mücadelesinde takdir ve takip edilmesi gereken bir odaktır.

HİZBULLAH'IN KISA TARİHİ

İlk olarak İsrail'in 1982 yılındaki Güney

Lübnan işgaline karşı silahlı direniş kararı ile gündeme gelen Hizbullah Lübnan Direniş Tugayları'ndan (EMEL) ayrılan silahlı Şiiilerin işgale karşı savaş içinde örgütlenmeleri ile gelişen bir direniş hareketidir. EMEL de Şii Müslümanların bir örgütü olmakla birlikte Hizbullah'tan farklı olarak tüm dinî gruplara açık, laik/seküler bir hareketti. EMEL'in kurucu önderi de daha sonra Hizbullah'a 32-33 yıl boyunca önderlik edecek ve güçlü ve daimî direnişte haklı bir üne sahip Nasrallah gibi İran'da eğitim görmüş Musa El Sadr'dır. Onun da Hasan Nasrallah gibi güçlü bir karizmaya sahip olduğu ve halk katında güçlü bir itibara sahip olduğu bilinmektedir. Sadece Şii Müslümanların değil diğer dinî grupların da sempatisi bu iddiayı doğruluyor. Kuşkusuz onun bu itibarında İran'da gördüğü dinî eğitimden çok uzun yıllar sonra Şii Müslümanlara onların temel ihtiyacı olan bir askeri birlik kazandırmasıydı. Lübnan'da ezilen mazlum topluluklardan biri olan Şii Müslümanlar için bu gelecek adına bir güvenceydi. Ne var ki bir "umut" ışığı yakan (EMEL Arapçada umut anlamına gelmektedir.) bu birlik İsrail'in işgali karşısında silahlı bir dirayet göstermedi. Hizbullah'ın ortaya çıkışı söz konusu "umudu" yüklenmesindendir.

1982 yılında başlayan İsrail işgali sırasında Lübnan'ı eli kolu bağlı düşmana teslim etme amacı güden iş birlikçilere karşı özellikle yoksul ve emekçi bir tabana sahip Şii örgütler mücadele yolunu seçtiler ve askerî bir çizgi benimseyerek silahlı karşı koyuşu örgütlemeye başladılar. Laik bir örgüt olarak bünyesinde birçok farklı inanç ve etnik gruptan kesimi barındıran Emel'den (Lübnan Ulusal Direniş Hareketi), bu örgüt İsrail işgaline karşı silahlı mücadeleyi reddettiği için kopan anti Siyonist ve Şii Müslüman gruplar Hizbullah'ı kurdular. Kuruluş tarihi hakkında farklı tespitler olmakla birlikte Hizbullah kendisini, amacını, izleyeceği yolu, düşmanlarını ve dostlarını net biçimde 15 Şubat 1985'te tüm dünya kamuoyuna bir açık mektupla ilan etmiştir. Bu açık mektup "resmi" bir bildirge olarak onun kuruluş tarihi olarak kabul edilebilir. Bununla birlikte onun ortaya çıkışının 1982 olduğunu da bilmeliyiz. Bu tarih de Lübnan'ın İsrail tarafından işgaline karşı bir hareket olarak ortaya çıktığının bilinmesi bakımından önemlidir. İsrail'in Lübnan'ı işgali Hizbullah'ın ortaya çıkış gerekçesi olduğu için Hizbullah'ı tanımak bakımından bu olay özel önemdedir. Hem işgalin nedenini hem de işgale karşı tutumları incelediğimizde Hizbullah'ın tüm Lübnan halkı

için taşıdığı büyük önemi ve ayrıca onun bugüne kadarki direniş hattını, sahip olduğu özgün meziyetleri de ortaya koymuş oluruz.

HAKLI DİRENİŞİ DOĞURAN SİYONİST İŞGAL

Söz konusu işgalin amacı Lübnan'ın güneyini çeşitli direniş gruplarından arındırmak, Suriye'nin Lübnan'da zayıflatmak ve Lübnan'ın güneyinde kendisi ile ittifak halinde bir hükümet kurmaktır. İsrail'in varlığını kendileri için tehdit kabul eden İran ve Suriye dışında çok sayıda devrimci-demokrat ve İslamcı gücün Lübnan'daki varlığı bu işgalin temel dayanağıydı.

İsrail'in Orta Doğu'daki varlığı öteden beri tartışma konusudur. Kuşkusuz bu tartışmada ulusçuluk ve ulusların her birinin kendince biçimlendirdiği "ulusal tarihleri" etkindir ve çoğunlukla çözümsüzlüklerin de başlıca sebebi- dir. Bu etmenler İsrail'in "tarihsel hak" ileri sürdüğü Kenan yurdu (bugünkü Filistin ve İsrail toprakları) üzerindeki "tartışmalar" için de geçerlidir. Hemen belirtelim ki komünistler açısından bu "tarihsel hak" iddialarının bir geçerliliği yoktur. Komünistler bu gibi meseleleri de "geriye çevrilemez fiili durumlar"

inde değerlendirirler. Tarihsel hak veya haksızlıkların çözümü peşinde koşmak halk kavramının değişen yapısını, toplumların tarihsel değişimlerini, sürekli değişen ve toplumları da değiştiren toplumsal maddi üretim süreçlerini ihmal etmeyi ya da yok saymayı içerir. Biz bugün Filistin olan topraklarda yaşayan Yahudilerin de Filistinli Arapların da “haklarını” tanımaktan yana bir tutum içindeyiz. Ancak böyle bir tutumun, geri döndürülemez fiili durumlardan hareketle oluşan çözümlerin gerçekten çözüm olabileceğini savunuyoruz. Bu topraklarda yaşamakta olanların “haklarını” kabul etmeyen, geri döndürülemez fiili durumu inkâr edenlerin “çözümü” aynı sorunu başka biçimlerde üretecek türden bir çözüm olacaktır. Bu tür çözümlerin temel açmazı süreçleri “dar çıkarılardan” yorumlamaya dayanmalarıdır. Biliyoruz ki milliyetçilik esas olarak burjuvazinin çıkarlarını gerçekleştirmesinin veya gerçekleştirme amacının ürünüdür. Milliyetçiliğe dayanan “ulusal sorun” çözümleri bu nedenle çoğunlukla ulusa dahil olmayan toplumların aleyhine gelişmelere neden olmuştur. Tarihsel haksızlıklar mevzu bahis edildiğinde yakın tarihimizin bunlarla dolu olduğu görülür. Sosyalizme geçişi başarmış, demokratik halk devrimlerini gerçekleştirmiş ülkelerdeki ulusal sorunların çözümü haricindeki hemen tüm çözümler “tarihsel haksızlık” içerir. Buna gelişmiş demokrasiye sahip Birleşik Devletler, İngiltere, Fransa da dahildir. Birleşik Devletler hariç diğerlerinde bu sorunların farklı düzeylerde sürdüğünü görüyoruz. Filistin topraklarında da sorun tüm açmazlarıyla, üstelik bir burjuva devrimini de içermek üzere devam etmektedir. Kim ki Filistin’deki sorunu salt “devlet olma sorunu” olarak görüyorsa yanılıyordur. Burada sorun “bağımsız devlet olma” sorunudur da. İsrail tam da emperyalizmin bir ileri karakolu, emperyalizmin bölgedeki hançeri olma özelliğinden ötürü Filistin topraklarındaki ulusal sorunun çözümünün önündeki engeldir. İsrail bağımsız Yahudilerin bir devleti olduktan sonra Filistin Araplarıyla eşit düzlemde çözüme ilerleme olanağına sahip olabilirdi. Şu halde o hem Yahudi halkı için hem de tüm bölge halkları için emperyalizmin bir uzantısıdır. Bu nedenle gerçek çözümün de önündeki temel engellerden biridir.

Her ne kadar Yahudi topluluğu Filistin bölgesinde “tarihsel” hak iddiasına sahip olsa da bu hakkı gerçekleştire-

bilecek güçten de genel olarak ulusal şartlardan da yoksundu. Bu gücü ve şartları ancak “desteklenmiş” istilalarla elde edebildi. Yahudiler tüm dünyaya yayılmış, vatan iddiasına uzun yıllar sahip olamamış, ulus olma özelliklerini tamamlamamış, dağınık olmakla birlikte uluslararası sermayenin önemli bir parçası olmayı başarmış, başlıca emperyalist devletlerde dinî ve malî güçlerini kullanarak lobiler kurmuş bir topluluktur. Dinî öğretiye göre bugünkü Siyonizm’in kökleri peygamberin Sion’a dönüşü efsanesine dayansa da gerçekte o Yahudilerin Avrupa ülkelerinde yaşadıkları ulusal baskıya karşı vücut bulmuştur. 19. yy.da hemen tüm Avrupa ülkelerinde Yahudiler gelişmiş milliyetçiliğin baskısını yaşadılar. Onlar için Filistin toprakları, bu baskılardan kaçarak kurtulmanın adresi oldu. 1896 yılından beri, önceleri pek küçük bir topluluğun umudu olsa da zamanla emperyalizmin de çıkarlarına uyması nedeniyle genişleyen bir umuda dönüşen “Yahudi ulusunun yurdu olarak Filistin” 2. Emperyalist Paylaşım Savaşının bir ürünü olarak gerçekleşmeye başladı. Filistin’de yaşayan Yahudi ve Araplara rağmen gerçekleşen bu olayı sadece Avrupa’da ulusal baskıya uğrayan Yahudi toplulukların ulusal baskıya karşı kurtuluşu olarak kavramak hiç şüphesiz yanlış olacaktır. Olgunun bu yüzünü inkâr etmemekle birlikte Filistin’in istilası ve İsrail devletinin inşası bundan ibaret değildir. Hatta onun dinamiği de bu durum değildir. Öyle olsaydı örneğin ulus olma özellikleri bakımından çok daha ileride olan Kürtler de kendi devletlerini inşa etme şansı elde edebilirlerdi. İsrail’i farklı kılan emperyalizmle kurduğu ilişkidir. O anti-Semitik saldırılardan kaçan mazlumların devleti olmaktan çok Siyonistlerin emperyalizmle tam iş birliğinden doğan bir devlettir. Bu özelliği onun belirleyici özelliğidir ve başından, özellikle de Orta Doğu’daki gerici devletlerin desteğini aldıktan itibaren bölge halklarının, ilerici-devrimci-demokrat hemen tüm kesimlerin İsrail’i düşman kabul etmesi de bundan kaynaklıdır.

Elbette Filistin topraklarında Yahudiler bir gerçekliktir, geri döndürülemez fiili durum Yahudilerin de kendi devletlerine sahip olmalarını bir hak olarak kabul etmeyi gerektirmektedir. Ne var ki bu Filistinlilere rağmen gerçekleşemez. Çünkü aynı topraklardan söz etmekteyiz. İsrail’i kabul etmek Filistin’i reddetmeyi içerir. Hizbullah’ın İsrail karşıtlığında bu

durum belirleyicidir. İsrail Filistinli Arapların kendi topraklarından sürülmesini, sürülemediklerinde ise yok edilmesini amaçlayan bir siyaset izlemektedir. Onun bu tutumu bölgede emperyalizmin hegemonyasını gerçekleştiren ve sağlamlaştıran bir tutumdur. Bu hegemonya Yahudiliği kullanmaktadır; ama onunla da sınırlı değildir. O aynı zamanda belli gerici devletlere dayanan gerici Sünniliği de kullanmaktadır. Başından itibaren Birleşik Krallık’ın ve devamında da Birleşik Devletler’in bir uydusu gibi hareket eden Suudi Arabistan, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Ürdün gibi devletler de İsrail gibi bölge halklarına rağmen emperyalizmle iş birliği içinde hareket etmekte. Bu devletlerin bağlı olduğu Sünni inancı tüm Sünni halkların yönetilmesi bakımından bir politik değerdir. Elbette dinî inançları sadece dinî kurallar ve formlar içinde yorumlamamalıyız, ne var ki halklar nezdinde politik nitelik değil dinî nitelik etken olmaktadır. Bizim yaklaşımımızdan ayrı olarak halklar Sünnilik formunu kendilerinin dinî öğretilerinin gerçekleşmesi olarak kavramaktalar.

Sünni gericiliğin karşısında gene halklar nezdinde bir politik değer olan Şiilik bulunmaktadır. Bunun da “gerçek” temsilcisi 1979’dan itibaren, Humeyni öncülüğündeki İran İslam Devrimi ile birlikte İran’dır. Hizbullah İsrail’in Lübnan’ın güneyini işgal etmesiyle birlikte ortaya çıktığında esas olarak Şiiliği ve Şiileri koruma dürtüsüne sahipti. İçinden geldiği Emel örgütü işgale karşı silahlı direnişi benimsemezken o işgali tam da bir varlık sorunu olarak kavradı. Çünkü Lübnan’ın güneyinde kendi topraklarını İsrail’e karşı savunmak ve kazanmak amacıyla bulunan Filistinli direnişçilerle birlikte İsrail Şiileri, devrimci solcuları, Suriyeli güçleri de hedef aldı. İşgal o dönemde Bekaa Vadisinde kampları olan PKK mevzilerini de vurdu. İşgalci ordu Filistin topraklarında anti işgalci, bağımsızlık amaçlı FKÖ saldırılarını olanaaksızlaştırmak için Lübnan’ın güneyini işgal ettiğinde Maronit toplumunun siyasi temsilcileriyle iş birliği halindeydi. Nihai amaç işgal edilen bölgeyi yeni bir devlet olarak tampon bölgeye dönüştürmekti. Dolayısıyla İsrail işgali bir “nefsi müdafaa” olmaktan çok ilkin Filistin üzerindeki istilayı güvenceye alma ve sonra da kendisiyle iş birliğini kesin biçimde reddeden Şii toplumunu zayıflatma amacı gütmüştür.

Filistin Kurtuluş Örgütü’nün saldırıları işgal edilen ve sürekli olarak gasp yoluyla genişletilmek istenen kendi topraklarını kurtarmak amacı güderken İsrail bu haklı direnişi imha saldırısıyla püskürtme yolunu seçmiştir. Bunu yaparken Lübnan topraklarını işgal etmesi onun için mübahtı. Hizbullah’ın öncüleri işgale karşı silahlı direnişe kesin bir kararlılıkla giriştiğinde önce Emel’in teslimiyetçiliğini reddetti, ardından işgale karşı savaşan Şiileri bir araya getirmeyi başardı. Bunun savaş içinde gerçekleşmesinin büyük önemde olduğunu vurgulamalıyız.

Şİİ MÜSLÜMAN HİZBULLAH’IN DEVRİMCİ KARAKTERİ

Hizbullah’ın İsrail karşıtlığının gerçek bir güce dönüşmesinde Sünnilik ile Şiilik arasındaki tarihsel düşmanlığın etkisi tartışılmazdır. Hizbullah Şiilerin koruyuculuğunu üstlenmiş bir örgüt olarak bölgedeki Sünni gericiliğin Şii düşmanlığı da içeren İsrail ile iş birliğinin de düşmanıdır. Geric Sünni devletler bir Şii devleti olan İran’ın bölgedeki etkisini kırmak ya da azaltmak için İsrail ile iş birliğini benimsemişlerdir. Elbette bu durum da sadece İsrail ile açıklanamaz. İsrail’i ayakta tutan, bölgedeki politikalarını İsrail aracılığıyla uygulayan ve bu nedenle İsrail ile iş birliğini özellikle koşullayan ABD ve İngiltere’nin başını çektiği emperyalistler bloku söz konusu iş birliğinin belirleyici unsurudur.

Bölgede Sünni gericilikle Şii gericilik arasındaki düşmanlığa dayanan gerici ideolojik hegemonyanın diğer ayağı İran da bu gerici “dalaşa” kendi çıkarları doğrultusunda hareket ediyor. Hizbullah İran İslam Devriminin bir destekçisi olduğu ölçüde İran’ın tam desteğine sahiptir. Hizbullah İran desteğiyle kurulmuş, güçlenmiş ve bugüne dek sürdürdüğü direnişte onun olmazsa olmaz yardımına dayanmış bir örgüttür. İslam devleti Hizbullah’ın varlık gerekçelerinden biridir. Kuruluş bildirgesini oluşturan 1985 15 Şubat Açık Mektubundaki “Şüphesiz Allah’ın taraftarları zafere ulaşacak olanlardır” cümlesi nihai amacı ifade eder.

Bunlar tartışılmaz doğrular. Bununla birlikte Hizbullah’ı gerçek bir direniş örgütü olarak Lübnan’da ve devamında Orta Doğu’da büyük üne kavuşturanın onun ulusal kurtuluş davasındaki samimiyeti olmuştur. Biz de Hizbullah’ı esas olarak bu kimliğiyle tanımlıyoruz.

Hizbullah İsrail saldırganlığına karşı kesin bir kararlılık içinde olup Lübnan ulusal davasına komuta ettiği sürece, Filistin ulusal direnişine onunla aynı doğrultuda davranarak destek verdiği derecede bölgede devrimci bir rol oynamıştır ve oynamaktadır.

Kuruluş gerekçesinin İsrail'in işgaline karşı iş birlikçileri ve silahlı mücadeleyi benimsemeyenleri reddetmek olması bu bakımdan dikkate değerdir. İşgal edilen Güney Lübnan'da esas olarak Filistinli direnişçilerin ve yoksul Şiilerin oluşu onun güçlenmesinde, savaşta kararlı bir yol izlemesinde kuşkusuz etkindir. Bununla birlikte, Hizbullah kuruluş amaçlarından birinin de İslam devleti kurmak olduğunu ifade etmişse de bunun dayatmayla değil ancak Lübnan'da yaşayan farklı inançlardan halkın onayı ile olabileceğini ve bir İslam devleti olunduğunda da azınlık haklarının korunacağını da açıklamıştır. Bu yaklaşımı İran İslam Devriminin öğretilerinden farklıdır. Bu farklılıkta Lübnan toplumunun yapısı belirleyici olmalıdır. Hizbullah kuruluşu sürecinde ve sonrasında da İran tarafından desteklenmiş olsa da yöneticileri, özellikle de Hasan Nasrallah İslam Devrimini ve lideri Humeyni'yi rehber olarak görse de Lübnan'ın gerçeklerine dayanan bir çizgide olmuştur. Bu da onun İsrail saldırganlığına karşı ulusal bir dava yürütmesinin sonucu olmalıdır.

Hizbullah İsrail saldırganlığına karşı kesin bir kararlılık içinde olup Lübnan ulusal davasına komuta ettiği sürece, Filistin ulusal direnişine onunla aynı doğrultuda davranarak destek verdiği derecede bölgede devrimci bir rol oynamıştır ve oynamaktadır. Ulusal direniş ve mücadele hattı dışında Hizbullah'ın niteliği devrimci olmaktan uzaktır. Genel olarak Lübnan halkının Hizbullah'a yakınlığı da ulusal davada aldığı rol ile ilgilidir.

Hizbullah söz konusu devrimci rolü oynamaya devam edecektir. 2006 yılındaki üstün başarısında bu rolün onun varlık zemini olduğunu da gördük. Bu sadece Hizbullah'ın iddiası değildir, aynı zamanda neredeyse tüm Lübnan siyasi akımları, örgütleri bu gerçekliği

görmüştür. Öteden beri Lübnan Ordusu dışında tek "silahlı güç" olmakla ayrılan Hizbullah diğerleri tarafından, özellikle de kendisini "terörist" ilan ABD, İngiltere gibi devletlerce "silahsızlandırılmak" istenmektedir. AB de aynı amacı paylaşmaktadır, o da Hizbullah'ın "silahlı kanadı" için "terörist" yaf-tasını kullanmaktadır. Silahsızlandırma amacı bugüne kadar hiçbir noktada gerçekliğe yaklaşmadı. Aksine Hizbullah'ın silahlı gücü Lübnan'ın korunması için bir şarttır, vazgeçilemezdir. Lübnan ordusu böyle bir güç olmaktan fazlasıyla uzaktır.

Bunun dışında Hizbullah, yoksul ve çoğunlukla emekçi Şii toplulukların da koruyucusu olarak Lübnan'ın iç siyasetinde genelde toplumcu ve kısmen de demokratik bir siyaset izlemektedir. Özel olarak bir İslam devleti arzulasına rağmen bu konuda diğer topluluklara hiçbir dayatma içinde olmaması da bu özelliğinin bir sonucudur. Diyebiliriz ki Hizbullah Lübnan'ın dinî, siyasi ve ekonomik gerçeklerine uygun bir çizgi izlemektedir. Bağımlı ve yoksul bir ülke olan Lübnan'da özellikle Şii topluluklarının temel ihtiyaçlarının giderilmesinde kurduğu ilişkiler, yarattığı kurumlar ve izlediği politikalar Hizbullah'ın halk tarafından desteklenmesinin nedenidir. Hristiyan ve Sünni toplulukların da Hizbullah'ın sunduğu bu olanaklardan yararlanabildiğini söylemeliyiz. Dolayısıyla Hizbullah sadece işgale karşı sahip olduğu askeri donanım ve yetenekleri nedeniyle halk tarafından desteklenmemekte aynı zamanda izlediği sosyal siyaset de onu diğer topluluklar nezdinde güvenilir kılmaktadır.

Her şeye rağmen Hizbullah ilkin gerici İran Molla rejimiyle olan bağılılık ilişkisi nedeniyle halkın çıkarlarına dayanan bir geleceğin partisi değildir ve olmayacaktır. İkinci olarak, gene bu özelliğinden bağımsız olmayarak Hizbullah Lübnan iç siyasetinde halkın çıkarlarına dayanan bir devrimin karşısında olmakla gerici bir partidir. Onun İsrail'e karşı direnişi bağımsız ve demokratik bir Lübnan hedefine dayanmıyor. Bu nedenle halkın ekonomik şartlara karşı haklı öfkesi karşısında Hizbullah Lübnan'daki gerici iç dengeleri koruma güdüsüyle hareket etmektedir. Lübnan'da, ekonomik bağımlılık ve abluka nedeniyle yaşanan ekonomik krizde halktan gelen haklı öfkeye Hizbullah'ın ilgisiz kalması, hükümeti desteklemeye devam etme-

si, gösterilere devlet lehine müdahale etmesi onun bu özelliğine işaret eder.

Her şeye rağmen Hizbullah direnişin "parlayan yıldızı" olmaya devam etmektedir. Lübnan'daki ve ABD merkezli, bizi çok daha yakından ilgilendirmesi bakımından özellikle de Türkiye'nin açık desteğiyle ve hatta bilfiil katılımıyla devam eden işgal saldırılarından beri Suriye'deki mazlum Şii halkının koruyucusu olarak Hizbullah Şii halkını askeri bir çizgide örgütlenme ve savaşırma yeteneğiyle Halk Savaşının taktiklerine güven duymaya da sebep olmaktadır. Elbette onun savaşı bir Halk Savaşı değildir. Buna rağmen Halk Savaşının kimi ilkelerini onun verdiği savaşta gözlemlemek mümkün. Ne de olsa, belirli bir sınırlılıkta olsa da o esas olarak Şii halkını korumak için savaşmaktadır. Askeri donanım bakımından yetersiz ve İsrail ordusu karşısında daha güçsüz olmakla birlikte uzun süreli savaş perspektifiyle, vur-kaç yöntemleriyle, kendisinin belirlediği şartlarda çatışma ilkesiyle hareket ederek Halk Savaşının Mao yoldaş tarafından geliştirilmiş ilkelerini kendi pratiğinde uygulamaktadır. Elbette doğrudan Mao'dan öğrenerek böyle davrandıklarını ileri sürmüyoruz. Bir askeri strateji düzeyine çıkarmış olmakla birlikte Halk Savaşının taktikleri bütünüyle Mao tarafından belirlenmemiştir. Mao'dan önce de "gerilla savaşı taktikleri" vardı ve hatta halkların verdiği mücadelelerde bu taktikleri gelişkin biçimde uygulayan gerilla önderleri vardı. Hizbullah da yine böyle bir savaşın içinde, benzer taktikleri, elbette içinde olduğu koşullara ve zamana uygun olarak uygulamaktadır. Bizim için bu taktiklerin başarısı çok değerlidir. Halka dayanan ve halkı doğrudan mücadeleye sevk eden "haklı savaşların" ne derecede mümkün ve kudretli olduğunu öğreten bu taktikler ders niteliğindedir.

Sonuç olarak Hizbullah, emperyalizmin bölge politikalarının önündeki güçlü engellerden biri olarak destansı bir savaş yürütmektedir. Halk için şiddetle başvurmanın kaçınılmaz olduğunu öğreten Hizbullah direnişi tarihsel ve toplumsal bakımdan devrimci bir rol oynamaktadır. Onun özünü oluşturan ve halkın geleceği bakımından karanlığı temsil eden gerici karakteri bu gerçekliği görmemize engel olamaz. Onun direnişini ve savaşını bir bayrak gibi dalgalandırmak ve hatta ondan savaş taktiği öğrenmekte kesinlikle tereddüt göstermiyoruz...

Hizbullah İsrail'in askeri üssüne saldırdı: 8 ölü

Hizbullah, Hayfa'nın güneyindeki Kayserya kenti yakınlarındaki Binyamina bölgesinde alan yer Golani üssünü kamikaze tipi İHA'larla vurdu. Savunma sistemlerinin aracı tespit etmediği, saldırı alarmlarının çalmadığı belirtildi. Saldırıda 8 İsrail askeri öldü, 67 asker yaralandı.

"GOLANİ TUGAYI ÜSSÜNÜ VURDUK"

Hizbullah'tan yapılan yazılı açıklamada, Gazze'deki Filistin halkının direnişiyle dayanışmak, Lübnan ve halkını savunmak, Beyrut'taki Basta ve Nuveyri mahallelerine düzenlenen saldırılara karşılık için Hayfa kentinin güneyindeki Binyamina bölgesindeki İsrail ordusuna bağlı Golani Tugayı'nın eğitim üssüne İHA filosuyla saldırı düzenlendiği kaydedildi.

İSRAİL ORDUSUNDAN AÇIKLAMA

İsrail ordusundan da saldırıya ilişkin yazılı açıklama geldi. Açıklamada, Hizbullah'ın askeri üsse yönelik İHA'lı saldırısında yaralanan tüm askerlerin hastanelere kaldırıldığı ve ailelerine haber verildiği belirtildi. Saldırıda dört ölü ve ağır yaralıların olduğu açıklandı. Ölen askerlerin kimliklerinin daha sonra açıklanacağı aktarılan açıklamada, olayla ilgili soruşturmanın sürdüğü belirtildi.

SALDIRILARA KARŞI DİRENİŞ DEVAM EDİYOR

Siyonist İsrail ordusu Lübnan'a yönelik kara harekâtında ilerleme kaydedemiyor. Hizbullah, direnişini kara ve hava saldırılarıyla sürdürüyor. İsrail, yoğun hava saldırılarıyla Lübnan'ın güneyini hedef alıyor. İsrail'in hava saldırılarında 8 Ekim'den bugüne kadar yaklaşık 2 bin 350 Lübnanlı yaşamını yitirdi.

SİYASET VE KONFORLU YAŞAM ZENGİNLER İÇİN, HALK İÇİN DEĞİL!

Sendikaların mücadelenin gelişen seyri içinde politik nitelik kazana- cağı ve iktidar aygıtına dönüşeceği Marks'ın temel öngörülerinden biriydi. Hiç kuşkusuz o bunu işçi sınıfının politik mücadelesinin henüz ilk aşamalarında ileri sürse de düz bir hatta yürüneceğini düşünmemiştir. Marks tarihe o derecede hâkimdi ki bütün toplumsal mücadelelerin karmaşık bir seyir izlediğini bilirdi. Günümüzde sendikal mücadelenin aldığı biçim Marks'ın öngörüsünün uzağındadır. Sosyalist iktidarların kaybedilmesinden beri genel olarak işçi sınıfı hareketi ve özel olarak sendikalar ciddi bir gerileme yaşadılar. Oysa sınıfın kendini savunabilmesi, toplumsal eşitsizliklere ve sömürüye karşı koyabilmesi güçlü ve özel olarak politik tavrı gelişen sendikaları gerektiriyor. İşçi sınıfının devrimlerinde tanık olduğumuz gibi...

Tarihsel olarak işçi sınıfı mücadelesinin yükseldiği dönemlerde, haklarını savunmak ve sömürü düzenini sona erdirmek için örgütlü bir güç olarak sahneye çıktığında birçok kazanım elde etti. Gerici yasalara, politikalara geri adım attırdığında da örgütlü olmanın ve dolayısıyla disiplinin hareketin gücüne şahit olunmuştur. Örneğin 15-16 Haziran direnişinin sonuçları işçi sınıfının çok yönlü kazanımları ile halen işçi sınıfının önemli deneyimlerindendir.

Ancak günümüzde neoliberal politikalara şekillenen düzen, işçileri siyasetten kopararak yalnızca ekonomik çıkarları sorun eden, tartışan ya da ekonomik olguların içine hapseden, ekonomik mücadeleye sıkıştıran dar bir mücadele alanına yönlendiriyor. Bu dar, siyasetten uzak, salt ekonomik talepleri içeren mücadele görünmez tellerden bir kafese benziyor. Bu durum, sınıfın devrimci perspektifinden uzak, işçi sınıfının yeniden politik bir güç haline gelmesi ve kapitalist tahakküme karşı en etkili, en temel gücün oluşmasına- birlikten ve üretimden gelen gücün oluşmasına ve kullanılmasına- imkân vermiyor.

İşçi sınıfının siyasetle bağının kopması toplumun sınıf bilincini yitirmesine ve onların bireysel çıkarların esiri haline gelmesine neden oluyor. Sermaye

sınıfın sınıf için mücadelesinin yerine bireysel rekabeti öne çıkaran, işçileri birbirinden uzaklaştıran, kolektif çıkarlar yerine bireyciliği geliştirip teşvik eden bir kültürü inşa ediyor. Bireyci, "kötü talihini yenen güçlü işçi" imajına dayalı, yaşama en dar, kişisel çıkarlar perspektifinden bakılmasını isteyen, işçi sınıfının yalandan kurtuluşu için "çözümler" üretiyor. Bu da siyasetten uzaklaşmış işçileri kapitalizmin yarattığı sahte çözümlere, reformizme yönlendirmekte, gerçek sınıf mücadelesini körelterek sınıf için sınıf olma olgusunu bulanıklaştırmaktadır.

Peki günümüz işçi sınıfı açısından sınıfın öz örgütlülüklerinin konumlanması ne durumdadır? Genel olarak işçi sınıfı aleyhine olan durum ve olguları değiştirecek ana örgütlenmeler olarak işçi sendikaları gerekli olanları yapıyor mu, işlevini yerine getiriyor mu sorusu önemlidir. Devrimci mücadeleyi büyüten bir işlev görmesi gereken sendikalar büyük oranda reformist ve sınıf uzlaşmacı bir çizgiye sahipler, mevcut sendikaların devrimci bakış açısı gelişkin bir karakter taşımaları için uzun soluklu bir mücadele gerekiyor. Sendikalar sadece ekonomik haklar çerçevesinde değil, politik meseleler üzerinden de demokratik haklar için de işçileri birleştirmelidir. Halihazırda "imkânsız" da görünse, gayet mümkün olduğunu bildiğimiz biçimde sendikalar sömürü düzenine karşı kolektif bir irade meydana getirmelidir. İşçilerin, kendilerinin inşa ettiği mücadeleyle geleceklerini kendi ellerine almaları için en azından perspektif sunmalı, sınıfın siyasetten kopuşunu engellemek için dirayetli olunmalı. Çünkü devletin sermaye lehine aldığı tüm siyasi, ekonomik-demokratik kararların muhataplarından biri, hatta en önemlisi işçi sınıfıdır.

Ekonomik krizler, işsizlik, güvencesiz çalışma, örgütlenme önündeki engeller ve sosyal hakların gaspı gibi sorunlar hem işçi sınıfının hem de işçi sınıfının etki ettiği geniş kesimlerin temel sorunlarıdır. Bu sorunlar, yalnızca reformlarla değil, reformları da kapsayacak ancak devrimle çözülebilir. Dolayısıyla, devrimci nitelik taşıyan sınıf mücadelesi gelişmeli, sınıfın öz örgütlülüğü olan

sendikalar açısından da sahiplenmeli ve işçi sendikaları bu temel ekonomik-demokratik mücadelenin öznesi haline gelmelidir. Aksi halde tüm sınıf hareketi ve emek örgütleri, sendikalar sınıfa değil bir avuç ekonomik-demokratik talebe hizmet etmiş olacaklardır.

İşçi sınıfının siyasetten kopması tüm emekçiler için de dağınıklık, ideolojik karmaşa demektir. Sermayenin çıkarlarını kollayan patron-ağa devleti işçileri sadece ekonomik olarak değil, etnik, dinî, cinsel ve kültürel olarak da bölmektedir. Devrimci niteliği yüksek işçi sınıfı mücadelesi işçi sınıfını birleştiren ve tüm ezilen kesimlerin mücadelesini kapsayan temel bir görev de üstlenir. Sendikalar bundan azade değildir. Örgütlenme işlevi açısından sendikalar sadece üye kazanma girdabından kurtulmalı, devrimci misyonunu kavramalıdır. İşçi sınıfının siyasetten kopması, sendikaların kendi görevlerini yerine getirmemesi kapitalizmin işçileri pasif ve yalnız bireyler oluşturma stratejisinin bir parçasıdır. Bu kopuşun aşılması, sınıfın kendisi için politika üreten bir bilinç ve örgütlenmesi ile mümkündür. İşçi sınıfı, sadece ekonomik mücadele içinde değil, siyasetin de içinde yer almalıdır.

Ancak sendikaların denetim altında olduğu bir ülkede, grev silahını dahi kullanamayan işçi sınıfının belirleyici bir gücü olması mümkün değildir. Bu durum demokrasiden kurumsallaşma pratiklerine kadar pek çok yere yansımaktadır.

Toplumsal hareketlerin genel özelliğinde olduğu gibi emekçi kitlelerin hareketlerinde de bir taban hareketine dayanmak, bireysel taleplerin örgütlü güce dönüşümünü sağlamak önemlidir. Tıpkı bir sendikanın bir fabrikada hemen tüm şikâyetleri toplu sözleşme ile çözmeleri gibi.

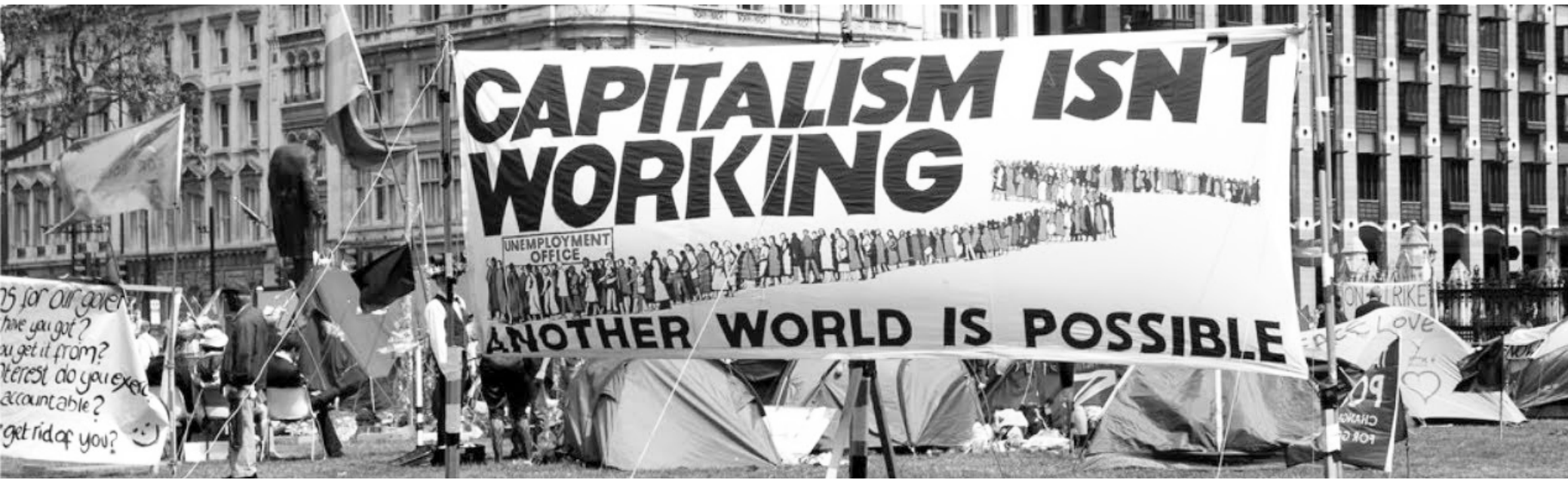
Emperyalist sistemin krizleri dünyanın her yerinde fazlasıyla tepki yaratmış durumda. Ama ülkemizden farklı olarak Avrupa işçi sınıfının sendikaları aracılığıyla hayatı zaman zaman durdurdukları görülür. Ulaşımı, sağlığı, eğitimi, emek karşıtı çıkan yasaları, dönem dönem kontrol ediyor ya da en azından sö-

zünü söylüyor. Örgütlü gücünü siyasi dönüşüme çeviremeye de varlığını hissettiriyor. Türkiye'de ise siyasi ve ekonomik tartışmaların gündeminde işçiler, emekçiler yok. Hayatı üretseler de siyaseti üretmedikleri gerçeği var. İşçi sınıfı patronlar için daha konforlu yaşam alanı üretip zenginlerin servetine servet katarken kendi yaşamı için maalesef örgütlenmekten uzak. Seçim dönemlerinde gençler ya da emekliler kadar gündem olamıyorlar. Son dönemde TÜRK-İŞ ve DİSK öncülüğünde "ekonomik tabanlı" eylemlerinin yarattığı yeni slogan, vergi dilimlerine dair gündem ses getirebiliyor ama işçilerin gücü doğrudan etki etmiyor.

İşçi sınıfının örgütsüzlüğünün ve dağınıklığının bir sonucu da yaşamın kısırlaşıp açlığa, yoksulluğa mahkûm toplumun gelecek için umudunu kaybetmesidir. İşçi sınıfı günümüz toplumlarının geleceğe umutla bakmasının yegâne gücü olduğunu göstermedikçe bu sorun da büyüyecektir. Tüm dünyaya yayılmış bu sömürü düzeninin çarkları tüm toplumların, özellikle de emperyalizme bağımlı yarı feodal ülke toplumlarının canına kastediyor, edecek de. Bu dağınıklığın yarattığı felaketin büyüklüğünü görmek için Filistin halkının durumuna bakmak yeterlidir. Doğru, birleştirici, geleceğe güvenle bakmayı sağlayacak bir önderlik olmadığında dağınıklık mücadeleyi zaafa uğratmaktadır. Filistin halkı bu karmaşıklıktan nasibini almış ve kendi içerisinde birçok farklı fraksiyona ayrılmıştır.

Hem işçi sınıfı hem ezilen halklar nezdinde önemli bir güç olan ekonomik ve demokratik mücadele birlikleri önemlidir. Sendikaların gerçek işlevlerini yerine getirmek üzere işçi sınıfına açılmaları günümüzün önemli sorunlarından biri olarak çözüm bekliyor. Hem işçi sınıfı mücadelesi için hem de emperyalist savaflara karşı dönemin temel görevlerinden biri bu birlikleri sağlamak, kurumlara doğru işlevler kazandırmaktır.

Bunun önünde egemen sınıflardan kaynaklanan bir dizi engel olduğu, burjuva anlayışların halklar üzerinde kapsamlı, derin bir hegemonya kurduklarını reddedemeyiz. Buna rağmen sınıfın ideolojik gücüne yaslanarak ilerleyebiliriz.

DÜNYA ÇAPINDA KRİZLER, YENİDEN PİK NOKTASINA MI İLERLİYOR?

Emperyalist-kapitalist sistemde ekonomik krizler sisteme içkindir. Belli başlı büyük krizler, yarattıkları sarsıntılar nedeniyle hiç kuşkusuz sıradan krizlerden farklı ele alınmayı hak eder. Bununla birlikte her kriz, sonsuz kâr hırsına dayanmakla aynı sebeplere dayanır. Her sıradan kriz kendinde büyük krizleri olgunlaştırır ve her süreç mutlaka ama mutlaka büyük krizlerle sonuçlanır. Artık daha sık gerçekleşen devrevî krizler farklı yoğunluklarda ve bir sarmal halinde gerçekleşiyor. Krizlerin yoğunluğu emperyalistler arasındaki çelişkilerin gidişatını doğrudan etkilemektedir. Özellikle pandemi ve sonrasında bu çelişkilerin girdiği rota, ekonomik krizden beslenmekle birlikte büyük siyasi krizler için de nedendir.

Pandemi sürecinde dünya çapında, birkaç büyük kriz riski ortaya çıkmıştı. Bunlardan ilki, Çin sosyal emperyalizminin pandemi politikalarının ve emperyalist çekişmeyi kendi lehine tırmandırma girişimlerinin sonucu olarak belirmişti. Dünya emtia üretiminin ve deniz yolu ticaretinin en önemli unsuru olan Çin'in ekonomik hinterlandı, bu politikalar ile dünyaya sınırlandırılmış ilk etapta emtia dolaşımında kesinti sorunu, dünya ticaretinde tedarik zincirinde aksamalar ortaya çıkmıştı. Bu dünya çapında hammadde ve meta fiyatlarında artışa, diğer faktörler ile birleşerek geniş bir enflasyon baskısına yol açmıştı. Beraberinde Batılı emperyalistlerin savaş kışkırtıcı ve yayılmacı politikaları sonucu Rus emperyalizminin Ukrayna'da işgale girişmesi, dünya

piyasalarını sarsmış, çok segmentli yeni bir krize kapı aralamıştı. Dünyanın doğal gaz ihtiyacının yaklaşık yüzde 16'sını karşılayarak ABD'nin ardından ikinci en büyük enerji kaynağı tedarikçisi olan Rusya'nın, aynı zamanda Ukrayna ile birlikte en büyük tahıl ihracatçıları arasında olmaları bu krizin kaynağını özetlemektedir. Karşılıklı yaptırımlar ve ticari kesintiler, başta Avrupa ülkeleri olmak üzere daha birçok ülkede enerji ve gıda alanında, insanî boyutları da olacak bir riski beraberinde getirmişti.

Uluslararası ticaretin iç içeliği ve emperyalist sermayenin dünya çapında yayılımı, bir alanda yaşanacak en küçük krizin ve kesintinin dünya sathında etkilerinin olmasını da beraberinde getirmektedir. Pandemi ve sonrasında beliren ve artan kriz riskleri, emperyalistlerin ekonomik mücadelesinin gerginliğinin sonucu hem de ivme kazanmasının sebebi haline gelmişti. ABD emperyalizminin izlediği ekonomik politikalar ile dünya sermaye ihracının musluklarını kısarak daha az sermaye ile daha azgın sömürü koşulları yaratması özellikle bağımlı ülkelerin ekonomik gidişatını altüst etmişti. Bu denli risklerin arasında ABD emperyalizmi dünya ticaretinin en önemli unsuru ve rezerv para birimi olan dolara dair politikalarını, hem diğer emperyalistler ile mücadele gücünü artırmak hem de bağımlı ülkelerde sömürü ve talan koşullarını kendi çıkarlarını besleyecek biçimde daha olgun hale getirmeye çalışmaktaydı. Bu koşullarda genişleyen para politikası izlemek, hem var olan

enflasyonist baskıyı perçinleyecek hem doların rekabet gücünü azaltacak ve bir mücadele aracı olarak pozisyonunu zayıflatacaktı. Ayrıca yine aynı koşullar sebebi ile ucuz faiz ile dağıtılan bol paranın geri dönüşü zorlaşacak, özel tüketim artacak ve tasarruf rafa kalacak, 2007-2008 krizi gibi geniş bir finans krizi kaçınılmaz hale gelecekti. Bununla birlikte emperyalistlerin birbiri ile çekişmesi ve ortaya çıkan gerginlik her halükârda piyasalarda tedirginlik yaratacak ve riskli alanlarda sermaye hareketi azalacaktı. Parasal daralma politikasına demirlenmenin gerekçeleri kabaca bunlar olmaktadır. Ancak şu bir gerçektir ve kapitalizmin doğasının bir sonucudur ki kapitalist piyasada hiçbir zaman "net bir reçete" yazılamamaktadır. Bir kriz olasılığına alınan önlemler başka riskleri beraberinde getirmektedir. Dünya çapında ekonomik ağır resesyon, üretim daralması ve ekonomik küçülme, istihdam sorunu gibi muhtemel olguların yanı sıra, özellikle borç döngüsünü aksatacak finansal riskler gündeme gelmektedir. Bu ağır riskler, yatırımcıların veya üretim alanındaki dev kapitalist işletmelerin yeni iştigallere girişme olanaklarını daraltmakta, finans sektörü müşterilerinin güvenli limanlarda kalarak teknoloji ve bilişim alanlarındaki faaliyetlerini sınırlamakta, böylece ekonomik gelişim çok yönlü olarak tehdit altında kalmaktadır. Bu tehditler altında, özellikle banka iflaslarının başlaması ve sermayenin gerçekleştirilmesi ihtiyacı, ABD'nin yeniden parasal genişleme politikasına dönüşmesine sebep oldu. Uzun zaman

sonra faiz indirimine giden ABD'nin bu hamlesi, her ne kadar piyasalardaki tedirginliği gidermeyi amaçlasa da beklentileri karşılamadı. Ekonomik resesyon beklentileri devam ederken riskleri giderecek adım beklentileri sürüyor.

Ağustos ayında Fed'den gelen yumuşama mesajlarına rağmen ekonomik verilerin olumsuz gelmesi, resesyon endişelerinin sürmesine dolayısı ile beklentilerin de yükselmesine sebep oldu. Çünkü, İmalat Sanayi Satın Alma Yöneticileri Endeksi yumuşama beklentilerine rağmen önceki aylara göre düşük kalmış, fabrika siparişleri yaz aylarında mevsimsel artışlara rağmen beklenenden daha düşük seviyelere gerilemiş, özellikle artış beklenen inşaat gibi sektörlerde tam tersine azalış görülmüştü. İstihdamın rekor oranlarda azalışı, işsizliğin artışı, işsizlik maaşına başvuruların yaz aylarında beklentinin üzerinde, yalnızca temmuz sonunda bu rakamın 249 bin dolayına yükselmesi yine piyasa beklentilerinin tam tersine işaret etmekteydi. Amerikan borsaları bu belirsizlik karşısında çakıldı, tahvil piyasalarında enflasyon riski sebebi ile geçtiğimiz yıllarda satışlarda yoğunluk gözlenirken bu yıl tahvil faizleri, bu kez resesyon korkusu ile son bir yılın dip noktasını gördü. Bu durum, Fed tarafından risk alınarak büyük indirim adımlarının atılacağı beklentisini kuvvetlendirdi; ancak eylül ayında gerçekleşen 50 baz puanlık indirim, piyasa beklentilerinin altında kaldı. Emperyalist çelişkilerin gergin seyrini

sürdürüyor oluşu, ABD'nin faiz politikasını yukarıda tutma gerekçelerinin varlığına işaret ederken artan kriz riskleri ve balonun patlamaya hazır hale gelmesi ise temkinli yumuşak geçişlerin yapılması zorunluluğunu ortaya çıkarılmaktadır. Ancak bunların yeterli olup olmayacağı, bir duvarın onarılmaya çalışılmasının, başka duvarların yıkılmasına sebep olup olmayacağı henüz net değildir. Bununla birlikte ABD'nin tüm bu duvarların altında kalması da ihtimal dahilindedir. Pandemi başından bu yana riskli varlık alanları arasında olması sebebi ile ezildikçe ezilen kripto para alanı, bu kez de resesyonun sebep olduğu güvenli varlık alanlarına kaçış dolayısıyla çakıldı. Popüler olduğu dönemlerde "önüne geçilemez, devletler üstü, denetimi mümkün olmayan" bir alan olarak piyasada propagandası yapılan kripto para alanının, ne derecede kırılğan ve emperyalist politikalara endeksli olduğu da bir kez daha görüldü.

Belirsizliğin bir diğer kaynağı, ABD'deki seçimi sürecidir. ABD faiz politikalarının içerdiği açmaz, seçim belirsizliği ve tedirginlikler sebebi ile hem enflasyonun tırmanışa geçeceği hem de ekonomik küçülmenin ve resesyonun ortaya çıkması yani stagflasyon riskini gündeme getirmektedir. Özellikle Trump'ın seçilmesi durumunda ekonomik savaşa ağırlık verileceği, bu durumun düşürülmeye çalışılan enflasyonun artışına sebep olacağı, ayrıca piyasa tedirginliği sebebi ile ekonomik durgunluğun dolayısı ile istihdam düşüşlerinin görüleceği öngörülerini yaygın durumda. Sistem için alacakaranlık senaryoların konuşulmaya başlandığı görülmektedir. Bu iddiaların dile gelmesi, aynı zamanda sistemin önünde bu biçimde bir riskin belirdiğine işaret etmektedir.

ABD merkezli resesyon riski ve borsa çalkalanmaları, özellikle İngiltere, Avrupa ve Japonya piyasalarında da büyük endişeye ve borsada çakılmalara sebep olmuştur. Bu ülkelerin aynı zamanda ABD piyasaları ile doğrudan veya dolaylı iç içe geçmişliğinin ne derecede büyük olduğu da bu göstergeler ile rahatlıkla görülebilmektedir. Almanya, yüksek hammadde ve üretim maliyetleri, KOBİ'lerin yüksek finansal faaliyetlerden etkilenmeleri ve Çin ile rekabette yaşanan zorluklar sebebi ile resesyon tehdidinin en fazla hissedildiği ülkelerin başında gelmektedir. Öyle ki 2024 yılında ekonomik küçülme yaşayacak tek G7 ülkesinin Almanya olacağı konuşulmaktadır. Böylece üst üste 2 yıl

ekonomik küçülme görülecek olması Almanya için karanlık senaryoları olası kılıyor. Alman ekonomisinin küçülme sebeplerini siyasi koşullarla açıklamaya yaklaşımlarının doğru olmadığını vurgulamamız gerekir, temel sorun kapitalizmin aşırı üretime dayanan sorunlarından kaynaklanmaktadır. Dünya pazarları üzerindeki rekabet gücünün zayıflaması ve enerji alanı dahil olmak üzere hammadde erişiminin gitgide daha sınırlı ve maliyetli hale gelmesi bu sorunlardan bağımsız değildir.

Japonya, ağustos dalgalanmalarını en sert yaşayan ülke olmuştur. Piyasalarda korku endeksinin zirveye ulaşmasının yanı sıra Japon hükümeti, geçtiğimiz yıl ekonomik sırlamada yaşadığı gerilemeyi telafi etmek için adımlar atmaktaydı. Gücünü büyük ölçüde kaybeden Japon Yeni'ne yeniden güç kazandırmak adına Japonya Merkez Bankası tarafından faiz artırımı yoluna gidilmiş, ekonomik küçülme risklerini ve istihdam düşüşünü göze alan adımlar atılmıştı. Ancak bu durum uzun süreli olmadı, Japonya Merkez Bankası geçtiğimiz günlerde farklı bir faiz politikasının da ihtimaller dahilinde olduğunu açıkladı. Fed tarafından beklentilerin altında kalan faiz indiriminin bu politika değişikliğinde etken olduğu değerlendirilmektedir. İngiltere ve Fransa gibi diğer ülkelerde de benzer bir görünüm mevcutken riskler tüm bu ülkelerce ortak biçimde paylaşılmaktadır. Sistemin ne derece büyük riskler altında bulunduğu ve kolonlarının riskler altında her an parçalanabileceği bir sır değildir. Belirttiğimiz bu belirsizlik atmosferi, egemen sınıflar için geçerlidir. Ezilen halklar için ise her şey belirgindir. Her an hayatlarını altüst edebilecek daha zorlu koşullar hemen önlerindedir. Tüm bunlar sistemin dümeninde kimin bulunduğundan bağımsız olarak emperyalist-kapitalist sistemin yapısının sonuçlarıdır. Bu sistem var oldukça her zaman daha büyük ve ölümcül riskler olacaktır, bu riskler azalmayacak, artacaktır.

Sahte düzelleme umutlarının hiçbir karşılığı yoktur. 2008 krizinin etkileri henüz sürerken daha büyük çaplı ve muhtemelen pazar alanlarının dağılımında değişimler ile sonuçlanacak krizin birikimi devam etmektedir. Bunun anlamı dünya için katliam ve yıkımdır. Ancak bu mutlak bir son değildir, tüm bunları engellemek yine bizim ellerimizdedir, gerici sistemin yok edilmesi tüm ezilen için bir zorunluluktur.

Aksa Tufanı 1. yılında Dünya halklarının çığlığı haline geldi

Aksa Tufanı 1. yılını geride bırakırken Siyonist İsrail'in Batı Şeria'da, Kudüs'te ve tarihi Filistin topraklarının diğer bölgelerinde Filistinlilere yönelik katliamları gün geçtikçe artıyor. İşgalci güçler okullara saldırıyor, medya kuruluşlarını kapatıyor, mülteci kamplarına baskınlar düzenliyor, Filistin köyleri ve mahallelerinde katliamlar yapıyor, halk sürgün içinde sürgünden geçiriliyor. İnsanlar sokaklarda infaz ediliyor ve binlerce Filistinli İsrail'in işkence hapishanelerinde tutuluyor.

İster ABD'ye, Batılı ülkelere veya diğer işgalci güçlere karşı olsun, ister yerleşimci-sömürgeci Siyonistlere karşı olsun, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı ortak direniş bugün tüm bölgede devam etmektedir. İsrail soykırımı, Batı medyasındaki savaş propagandası tarafından tamamen inkâr edilmese de meşrulaştırılmaktadır. Aynı zamanda şoven ve İslamofobik söylemler göçmenlere yönelik nefreti körüklemektedir. Avrupa Birliği devletleri Siyonizm'e cömert askerî yardımlar yaparken, ticari ilişkilerde kolaylaştırıcı ve yoğunlaştıran bir tutum izlemektedir. Bunun yanında çok güçlü siyasi destek sunmaktadır. Filistin'e yönelik kitlelerin eylemlerle destekleri saldırıya uğramakta, Filistin bayraklarının yasaklanmasına kadar varan saldırılar gerçekleşmektedir. Spor müsabakalarında dahi Filistinle dayanışma ihtimaline karşı polis tedbirler almakta ve saldırmaktadır.

Gazze'deki savaşın 1. yılına girilirken Dünya'nın pek çok şehrinde İsrail'i boykot çağrısıyla Filistin halkına destek gösterileri düzenlenirken aynı zamanda da Filistin halkının haklı mücadelesi ve direnişi selamlandı.

Talepler içinde Filistin halkı için geri dönüş hakkı da dâhil olmak üzere Filistin'e özgürlük ve Kendi Kaderini Tayin Hakkının tanınması da var. ABD'nin ve Avrupa ülkelerinin, başta silahlandırma olmak üzere İsrail ile olan tüm iş birliklerine son vermesi, Filistin halkının meşru direniş hakkına saygı gösterilmesi ve katliamın sona erdirilmesi talepleri dillendiriliyor. Bunun yanında dayanışma hareke-

tine yönelik baskılara son verilmesi, Filistinlilerin tüm talepleri karşılanıncaya kadar Siyonist İsrail devletinin boykot edilemesi ve katı yaptırımların uygulanması talepleri ile milyonlarca insan eylemler gerçekleştirdi. Tek bir ağızdan "Avrupa Finanse Ediyor, İsrail Bombalıyor" sloganı ile emperyalist ve kapitalist güçler teşhir edildi. Özellikle gençlerin üniversitelerde ve liselerde devam eden eylemleri apolitik sanılan kuşağın gerçek düşmanı hedef göstermesi ve bu anlamıyla politik niteliğini artırması dikkat çekici bir yerde duruyor.

Almanya, İngiltere, Avusturya, İsviçre, Hollanda, İtalya, Belçika, Fransa, Yunanistan ve daha birçok Avrupa ülkesinin birçok kentinde binlerce insan Filistin için sokaklara döküldü. Gerçekleşen irili ufaklı onlarca eylemle Filistin'in gerçek dostlarının ezilen halklar olduğu gösterildi. Hamburg'da, Roma'da polis eylemcilere saldırmıştır. Özellikle Alman devletinin Filistin destek eylemlerine karşı tahammülsüzlüğü son 1 yıldır aralıksız devam etmektedir. Ancak Aksa Tufanının 1. yıl dönümünde Avrupa devletlerinin aldığı yasaklayıcı ve saldırgan tutumunun kırıldığını belirtmek gerekmektedir. Tüm yasaklara ve saldırılara rağmen kitlelerin destek eylemlerinin eksilmemesi, kararlı tutumu devletlerin saldırganlığının kırılmasına yol açmıştır. İşgal başka türlü tanımlanıp adlandırılrsa da işgaldır ve halkların iradesini kırmak, onları ezmeye devam etmek için bir araç olmaya devam etmektedir. Öte yandan tarih boyunca halkların ve ulusların işgalden ve sömürgecilikten kurtulmak için yaşadıkları deneyimleri, direnişin stratejik bir yaklaşım olduğunu, özgürleşmenin ve işgali sona erdirmenin tek yolu olduğunu doğrulamaktadır. Bu pervasız saldırı ve soykırımlara yaklaşık 100 yıldır göğüs geren Filistin halkı, sömürgeciliğe karşı hem dünyanın umudu oldu hem de mücadele bugün Dünya'nın her yerinde yankılanıyor.

Siyonizm'in suçları ve saldırganlığına karşı çıkılmalıdır. Filistin halkının topraklarını özgürleştirme ve Kendi Kaderini Tayin Hakkını savunma mücadelesi desteklenmelidir.

CEM GARİPOĞLU'NUN MEZARINDAN "GÜVENSİZLİK" ÇIKTI

Ülkemizde son yıllarda çokça hukuksuzluğa şahit olduk. Hukuk kavramını elbette farklı şekillerde açıklayabiliriz ancak burjuva-feodal devletlerin hukuk anlayışlarında her zaman ezen sınıfların korunduğunu gördük. Yani halkın adaleti, var olan hukuk sistemiyle çelişkilidir, egemen hukuk halka karşıdır. Adalet, çıkarları kesişen kesimleri koruma altına almaktadır. Ezilen halk ise mahkeme salonlarında adalet umup umduğunu bulamazken üstüne hukuk ile cezalandırılmaktadır. Bunun örneklerine hemen her gün rastlıyoruz. Hrant Dink'in katilinin ödüllendirildiğini unutmamak. JİTEM davalarının teker teker düşürülmesi, kadın katillerinin sırayla tahliye edilmesi, Narin Güran'ın katillerinin uzun zaman sonra da halen "bulunmamış" olması ama bilinmesi, bir erkeğin bir saat aralıkla iki kadını katletmesi ve daha nice örnek.

"Adalet" sisteminin adaletsizliği her gün yüzümüze bir tokat gibi çarpıyor. Bununla birlikte halk kitlelerinde sisteme karşı oluşan güvensizlik de her geçen gün katlanıyor. Sokakta tacize uğrayan bir kadın şikâyetinde bulunamıyor. Zira şikâyetinde bulunsu onu bu sistemin korumayacağını biliyor. Metin Avcı adlı erkeğin pembe odada Leyla Avcı'yı katlettiğini hatırlarız. Katil Metin Avcı, savcılıktaki ifadesinde "iyi halli" tutuklulara verilen "ödüllendirme" kapsamında evli olduğu Leyla Avcı ile görüştüğünü söylüyor. Cinayetten hüküm giyen bir kişi "iyi halli" değerlendiriliyor ve devletin "yüksek güvenli" diye tanımladığı hapisanede bir kadın göz göre göre katlediliyor. Şimdi tekrar sormak gerekiyor: Bu devlet kimin yanında? Aslında cevap oldukça net. Bu devlet, ezilenin, haklının, halkın yanında değil ve hiçbir zaman da olmadı.

Her devlet yapısı gereği sahipleri için, bir avuç komprador bürokrat burjuva ve toprak ağası için, bunları besleyen sistemi güçlendirmek ve idame ettirmek için adımlar atar. Ulusal çıkarlar bu kesimin çıkarlarıdır, devletin bekası bu gerici sınıfların bekasıdır, takip ettiği yol bunların çıkarlarıyla şekillenmiş faşizmdir. Dolayısıyla devletin-sistemin çıkarlarıyla halkın çıkarları birbiriyle çelişkilidir. Doğası ve yaşam alanları için mücadele eden Reşit Kibar katledildiğinde onu savunanlar tutuklandı. Silahın sahibi, azmettirici ise serbest

bırakıldı. Şirket devlet -temsilcisi olan AKP-MHP bloku- ile ilişkiliydi ve dolaşısıyla doğasını savunanlar ile şirket arasında çelişki oluşuyordu. Bu yüzden Reşit Kibar katledildi ve onun anısını yaşatmak için mücadele edenler hukuk yoluyla susturulmaya çalışıldı.

Yine bir örnek vermek gerekirse bir kadın katledildiğinde devlet tüm organlarıyla kadını "suçlu" göstermenin, erkeği "haklı" çıkarmanın yolunu arar. Zira, devlet erkek egemendir. Devlete göre "haklı" olan erkektir, kadın ise cezalandırılması gerektirir. Katiller ödüllendirilirken veya saklı tutulurken geriye adalet mücadelesi verenler kalır. Münevver Karabulut'un ailesi gibi...

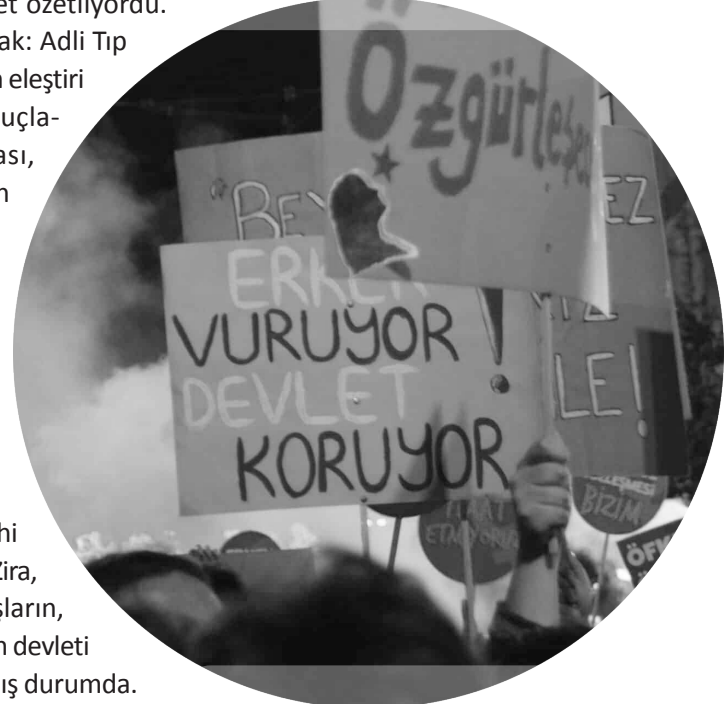
ADALET TERAZİSİNE GÜVEN SIFIRLANDI

Güncel örneklerden devam edelim: 13 yıl önce katledilen Münevver Karabulut'un babası Süreyya Karabulut'un 8 yıl önce hapisanede intihar ettiği iddia edilen katil Cem Garipoğlu'nun ölmediğini, kaçtığını veya kaçırıldığını öne sürerek mezarın açılması talebiyle yaptığı başvuru savcılıkça reddedilmişti. Geçtiğimiz günlerde ise mezarın açılması gündeme geldi. Mezardan çıkarılan örneklerin Cem Garipoğlu ile uyuşturğunun açıklanması birçok gerçekliği de ortaya çıkarmış oldu. Peki nedir bu gerçeklik? Güvensizlik. Yani devletin ve devlet kurumlarına duyulan güvenin giderek azalması. Bu güvenin azaldığını ise Cem Garipoğlu örneğinden kolayca açıklayabiliriz. Kimsenin inanmadığı ya da inanmak istemediği bu durum, devlet kurumlarına olan güvenin, bu kurumların kendilerine ait olanları koruduğu, yalanın, sahtekârlığın bu kurumların işleyişi, hatta temel yapısı olduğunu gözler önüne serdi. Daha cinayete ilgili soruşturma sırasında Adli Tıp Kurumu'nun hazırladığı otopsi raporunda hataların olması sonucu ikinci otopsi raporu hazırlanmıştı. Aynı Adli Tıp Kurumu, DNA'nın eşleştirdiğini iddia etti. Yıllar önce, cinayetin işlendiği gün de kamera kayıtlarının silinmesini tutanaklara geçirmemişlerdi. 6 ay boyunca "yakalanamayan" Cem Garipoğlu nihayet, el birliğiyle korunmuştu bir bakıma. İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah'ın "Kızlarını takip etselermiş" şeklindeki sözleri ise devlet kurumlarının kadın cinayetlerine

bakış açısını oldukça net özetliyordu. Güncel dönemecek olursak: Adli Tıp Kurumu birçok noktadan eleştiri konusu oldu. DNA sonuçlarının jet hızında çıkması, aynı bağlamda Narin Güran vakasında benzer sürecin yaşanmaması eleştiri konusu oldu. Cem Garipoğlu'nun intihar ettiği duyurulduğu günden beri kimse böyle olduğuna inanmadı. Bunu devlet medyasının kendisi açıklamış olsa dahi inandırıcılık kazanmadı. Zira, halk bu devletin yandaşların, zenginlerin, sahtekârların devleti olduğunu bilince çıkarmış durumda. Her gün yaşanan cinayetlerde devlet kurumlarının aldığı tutumlar ortada. İliç'te, Soma'da, Bartın'da işçilerin değil zenginlerin yanında yer alan devleti gördük. Madencileri tekmeleyenlerin devlet mekanizmasında kariyer yaptığını da madencileri savunanların ise hapse atıldığını da daha dün gibi hatırlıyoruz. Yapılan haksızlıkları hatırlamak için hafızamızı diri tutuyoruz.

DEVLET KİMİN İÇİN?

"Katil Devlet" sloganını birçoğumuz biliriz. Kadın cinayetleri, iş cinayetleri, intiharlar, taciz ve tecavüz vs. hepsinin kaynağı bu sistemdir ve sadece AKP hükümeti ile sınırlanamaz. Dolayısıyla "Katil Devlet" diyoruz. Bu tanım artık tartışmasız doğrudur. Olguların altını kazıdığımızda karşımıza devlet kurumları çıkıyor. Medyasıyla, yargısıyla, polisyle, savcısıyla büsbütün çürümüş olan bu sistem her geçen gün daha çok hakkımızı gasp ediyor. Yaşam hakkımız bile elimizden alınıyor. Buna karşı ses çıkaranlar ise sistemin sopasıyla karşılaşıyor. Bu durum gayet olağandır. Bu devletten aksini beklemek saflık olacaktır. Katil olarak adlandırdığımız bu devletten haklının, halkın yanında saf tutmasını bekleyemeyiz. Örneğin, kadın cinayetlerine karşı eylem yapmak isteyen Marmara Üniversitesi öğrencilerinin Göztepe Kampüsü ana kapısı önündeki eylemine gerçekleşen polis saldırısı, Narin Güran için yapılan eylemde polislerin kadınların kıyafetlerini çıkarıp kayda alması, faillerin değil tecavüze uğrayan çocuğun tutuklanması, her gün farklı bir işçi direnişine gerçekleşen

polis-jandarma saldırıları, köylünün toprağına göz diken şirketlerin devlet iş birliğiyle yıkıma başlaması gibi birçok örnek yaşadığımız toprakların güncel durumunu özetliyor.

Tüm bu yaşananlar karşısında halkın devlete karşı tepkisiz kalması olanaksızdır. Tepkiden bahsederken aktif bir tepkiden bahsetmiyoruz. Psikolojik ve toplumsal bir olgudan bahsediyoruz. Halkta oluşan duygu güvenin azalmasıdır. Duyguları belirleyen şey ise düşüncelerdir. Yani halkın devlete olan güvensizliği onun bu düşünceyi var etmesinden kaynaklanıyor. Atılan her adım her haksızlık bir düşünce ve tepki oluşturuyor. Yukarıda da bahsettiğimiz üzere bir kişi haksızlığa uğradığında devlet kurumlarına başvurmak istemiyor. Zira, haksızlığın yanında olan bizzat devletin kendisi oluyor.

Özetleyecek olursak sistemin tüm çürümüşlüğü her yana sirayet etmiş durumda ve bu apaçık ortada. Halk kesimleri ise bu durumdan oldukça hoşnutsuz. Halkın devlete karşı duyduğu "güven" ve "aidiyet" duyguları gün geçtikçe zedeleniyor. Güven ve aidiyeti bu devlet sağlayamıyor. Sağlayamaz da. Halk kesimlerinin güven ve aidiyet hissedeceği yer devlet değil; "Yıkılım Bu Köhne Düzeni!" şiarıyla gerçek adaleti sağlayacak olan sınıf bilinçli devrimcilerin yanındır. Hep birlikte halkın güvenini kazanalım ve halkı ait olduğu saflara katalım!

ÖZ ELEŞTİRİYİ SIRADANLAŞTIRMAYALIM YAYMAKTA ISRARLI OLALIM

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Öz eleştirinin işleyişte ve gelişimdeki belirleyici önemi üzerinde dururken özellikle komünist hareketlerin başından itibaren bu konuda duyarlı, net bir tutumda olduklarına dikkat çektik. Bunun bilindik bir görüş olduğu şüphesizdir. Yayınlarımızı takip eden, hatta devrimci basını takip eden herkes bu görüşü defalarca okumuştur. Bilindik, klişe, tekrarlandığı kadar geliştirilmemiş ama kanıksanmış özeleştiri yorumlarının öğretici olduğunu pek söyleyemiyoruz. Üzerinde çokça durulan, neredeyse hemfikir olduğumuz bir konuda gerçek anlamda bir kavrayış sorunu olduğunu görmek ya da öğrenmemekte ısrarcı olmak açıklanmaya muhtaç bir durumdur. Hasan Hakkı Erdoğan yoldaşın öz eleştiri üzerine yazdıkları da bize aynı gerçeği gösteriyor. Eleştiri ve öz eleştiri tüm devrimci mekanizmaların motorudur ve olmazsa olmazdır, buna karşın devrimci hareketin geneli için de diyebiliriz ki eleştiri ve özeleştiri konusunda genel bir atıllık ve başarısızlık söz konusudur. Devrimci hareketin sıradanlaşmasının temel nedenlerinden biri eleştiri ve özeleştiriye başarısızlığıdır. Bunun üzerinde özenle durmak gerektiği açıktır.

Eleştiri ve öz eleştiri hakkında güçlü ifadeler kullanıp, yargılar oluşturup gereğini yerine getirmemek hiç şüphesiz bakış açımızla ilgili bir problemdir. Bakış açımız düşünce tarzımızla ilgili ideolojik bir meseledir.

Mutlaka daha önce de vardı ve güçlü bir olguydu; ama son yıllarda doğru bakış açısının, devrimci tarzın ciddi derecede gerilemesinden kaynaklı olsa gerek kibirli ve lakayt tutum etrafımızı çevrelemiş durumda. Eleştirinin de öz eleştirinin de içini boşaltan, amacı bulanıklaştıran bu özellikler günümüzün gelişkin teknolojisi tarafından yoğun bir şekilde desteklenmektedir. Az ve

yüzeysel bilgilerle hareket etme olanağı veren günümüz teknolojisi kibrin ve lakayt tarzın kanıksanmasına, hoş görülmesine izin vermektedir. Elbette bu tek biçimde gerçekleşmiyor. Hemen her topluluk için, bir ölçüde her kişi için özel biçimler söz konusu. Bilgiye ihtiyaç duymadan; ama güçlü bilgiye erişme olanakları sayesinde bilgi pazarlamanın mümkün olduğu koşullarda eleştiri ve öz eleştiri için şartlar zayıflamaktadır. Bilgi merak ve incelemeyele edinilebilen bir şey olmaktan çıkıp ihtiyaç duyulduğunda “erişilebilir” bir şeye dönüştüğünde kibir ve lakayt tutum için çok güçlü bir zemin oluşmaktadır. Bilgi karşısında güçsüzlük ve bilgiye/bilgiliye saygılı tutuma pek rastlamadığımız, aksine bunların pek küçümsemediği, hemen her şeyin “bilindiği” veya “hemen bilinebilir” olduğu bir dünyada yaşadığımız hepimizin ortak duygusu olmalıdır.

Eleştiri ve öz eleştiride başarısızlık yaşamamız esas olarak bunlarla ilgili değildir elbette. Dışımızdaki bu koşullar sebeplerden bazıları olarak değerlendirilebilirler. Bununla birlikte “dışımızda olmaları” ve irademiz tarafından da alt edilebilir olmaları nedeniyle bu sebepler belirleyici unsurlar olamaz. Belirleyici olan bu sebeplerden etkilenmemizi sağlayan kendi düşünme biçimimizdir. Bilgiye ulaşmada nasıl davrandığımızı sorguladığımızda bu dediğimizi tartışmaya başlayabiliriz.

Bu yazı serimiz kendimizi değerlendirmek, eleştiri ve öz eleştiri aracını kullanma yeteneğimiz hakkındaydı. Dolayısıyla yukarıda konu ettiğimiz kibir ve lakayt tutumların bizde de var olduğunu kabul ederek düşünmeliyiz. Kişinin kendi yetmezliklerini, yanlışlarını, zaafalarını genel olarak bilebileceğini ileri sürmüştük. Öz eleştirinin de bu nedenle, kişinin kendisiyle mücadelesi olduğu

için farkında olduğu olumsuzluklarını inceleme, açığa çıkarma ve yenme yolu olduğunun altını çizmemiz gerekir. Bununla birlikte bu mücadele örgütlü bir mücadeledir de. Bu bakımdan kişinin “salt kendi mücadelesi” olmaktan uzaktır. Öz eleştirinin de örgütlü olduğunu veya örgütlü olması gerektiğini nasıl iddia ediyoruz? Madem “kişinin kendisiyle mücadelesi” özeleştirisinin dinamiğidir neden kişi örgütlü bir öz eleştiri sürecine itilmektedir?

Bu sorulara yanıtımız kişinin tüm yaşamının ve düşüncelerinin de toplumsal ilişkiler içinde biçimlendiği gerçekliğini içerir. Kişi hiçbir zaman kendi başına veya daha tercih edilen bir ifadeyle “kendinden başlayarak” ilerlemez. Kendinden başlarken dahi toplumsal olandan başlamak zorundayız: Hangi toplumda yaşadığımızı, hangi kültürle şekillendiğimizi, toplumsal bilgiyle ne derecede ilişki kurduğumuzu ortaya koymadan “kendimizden başlamamız” olanaksızdır. Öz eleştirinin somut bir nitelik kazanması ve gerçek bir ilerlemeye yol açması kişinin toplumsal olmasından, toplum içinde kavranabilir olmasından ötürü böyle bir yaklaşıma aslında zorunluyuz.

Ayrıca öz eleştirel bir süreçte öğrenme yöntemi olarak kendi başımıza davranmamız da doğru bir yöntem değildir. Yazı dizimizde “bireysel çalışmayı/öğrenmeyi ya da incelemeyi” reddettiğimizi, hatta reddedemeyeceğimizi özellikle vurgulamıştık. İncelemede kolektif bir çalışmadaki “okumalarla” yetinmek nereden bakarsanız bakın eksiktir. Hem yoğunlaşmak bakımından hem de ayrıntıları açığa çıkartmak bakımından bireysel çalışmaların özel katkıları, yararları tartışılmazdır. Bununla birlikte bireysel çalışmanın örgütlü bünye içinde, bu bünyenin yönelimi, sorunları, hedefleri kapsamında gerçekleşmesi gerektiği; ancak böyle olduğunda gerçek anlamda bir ilerlemeye yol açacağı açıktır.

Örneğin kapsamlı ve yaygın bir güven probleminde söz ettiğimiz herkesin malumu. Böyle bir durumdayken bireysel olarak gelişebileceğini, devrimi üretebileceğini düşünmek saflık olacaktır. Çünkü devrimci düşünce örgütlü bir hareketi, kitlesel bir yıkma

ve inşayı perspektifini gerektirir. Kapsamlı ve yaygın bir güven sorunu varsa eğer bunun “kendimizden başlayarak” yıkılması, alt edilmesi mümkün değildir. Ayrıca “bireysel” bir tutum, irade, hedef ve çalışma olmadan da genel güven sorunu giderilemez. Güven sorunu doğru olarak örgütlü bünyeye kök salan, onu harekete geçiren, onunla birleşmiş haldeki bir doğru, yararlı bireysel çalışma ile alt edilebilir. Kendi başımıza örgütsel ya da toplumsal doğrulara erişmemiz mümkün değildir dediğimizde, örneğin güven sorununu ortaya çıkaran örgütsel veya toplumsal gerçeklere kendi başımıza erişemeyeceğimizi söylemiş oluruz. Bu bilgiler olmadan güven sorunu ne kavranabilir ne de aşılabilir, dolayısıyla bireysel olarak taşıdığımız “en ileri irade” bile güven sorunun duvarlarına çarpıp geri düşmekten kurtulamaz.

Öz eleştiriye kendi gelişimimizi, içinde olduğumuz kolektifin gelişimiyle bağlı olarak değerlendirmek ve bu dinamiği sürekli olarak çalışır kılmak devrimci hareketin olmazsa olmazı olarak geliştirilmek durumundadır.

Yazı dizimizin bütününde eleştiri ve öz eleştirinin içeriği, biçimleri, yöntemleri, kapsamı hakkında izlendiğinde, uygulandığında çok yararlı olacak bilgiler sunduk. Ne var ki işin aslı pratiktir. Lafzını edip durduğumuz her olay gibi eleştiri ve öz eleştiri de pratikleşmedikçe sıradanlaşır ve geliştirici hiçbir özellik kazanmadan önemsizleşir. Komünist Parti anlayışının en önemli, olmazsa olmaz araçlarından biri olan eleştiri ve öz eleştirinin sıradanlaşmasına dur demeden ilerleyemeyiz. Bunu bireysel çalışmalarla sınırlı yol ve yöntemlerle değil ancak kolektifleşmiş bir çalışmayla başaracağımızı unutmadan “kemendi elimize alıp kendi boynumuza takmanın ve zaafılarımızı, hatalarımızı ayakta tutan tabureyi tekmelemenin” büyük coşkusu ile hareket etmeliyiz.

Dünden bugüne bu konuyu işliyoruz. Yarın bu konu gene gündemimizde olacak. Bıkmadan usanmadan bu konu gündemimizde olsun diye yazmaya, tartışmaya devam edeceğiz. Çünkü biz gelişmek, öğrenmek ve toplumu devrime kazandırmak konusunda ısrarlı, sabırlı ve azimliyiz.

Tarımda Yarı Feodal İlişkilerin Te

Devletin devlet aygıtını kullanarak emperyalist sermaye ile iş birliği içinde sermaye birikimi sağladığı iddiası ayrı bir problem, bunun devlet olanaklarıyla sanayi burjuvazisi yaratmak diye tanımlanması da bir başka problem.

Öncelikle, diyelim ki bir sermaye birikimi amaçlanıyor o zaman bir sınıf yaratmak üzere devlet aygıtını kullanmaktan söz etmek yerine komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının devlet olanaklarını bu amaçla kullanmasından söz edilir. İkincisi, bunların sermaye birikimi sağlama amacı, Marks'ın ilkel birikim olarak tanımladığı kapitalizmin klasik gelişiminin koşulu birikim süreci ile aynı değildir. Bu ilişkide sermaye asıl olarak emperyalist sermayeye akarak onda birikmektedir. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları emperyalizmle iş birliğine dayalı sömürünün taşeronları olarak belli bir pay almaktadır. (Altın madenciliğinde üretilen altının yüzde 1'ini bile ödemediklerini hatırlarsak bunun nasıl bir birikim olduğu anlaşılır.) Bu pay millî kapitalizmi geliştirmek için ne yeterlidir ne böyle bir amaç vardır ne de devlete egemen sınıflar sanayi burjuvazisini temsil ederler. Aksine bunlar sanayi (millî) burjuvazisinin gelişimini de engelleyen bir amaç güderler, emperyalizmle de bu temelde ilişkilendirirler. Dolayısıyla, üçüncüsü, millî/sanayi burjuvazisi ile komprador-bürokratik burjuvazi farklı sınıflardır. İkincisi birincisine karşıt olmakla kalmaz, onun sömürüsüne de gelişimini engellemeye de aracılık eder. İleri sürülen bu görüşte komprador burjuvazi ve toprak ağaları, onların niteliğine aykırı bir misyon yüklenmektedir, bu ilerici bir roldür; ama sözü edilen egemen sınıfların bu role uygun bir karakterleri yoktur. Bu sınıflar tam da yazarın onlara atfettiği misyonu yerine getirmedikleri/getiremeyecekleri için böyle adlandırılmakta, sınıf karakterleri gereği millî burjuvaziye de karşıt bir pozisyon kazanmaktadır. Yazar ipin ucunu öyle kaçırıyor ki komprador burjuvaziyi bir tarafa bırakalım toprak ağalarının bile sanayi burjuvazisi yaratma amacı taşıdığını ileri sürebiliyor. Oysa bunların bütün tarihî rolü bunu engellemeye, ortadan kaldırmaya dönüktür.

Millî burjuvazi yaratma konusunda İbrahim'in söylediklerini de hatırlayalım: “Demek ki, söz konusu olan şey, ‘devlet eliyle millî burjuvazi yaratmak’ değildir. Söz konusu olan bütün devlet imkânlarını, Kemalist burjuvazinin zen-

ginleşmesine ve palazlanmasına tahsis etmektir. **Devlet tekelleri de bu amaca hizmet ediyordu.** (abç) **Kemalist burjuvalar, devlet tekelleri yaratarak (abç) ve bunları kendi hizmetine koşarak bu alanlarda rekabeti geniş ölçüde ortadan kaldırıyor, böylece işçi ve köylüleri yüksek tekel kârlarıyla (abç) daha da insafsızca sömürüyordu. Öte yandan tekelci-devlet kapitalizmi, Şnurov'un da işaret ettiği gibi müteşebbislikle hükümet üyeliğini birleştirerek burjuvaziye bürokratik bir karakter kazandırıyor, yani bir bürokratik burjuvaziyi doğuruyordu...” (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, 208)**

“...hükümet, bir sürü ticaret tekeli kurarak satılan maddelerin vasıtalı vergilerini durmadan artırmaktadır. Tanınmış bir gazeteci ‘tekel kelimesi, Türk halkı için kanunlaşmış soygun anlamına geliyor’ demektedir... Gaz yağının İstanbul’a teslim fiyatı 4,5 kuruştur (litresi), satış fiyatı ise 16,5 kuruş; yani fiyat dört misli artıyor... Şekerin fiyatı yarı yarıya artıyor. Bu vasıtalı vergiler, tekellerle birlikte 1927-1928 senelerinde **devlet gelirinin beşte üçünü teşkil ediyor.** (abç) Tüccar ve kapitalistler bu vergilerden mağdur olmuyor çünkü bu vergiler, satış fiyatlarının artırılması ile tüketiciden tahsil ediliyor. Bu vergilerin tüm ağırlığını emekçiler taşıyor taşıyor...” (age, s. 207) Günümüzde bu vergilendirme biçiminin dolaylı vergiler eliyle yapıldığını ve mazot benzin fiyatlarında da elektiriğe kadar maliyet ile tüketim fiyatları arasındaki farkların benzer oranlarda olduğunu hatırlatmakta yarar var.

Yazar ne diyordu: “KiT’ler 80 milyon için üretim-kâr yaparken (gerçekte 80 milyon onlar için üretim yapıyor. Bn.) özelleştirmelerle bu kâr sermayeye, bir avuç şirkete aktarıldı.” Devlet tekeli rolü oynayan KiT’lere halkın çıkarları bakımından bir değer yüklemenin anlamsızlığı ortadadır.

1950-60 arasında devlet sektöründeki artı değer oranı ortalama yüzde 239 iken özel sektörde bu ortalama yüzde 216’dır. Bu dönemin toplam artı değer ortalaması yüzde 227’dir.

1961-80 arasında ise devlet sektöründe yüzde 298 olan artı değer oranı özel sektörde yüzde 211’dir. Dönemin toplam ortalaması ise yüzde 242’dir. 1950-60 arasında devlet ile özel sektör arasındaki fark devlet sektörü lehine yüzde 23 iken, 1961-80 arasında yüzde 78’e çıkmıştır.

1981-90 arasında devlet sektöründe yüzde 413 olan artı değer oranı ortalaması özel sektörde yüzde 358’dir. Genel toplam ortalama ise yüzde 378’dir. İki sektör arasındaki kâr oranı farkı devlet lehine yüzde 44’tür.

1991-99 arasında devlet sektöründe yüzde 408 olan artı değer oranı ortalaması özel sektörde yüzde 452’dir. Genel ortalama yüzde 434’tür.

2000-11 arasında devlet sektörüyle yüzde 439 olan artı değer oranı ortalaması özelde yüzde 416’dır. Genel ortalama yüzde 421’dir.

Vasfi Nadir Tekin bu verileri aktardıktan sonra şöyle demektedir: “Devlet sektöründeki artı değer oranlarının yüksekliği KiT’leri bir toplumsallaşma aracı olarak görmenin ne kadar yanlış olduğunu göstermektedir. KiT’lerin alınması da satılması da o dönemdeki egemen güçlerin emperyalistlerle ilişkilerine bağlı gereksinimlerine uygun olarak yapılır...” (Vasfi Nadir Tekin, Zincirin Halkası, s. 135)

KiT’ler devletin elinde kitlelerin aşırı sömürülmesinin bir aracına dönüşürken yazar onları halkın yararına göstermeye çalışarak, gerçekliği görünmez kılarak kitleleri aldatmakta, yanlış bilinçlenmelerine neden olmaktadır. Devlet tekelleri aracılığıyla elde edilen yüksek artı değer oranları halkın sömürülmesinin düzeyini göstermektedir.

“Özelleştirmeler... piyasadaki üretim, dağıtım, bölüşüm ilişkilerinin sermaye lehine dönüştürülmesinde kullanılan yöntemlerden biridir. Bu yöntem, Türkiye’deki devlet kapitalizmini (piyasadaki devlet iştiraklerinin ağırlığı), bürokratik burjuvaziyi önemli ölçüde tasfiyeyi hedeflemiştir... Bu politika bir taraftan ağırlığını Kemalist kadroların oluşturduğu bürokratik burjuvaziyi tasfiye etmeyi hedefliyordu, diğer yandan Türkiye pazarındaki potansiyellerin sermayenin hizmetine sunulmasını...” (Esrin Balcı, Emperyalist Tekellerin Kısacasında Türkiye’de Tarım, s. 85)

Burada ana fikir: özelleştirmelerle, devlet iştirakleriyle var olan bürokratik burjuvazinin tasfiyesinin hedeflendi-

ğidir. Ancak bu, sınıf meselesini sığ kavramanın ve bürokratik burjuvaziyi belli bir alan üzerinden tanımlamanın sonucu olarak yanlış bir görüştür.

Her şeyden önce özelleştirmeler ilişkileri sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlemenin bir yöntemi olmakla beraber ondan önceki ya da bu politikanın uygulanmadığı dönemdeki ilişkilerin sermayenin lehine olmadığı gibi bir sonuç-düşünce doğru değildir. Özelleştirmeyi de özelleştirmelerden önceki politikaları da uygulayan, farklı klikler olsa da aynı sınıflardır. İlişkiler, sermaye egemen olduğu sürece hep bu sınıfların lehinedir zaten. Sadece, sermayenin farklı kliklerinin, söz konusu ilişkileri kendi çıkarlarına göre yeniden biçimlendirmeleri, uluslararası

koşulların da gerektirdiği biçimlerde yeniden düzenlemek üzere, aralarındaki her yönetime başvurmaya da içeren rekabet nedeniyle farklı politikaların izlendiğinden bahsedilebilir. Hangi dönemde hangi politikaların uygulanacağı emperyalist sermayenin ihtiyaçlarına, çıkarlarına göre değişir. Özelleştirmeler 1980’den itibaren neoliberal politikanın gereği olarak hemen hemen tüm dünyada uygulanmaya başlanmıştır. O döneme kadar da farklı ekonomi politikaları izlenmiştir ve hepsi de emperyalist sermayenin ihtiyaçlarına göre belirlenmiştir. TC de her dönem izlenen bu politikalara uygun konumlanmış, işleyişini-ilişkilerini ona göre düzenlemiştir. Özelleştirmelerle yapılan da bundan farklı değildir. Kuşkusuz bu politikaların uygulanması emperyalist sermayenin farklı klikleri, farklı emperyalist devletler ve onların ulusal düzeydeki iş birlikçileri arasındaki çelişkilere de yansımıştır. Bu bakımdan devlet

Temel Dayanağı: Küçük Üretim-VI

İktidarına egemen olmak için komprador burjuvazi ve toprak ağalarının farklı klikleri arasında buna dayanan çatışmaların yaşanması da normaldir. Temel olan, belirleyici olan egemen emperyalist güçlerin-devletlerin döneme özgü temel politikalarıdır. Bu politikanın uygulanmasında çok farklı biçimler olabileceği gibi bu politikanın tarafı olsa bile farklı çıkarlarını gerçekleştirmek için emperyalist devletler, sermaye klikleri arasındaki rekabet de bunu önemli ölçüde etkilemektedir/etkileyecektir. TC söz konusu olduğunda ABD ve AB'nin politikalarının belirleyici olduğu tartışmasızdır. Komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının hiçbir kliğinin bu politikaların uygulanmasına temel bir karşıtlığı bulunmadığı da bilinmektedir. Tali, biçimsel ve taktik düzeydeki

itirazların kendilerine daha fazla alan açılması, rol alınması/görev verilmesi ile ilgili olduğunu da görebiliriz. "Ulusal güvenlik" meselesi addedilen konularda bile TC tamamen belirleyici olamamakta, NATO konseptleri gibi emperyalist örgütlenmelerin temel yönelimlerine bağlı kalınmakta, kabul gören itirazları da bu politikaların yerleştirilmesini sağlamaktadır.

Önermenin asıl problemi bürokrat burjuvaziye devlet kapitalizmi ve millî burjuvazi ile açıklamasıdır. Özelleştirmeler belli bir dönemde (1980'ler) başlayıp asıl olarak 2000'den sonra büyük boyutlara vardığına göre 1980'lere, hatta 2000'lere kadar bürokrat burjuvazinin egemen olduğu sonucuna varılabilir. Komprador burjuvazi ise ancak özel leştirmelerle etkinlik gösterebiliyor ve bürokrat burjuvazi tasfiye edildikçe daha fazla egemen hale gelebiliyor. Böylece devlet iktidarına egemen olma

mücadelesinde üstünlük kazanıyor. Bu anlayışla devlet kapitalizmi-KİT'ler bürokrat burjuvazinin, neoliberalizm-özelleştirmeler komprador burjuvazinin politikalarına dönüşüyor. Bürokrat burjuvazi millî burjuvazi olmadığı gibi onu komprador burjuvaziden ayrı, bağımsız bir sınıf olarak tanımlamak da doğru gelir.

Bürokrat burjuvazi egemen sınıfların farklı kliklerinde temsil edilebilir. Çünkü bu sınıfların karakterini oluşturan şey emperyalizme ve devlete bağımlılıklarıdır. Bu onları tanımlayan, onların ayrılmaz bir özelliğidir. Bu sınıflardan ayrı özel bir bürokrat burjuvazi söz konusu değildir. Dolayısıyla bürokrat burjuvaziye bu sınıflara, bu sınıfları bürokrat burjuvaziye karşıt tanımlamak yanlıştır. Bürokrat burjuvazinin homojen olduğu da söylenemez. İktidara egemen olan kliklerin çıkarlarına bağlı olarak devlet olanaklarından yararlanacak kesimlerin farklılaşması kaçınılmazdır. Bu yüzden de değişik kesimler/klikler bu işlevi üstlenebilirler. Tabii bu özelliği sadece iktidarla ilişkili kazanmazlar. Çünkü bunlar kendi içinde de belli farklılıklar gösterebilir, karşıt çıkarlar nedeniyle karşı karşıya gelebilir, farklı ekonomi politikalarından beslenme ve ona göre özel konumlar edinmeleri, tutum belirlemeleri de mümkün olur. Devlet emperyalizme bağlı, bağımlı özelliği nedeniyle iktisadî-siyasî-askerî politikalarının tamamında ona göre şekillenmekte, işlevlendirilmektedir. Bürokrat burjuvazinin devlet olanaklarından yararlanması emperyalizmle ilişkili politikalarından bağımsız değildir, doğrudan onunla ilişkilidir. Bürokrat burjuvazi farklı emperyalist güçlere, bu güçlerin farklı kliklerine dayanabilir vs.; ama onun özü emperyalizme dayanarak onun desteğiyle, onun politikalarının ürünü olarak var olmasıdır. Bu sınıfın emperyalizmden bağımsız bir ekonomik faaliyeti, siyasî gücü neredeyse yoktur. Bağımsız görünen faaliyetleri bu ilişkinin doğasına aykırı bir nitelik taşıyamaz. Bunların emperyalizmle birebir ilişki yürütmeleri de gerekmiyor, uygulanan politikaların parçası olmaları, o ilişkiler üzerinden kendilerini devlet aracılığıyla üretebilmeleri de onların bir özelliğidir.

Millî burjuvazi/sanayi burjuvazisi ise başından beri bu sınıfların gölgesinde kalmış, egemenlik kurabilecek kadar gelişmemiş, engellenmiş ve üretim ilişkilerinde belirleyici bir rol oynaya-

mamıştır. KİT'ler bütün süreç boyunca devlete egemen olan komprador bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarları temelinde işlevlendirilmiştir. Bunları da emperyalizmden tamamen bağımsız bir ilişki içinde tanımlayamayız. Millî burjuvazinin bu ilişki içinde belli bir pay elde etmesi mümkün; ama bunun sınırlı olacağını da kuşku yok. Asıl olarak bu sınıfın sağ kanadının devlet olanaklarından yararlandığı söylenebilir...

Yazar bütün kitap boyunca bir yandan tekellerin küçük üretimi tasfiye ettiğinden bahsederken diğer yandan küçük üretimin verimli, üstün bir üretim tarzı olarak korunması gerektiğini savunuyor. Marksizm'in görüş açısından küçük üretimin büyük ölçekli kapitalist üretime verimlilikte üstün olması iddia edilemez. Edilemez; çünkü kapitalist üretim her alanda ondan üstün olduğunu her seferinde kanıtlayarak egemen üretim tarzı haline gelmiş, emperyalist aşamada da bu niteliğini daha ileri düzeye taşıyarak sürdürmüştür. Ancak yazar küçük üretimi savunmak için öyle bir canhıraş çaba sergiliyor ki neden, niçin söylediğini umursamaksızın küçük üretim lehine her açıklamayı, veriyi dayanakları arasına koymakta tereddüt etmiyor. Hızını alamayınca BM'nin 2011 yılını dünya küçük aile üreticiliği yılı ilan etmesini de küçük üretimde verimliliği, üretkenliği, üstünlüğü iddiasının kanıtı sayıyor. (age, s. 249) BM de böyle ilan ettiğine göre o zaman bu iddianın doğruluğu tartışmasızdır! Yazar artık küçük üretimin ebedi düşleriyle rahat uyuyabilir! Kitapta Osmanlı'dan beri devletin, küçük üretimin sefaletini, yıkımını, çıkmazlığını emperyalist devletlerle yaptığı anlaşmalarla her seferinde daha da derinleştirdiği anlatılıyor. Devlet komprador burjuvazi ve toprak ağalarının aracı olarak her zaman tamamen onların çıkarlarına hizmet etmektedir. Burjuvazinin gericileşmesiyle artık burjuvazinin burjuva devrimi, haliyle millî kapitalizmi gerçekleştirme, egemen kılma amacından potansiyel olarak koptuğu ve ancak emperyalizme, ona bağlı kapitalizme dayanarak bir burjuva devrimini dahi olanaksızlaştırarak varlığını sürdürebildiği toplumsal deneyimlerle kanıtlanmıştır. Bu bakımdan bu nitelikte herhangi bir devletin millî kapitalizm yönünde köklü, esaslı bir adım atması mümkün olmadığı gibi bu yönde atılan her adıma karşı çıkması da onun doğası gereğidir. Zira bu sınıf proleter devrimden alabildiğine korkmaktadır ve onu

engellemek için feodal sınıflarla ittifak yapıp emperyalizme dayanmak dışında bir şey yapma olanağına, gücüne sahip değildir. Bu nedenle devletin küçük üretimi, millî kapitalizmi egemen kılmak için geliştirmesi gibi millî bir politika, hedef izlemeyeceği, bu yöndeki her eğilimi/hareketi bastırmaya çalışacağını biliyoruz. Devletin küçük üretimi desteklemesi devrim olanağına karşı bir amaç dışında konjonktürel olarak emperyalizmin dönemsel politikasına, iş bölümüne göre de değişkenlik göstermektedir. Emperyalizm bu sınıflar aracılığıyla küçük üretimi sömürmekle kalmıyor, kendi ucuz ürünleriyle rekabet edemeyen bu üretim tarzını sefil-ilkel koşullara mahkûm ediyor. Ucuz hammadde kaynaklarını kendi kapitalist üretimini geliştirmek için yağmıyor. Ucuz iş gücünden yararlanarak kendi ülkesinde düşen kâr oranlarını telafi etmeye çalışıyor. Bütün bunları devlet aracılığıyla, devletin her türlü olanağı sağlayan imtiyazlarıyla gerçekleştiriyor. Emperyalizm böylece yerli iş birlikçileri egemen sınıflarla ittifak halinde millî kapitalizmi olanaksızlaştırmaktadır. Çünkü emperyalizmin önemli bir özelliği de üretici güçlerin gelişimine uygun üretim ilişkilerinin egemen hale gelmesini engellemektir. Bu doğrultuda bütün geri üretim tarzlarının, ilişkilerinin en büyük destekçisidir. Kendisinin egemenliği, kârları için bunları korumaya, sürdürmeye çalışır. Onları kendine tabi kılarak sefil bir yaşama mahkûm eder. Sonu gelmez sömürü biçimleriyle üretici güçleri boş bir kabuk haline getirerek sürekli öğüten bir değirmen işlevi görür...

Emperyalist-kapitalist üretimin küçük üretimin her türlü olumsuzluklarına, yetersizliklerine vs. karşı üretici güçlerin ulaştığı düzeyin bir sonucu/karşılığı olduğu, bütün sınıflı toplumların, ama esasen de özel mülkiyete dayalı toplumların kendilerine has sorunlarını da içeren yetersizlikler, olumsuzluklar taşıdığı bir gerçektir. Bu gerçek, kıyaslama sonucu topluma, doğaya daha az zararı olduğu gerekçesiyle büyük ölçüde kendine yeterli küçük üretimin tercih edilmesinin en verimli, en üretken üretim tarzı olarak vaaz edilmesinin gerekçesine dönüştürülürse bu küçük üretim şövalyelerine sınırlarını hatırlatmak, küçük üretim dahil özel mülkiyete dayalı bütün sınıflı toplumları geride bırakarak özgürlüğe yürüyen toplumların zorunlu bir cevabı olacaktır.

KADIN ÇALIŞMALARINDAKİ YANLIŞ DÜŞÜNCELERLE MÜCADELE EDELİM-IV

Cinsiyet eşitsizliğinin kadın için bir soruna dönüşmesi, cinsler arasındaki ilişkide kadının eziliyor olmasından ileri gelmektedir! Peki cinsler arasındaki eşitsizliği üreten nedir? Kadın ve erkeğin biçimsel olarak farklı yani eşitsiz olmaları mıdır? Hayır.

İlkel komünal toplumlarda biyolojik farklılıklar kadının toplumsal konumunda bir ezilme sebebi değil bir avantajdı. Belli ki tarihte bir şeyler olmuş, işler kadınlar için ters gitmiş ve kadın toplumsal konumunu kaybetmiştir. İşte bu gelişme yani özel mülkiyetin ortaya çıkması daha önce biçimsel olarak farklı olanlar arasında eşitsizlik olmama durumunu değiştirmiş, fiziksel olarak farklı olanların toplumsal olarak da eşit olmamalarına, aynı haklara sahip olmamalarına neden olmuştur. Biçimsel olarak farklı olan kadın ve erkek ilkellik dönemlerinde doğaya karşı mücadelelerinde ortak iken doğaya galip gelmeleriyle birlikte birbirlerine karşı mücadeleye girmişlerdir. İşte bu mücadele esas olarak cinsler arasındaki bir mücadele değil özel mülkiyete kimin hâkim olacağını belirleyen taraflar arasındaki mücadeledir. Kadın mücadeleyi kaybetmiştir, kendisi bir özel mülkiyete dönüşmüştür. İşte bu mücadelede biçimsel farklılık, kadın için başta

bir avantaj iken daha sonra eşitsizliğin temel sebebi olarak anlaşılmıştır. Bu doğru değildir. Evet biçimsel farklılığın toplumsal gelişme içinde hiçbir etkisi olmadığını söylemek kesinlikle doğru değildir. O bir etmen olarak vardır. Muhtemelen ki biyolojik farklılıklar toplumsal yaşam örgütlenirken, değişirken, gelişirken bir unsur olarak işlev görmüştür. Ancak doğrudan toplumsal eşitsizliğin temeli, kaynağı olduğunu söylemek cinsiyet eşitsizliğinin sınıflar üstü bir sorun olduğunu söylemek anlamına gelir. Tarih ve toplum bilimleri bunun böyle olmadığını ispatlamıştır.

Toplumsal eşitsizlikle yani ekonomik eşitsizlikle biyolojik farklılığı bir çözüm perspektifinde bu biçimde birleştirmenin türlü görünümünü günümüze bakarak incelersek gelişmiş toplumlarda da hiç azımsanmayacak düzeyde kadın ve erkek arasında biyolojik farklılığın cinsiyet eşitsizliğinin doğal kaynağı gibi anlaşıldığını görürüz. Bu "kadın sorunu kadınların sorunudur" düşüncesiyle de vurgulanmaktadır. Bir zihniyet, bir bakış açısı sorunu değil de biyolojik farklılıklardan beslenen bir "eşitsizlik" olduğu ileri sürülmektedir. Bu anlayışta biçimsel olarak birbirine benzeyenlerin diğerlerine karşı birleşmesi politikası söz konusudur. İşçi sınıfının kadın ve erkek olarak bu düzeyde ayrıştırılması tarihsel olarak kadın sorununun

çözülmesini de içeren mücadeleyi ve tüm ilişkileri, her iki cinsi de birleştiren sınıfsal zemini karartmaktadır. Sınıf bilincinin zayıfladığı ya da olmadığı her yerde kadın sorunu "kadınların sorunu" olarak görülmektedir. Bu yaklaşımda biçimselliğe hapsolmuş bir inceleme, tanımlama, kavramlaştırma yani idealizm vardır.

"Kadın sorunu kadınların sorunudur" düşüncesinin arka planında, inceleme-miz gereken bir diğer yön ise erkeğin de daha ileri düzeyde gelişmesini de engelleyen toplumsal yapıyı göremek vardır. Kadın sorunu özün itibarıyla kadının emeğini, bedenini, duygularını, tarihsel birikimini, toplumsal konumunu bir bütün olarak içeren kadınlığın sömürülmesidir; kadının özel mülkiyete, metaya dönüştürülmesidir. İşte bu metalaşma sürecinde taraflar vardır. Sömürülen, metalaştırılan kadındır. Burada kadın çelişkinin bir yönünü oluşturmaktadır. Oysa sömürenler cephesi daha çatışmalı bir parçalar bütünüdür. Bu cephede bir yanda tüm iktidar organlarıyla, örgütlü kurumlarıyla, askeri ve siyasi yapılarıyla, dinî, kültürel kural ve ritüelleri ile hâkim sınıflar vardır. Ve hâkim sınıfların tüm örgütlü gücü ile ayrıcalıklarını ve üstünlüklerini cinsiyetler arası ilişkide koruduğu ama toplumsal üretim ilişkileri içinde ise sömürdüğü biyolojik olarak erkek olanlar vardır.

Öncelikle kavranması zorunlu olan hem kadınların hem de erkeklerin metalar dünyasında birer üretim aracı olduklarıdır. Onlar burada sömürüye karşı birleşmek zorunda iken kadının emeğinin, bedeninin, bir bütün olarak kadınlığının sömürüsünde erkek kendi hesabına çalışarak hâkim sınıf cephesinde konumlandırılmıştır. Bu, onun bilinçli ya da bilinçsiz toplumsal gerçekliğidir, toplumsal konumudur. Kadının yaşadığı çelişkiyi doğrudan yaşamadığı için "kadın sorunu kadınların sorunudur" düşüncesi onda daha gelişmiştir. Kadın sorununun toplumsal niteliği doğru kavranmadığında ve erkeğin bu toplumsal yapı içindeki ikili durumu anlaşılmadığında "kadın sorunu kadınların sorunudur" düşüncesiyle hareket edilmektedir.

Toplumsal yaşamda erkeğin de kadının da emeği azgınca sömürülmektedir ve kadın ile erkek işçiler aynı sınıfa aittir. Peki cinsiyet ilişkilerinde erkek bu sınıfsal durumu göz önünde bulundurmadan sömürenler cephesindeki konumunu, "kadın sorunu kadınların sorunudur" diyerek korumakta ısrar ederse ve aynı zamanda işçi ve emekçi kadınlar "Bu bizim sorunumuz, erkek işçileri ilgilendirmez, biz kendi göbek bağımızı kendimiz keseriz" diye düşünürlerse bundan sınıf mücadelesi veya cinsiyet eşitliği mücadelesi nasıl

etkilenir, nasıl bir seyir izler?

Şüphesiz her iki mücadele de olumsuz etkilenecek, başarısız olacaktır. “Kadın sorunu kadınların sorunudur” düşüncesinin altında hem burjuva-feodal düzenin “ekonomik dolayısıyla toplumsal eşitsizlikle biçimsel eşitsizliği birleştirdiğini” hem de bu sorunun esas olarak toplumsal bir sorun olduğunu kavrayamamak vardır. Kadın sorunu toplumsal bir sorundur. Toplumsal olan toplumu oluşturan tüm kesimleri o ya da bu oranda o ya da bu biçimde etkilemektedir. Bu toplumsal durumun ne nedenleri ne de sonuçları ne de bunların değişmesi sadece kadını bağladığı gibi bu biçime sokmak komünistler için kabul edilemezdir. Bu burjuva bir yaklaşımdır. Evet cinsiyet sömürsüne maruz kalanlar esas olarak kadınlardır ancak “sömürenin” büyük parçasını oluşturan işçi ve emekçi erkeklerin de gerçek kurtuluşları için kadının metalaşmasına karşı, özel mülkiyet koşullarına karşı savaşmaları gerekir; kendi sömürülüşünü de koşullayan mekanizmadan ayrılmalrı, sömürülenler cephesinde birleşmeleri gerekir. Burjuva toplumda bir işçi veya emekçi olmaktan çıkıp komünizme doğru ilerleyen toplumsal kurtuluş hareketinin bir parçası olmalıdırlar. Bunun sadece kadının kurtuluşu için değil tüm toplumsal kurtuluş için de bir zorunluluk olduğunu bilince çıkaran işçi ve emekçi erkekler burjuva toplumundaki “kadın sömürsünün faili” olmaktan kurtulacaklardır.

Burjuva-feodal anlayış, sistematik olarak çeşitli farklılıkları üzerinden sınıfın bölünmesine çok büyük önem verir. Sistematik olarak halkın bilinci cinsiyetçi, ırkçı, milliyetçi vd. söylemlerle zehirlenirken burjuva ideologlarının eliyle bunun teorisi yazılır. Bu teorilerle ırkçılık siyahların sorunu, cinsiyetçilik kadınların sorunu, milliyetçilik ezilen ulusların sorunu haline getirilir. “Kadın sorunu kadınların sorunudur” düşüncesi inceltilmiş cinsiyetçiliğin çok farklı biçimler alarak biyolojik olarak kadın olmayanları sorunun çözümünden dışlayan; çözüm iradesini bakış açısında, düşünme yönteminde, tüm sömürü biçimlerinden kurtuluşu amaçlayan sınıf bakış açısında görmeyen, bu anlamda gerçek çözüm iradesini çözüm yolunun dışına iten bir tarzda geliştirmiştir.

Kadın sorunu, esas bedelini kadınlar ödemekle birlikte toplumsal bir sorundur demiştik. Bunun anlamı cinsiyet eşit-

sizliğinin temel kaynağının ekonomik olması ve bu ekonomik eşitsizlik sürdüğü sürece kadının sorununun belli bir biçimde devam edeceği, cinsiyet eşitsizliği sürdüğü sürece de toplumun daha ileriye doğru gelişmesinin mümkün olamayacağıdır. Bunun nedenle “kadınlar için kurtuluş” dediğimizde hepten kurtuluştan, bir toplumsal kurtuluştan bahsettiğimizi bilmeliyiz. Bu mücadelede muhakkak ki, toplumsal konumlarından kaynaklı hem kadınlar için hem erkekler için farklılıklar vardır. Bu farklılıklar mücadelenin her aşamasında, her boyutta vardır. Kadın ve erkek toplumsal cinsiyet rollerinin bir parçası olan kendilerindeki özellikleri kendilerini de asla ihmal etmeyerek yok etmeye gitmelidir. Erkekler ayrıcalıklarından vazgeçerek ayrıcalıklı durumun tarihsel olarak da yarattığı ekonomik, siyasi üstünlüklerinden, bugünün ahlak dünyasından beslenen duygusal tatminden vazgeçmek, cinsiyet egemenliğine karşı çıkmak, bilinçle ve ısrarla bunun mücadelesini vermek: İşte bu, komünistlerin zorunluluğudur.

Kadın üzerindeki erkek egemenliğine karşı mücadele kadınlar için cinsiyete dayalı köleliğe karşı mücadeleyi içerirken erkekler için de cinsiyete dayalı efendilikten vazgeçmeyi içermektedir. Kölelik ve efendilik aynı düzenin ya da mekanizmanın unsurlarıdır, kurtuluş iki konumdan hareketle de mümkündür ve başarılmalıdır.

“Kadın sorunu kadınların sorunudur” demek, “Kürt sorunu Kürtlerin sorunudur” demek gibidir. Bir komünist hiçbir sorunu bu şekilde ele almadığı gibi cinsiyet eşitsizliğini de böyle görmez. Nasıl ki ulusal sorunda sorunu sadece ezilen ulusun sorunu olarak görmek, ezen ulus milliyetçiliği ve bu anlama geliyorsa kadın sorununda bu ezen cinsiyet fetişizmi erkek egemen anlayış seviciliğidir. “Kadın sorunu kadınların sorunudur” düşüncesi bunun kavranmamasından kaynaklanan bir düşüncedir. Bu düşünce aynı zamanda erkek egemen bakış açısından gelen ve çoğunlukla da benimsenen, sorunu erkek olarak kendi dışında tanımlayan, görevi tam olarak kavramayan, bir toplumsal sorunda özneliği keyfe göre, ben böyle istiyorum diyerek belirlemeyi benimseyen bir düşüncedir. Bu düşünce erkekler dünyasında cinsiyet eşitsizliğine karşı ilgisizlik, kadın sorununun küçümseme, kadınların durumu abarttığını düşünme, sorunu dışında

gördüğü için canla başla çalışmama, kadınların devrimdeki rolünü küçümseme şeklinde kendini gösterir.

Bu yanlış düşünce “Cinsiyet eşitsizliğinde ezilen kesim kadınlardır, bu sebeple çelişkinin esas tarafı kadındır” fikriyle “karıştırılmakta”, “kadın sorunu kadınların sorunudur” yaklaşımından açığa çıkan hatalı pratikler, “kadın sorununda özne kadınlar” düşüncesiyle açıklanmaya çalışılmaktadır. Oysa çözümü getirecek yaklaşım kadında da erkekte de vücut bulabilir ve bulmaktadır da. Yukarıda ifade ettiğimiz yönleri ile birlikte kadın sorununda çözümün ezilen kadın koşullarını kavramaktan geçtiği doğrudur. Ancak bu özelde komünist erkeklerin genelde işçi ve emekçi erkeklerin sorumluluğu, anlamı, önemi olmadığı anlamına gelmez. Böyle yorumlanması ya feminist bakış açısından ya da erkek egemen bakış açısından kaynaklanıyordur. Bu yanlıştır. Bu sorunda “devrimci erkek tutumunun”, özel olarak komünist erkek tavrının iki yönlü sorgulanması gerekir: Birincisi, erkek olarak cinsiyetinin toplumsal özelliklerini taşıyor olmak, bundan kurtulmak yolunda gerçek toplumsal bir hesaplasmaya girerken kendini bundan ayrı görmemek; ikincisi, komünist olmak, cinsiyet rollerine karşı savaşmak zorunda olmak, değişmek ve düzelmek için komünist ilkelere bağlı bir bilinçle kadın sorununda kendi varlığını kavramak ve çözümü sahiplenmek... Burada şunu özellikle belirtmek gerekir: Nasıl ki kadınların cinsel özellikleri onların komünistleşmesinde onlara ayak bağı, zincir oluyorsa erkeklerin de cinsel özellikleri onların komünistleşme çabalarında pranga olmaktadır. Bu durumdan “Kadın sorunu kadınların sorunudur” denerek kurtulacağını sanmak açıktır ki körlüğe bile isteye devam etmektir.

Görüldüğü gibi cinsiyet eşitsizliği ne sadece kadınları etkilemektedir ne de sadece onları ilgilendiren bir sorundur. Çok köklü toplumsal bir sorundur, devrimimizin çözmesi gereken temel sorunlardan biridir. Komünistlerin dünya görüşü her koşul altında ezen ezilen ilişkisinde, haklı haksız savaşımında vd. nasıl konumlandıklarında anlaşılır. Bu açıdan her komünist ve hatta kadın sorununda devrimci tutumu benimseyen ya da benimsemek çabasında olan her kişi yerini doğru tanımlamalıdır. Böylece kadın olmadığı için kadın sorununu kendi sorunu, devrimin sorunu

olarak görmemenin ya da bir sorun olarak görmemenin -ki “kadın sorunu kadınların sorunudur” anlayışının tipik bir yansıması sorun olarak görmemektir- yanlışlığı açığa çıkmış olur.

Bu fikirlerden arınma yöntemleri olarak öncelikle kadın sorununun toplumsal niteliğini, tarihsel köklerini kavrayan, bu yönde araştırma ve incelemeye yönlendiren eğitim çalışmalarına ağırlık vermek gerekir. Bu çalışmalarda kadınların inisiyatifi açığa çıkaran, erkeğin kendine, cinsiyetinden gelen üstünlüğüne sorgulayıcı bir bakış açısıyla dönmesini sağlayan yöntemlerin izlenmesi yararlı olacaktır. Unutulmamalıdır ki “kadın sorunu kadınların sorunudur” düşüncesi sadece erkeğin düşüncesi değildir. Bu fikir birbirine karşıt gibi duran şu iki yönde gelişim gösterir. Birincisi; “kadın sorunu kadınların sorunudur” denilerek soruna karşı sadece kadınların mücadele etmesini savunmak, başka kimseye sorunu sahiplenmemek, ikincisi; “kadın sorunu kadınların sorunudur” diyerek görevi, sorumluluğu başından atmak.

Eğitim ve düzeltme çalışmaları ve tartışmaları bu her iki yöne de yönelik olmalıdır. Kadınların bu soruna “kadınların sorunu” biçiminde yaklaşımları belli bir düzeye kadar olumlu görülebilir. Özellikle sorunun farkına varmak, her durumda bu eşitsizliğin izlerini görmek bakımından bu yaklaşım tetikleyici bir etki gösterir ve kadının kendi cins özelliklerinin gücünü, önemini, gelişim dinamiklerini, dolayısıyla soruna dair haklarını, taleplerini özümsemesi bakımından yararlıdır da. Ancak bu düşünce sorunun tüm yönleriyle kavramak, çözüm yoluna sokmak bakımından yetersizdir, özü itibarıyla yanlıştır. Bu durum bir kısım devrimci kadında da görülmektedir. Bu düşünce devrimci saflarda, devrimci kadınlarda sorunu kendi sorunu olarak sahiplenmeme, kendisinin dışındaki kadınların sorunu olarak görme biçimindedir. Devrimci kadınlarda hâkim bir durum olan, kendini kadın sorununu baştan sona yenmiş, aşmış görme hali devrimci kadının gerçekliklerden kopuk hezeyanları gibi durmaktadır. Bu durum onun cinsiyetçiliğe gözünü kapatmasına ya da doğrudan erkek egemen bir anlayışla cinsiyetçi düşünme ve davranmasına yol açmaktadır. Devrimci hareketin bu yaklaşımlardan da çok çektiği açıktır ve inkâr edilemezdir.

devam edecek...

DÜMENE GEÇ KAVGA!

Önceki sayılarımızda tüm Kürdistan coğrafyasında millî baskı politikalarının kapsamının genişlediğine ve bölgedeki gerici güçlerin kendi sınıf çıkarları uğruna her türlü yol ve yönteme, her türlü iş birliğine açık olduklarına dikkat çekmiştik. Ortadoğu'da ezen ulus egemenlerinin, ezilen ulus hareketlerine yönelik sürdürdüğü düşük yoğunluklu savaş, mevcut politik atmosferde, ezilen ulusların cüretli başkaldırılarına karşı en vahşi savaş suçlarının işlenmesine ve savaşın her zamankinden daha çetin geçmesine zemin hazırlamıştır. Zira bu zemini hazırlayan olgu emperyalist tahakkümün Ortadoğu halklarını boyunduruğu altında tutmayı amaçlayan haksız savaşlardır. Bununla birlikte Filistin ve Lübnan halkının emperyalist tahakküm ve Siyonist işgale yönelen direnme savaşı, aynı zamanda haklı savaşı, akla karayı ayırmada turnusol işlevine sahip, dünya halklarına umut vaat eden bir noktada durmaktadır. Bu bağlamda ilerici-devrimci tüm güçlerin Filistin, Lübnan, Yemen, Suriye Kürdistanı ve Irak Kürdistanı'ndaki emperyalist-faşist saldırganlığa karşı gelişen direnişleri sahiplenmesi ve dayanışması önemlidir. Dolayısıyla millî baskıya uğrayan

halkların enternasyonal dayanışmasının örgütlenmesi önem arz etmektedir. Kürt ulusal meselesi de ekseriyetle bu gerçeklikten ayrı ele alınamaz. Geline aşamada KUH'un (Kürt Ulusal Hareketi) ideolojik-politik açmazları ve Filistin'deki gelişmelere dair tutumu çokça tartışılan bir konu haline gelmiştir. Bu tartışmaları incelemek ve demokratik halk devrimimizin bir parçası olan KUH'a dostane öneriler sunmak komünist hareketin gelişimi açısından da elzemdir.

BÜYÜK HAREKETİN HEZEYANLI KİBRİ

DEM Parti'nin bir süredir tecrite karşı yürüttüğü çalışmalar değerli ve anlamlıdır. Ne var ki millî baskı ve ekonomik kriz cenderesinde yaşamını idame ettirmeye çalışan Kürt halkının güncel sorunlarına dair gündemler arka plandadır. DEM Parti'ye göre her sorunun çözümü, hatta işçi sınıfının sorunlarının çözümü dahi A. Öcalan'ın özgürlüğünden geçmektedir. Çünkü A. Öcalan'ın fikirleri evrensel bir nitelik kazanmış ve tüm dünyada halklara umut olmuştur(!) Siyasi tutsakların özgürlüğünü istemek ilerici-devrimci tüm güçlerin görevidir.

Ancak tarihsel sorunların köklü çözümünü yığınların bağımsızlık istemine rağmen, bağımsızlık karşıtı, uzlaşmacı bir önderliğe teslim etmek pek akılcı değildir. DEM Parti'nin kendisi dışındaki gerçekliği görememe hali Filistin'deki direnme savaşını da yanlış okumasına vesile olmuştur. Nitekim Filistin'deki savaşta haklı kim, suçlu kim sorusunu bile sormadan esasında özünü millî kölelik teorisinden alan, "emperyalistlerin iki devletli çözüm" modelini önermiş, daha da ileriye giderek Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önderliğine kurtuluş için A. Öcalan'ın burjuva-liberal fikirlerini referans almaları gerektiğini, yani Siyonist İsrail ile kılıç ile boyun arasında anlaşmalar yapmayı salık vermiştir.

Bu süreçte Filistin halkıyla dayanışmaya dair politika üretmeyen DEM Parti Diyarbakır ve Batman gibi önemli merkezlerde alanları Hüda-Par'a terk etmiştir. Oysa Hüda-Par'ın Filistin meselesindeki iki yüzlü tutumu ortadadır, aynı zamanda KUH ile Filistin halkı arasındaki tarihsel dostluk da ortadadır. 7 Ekim'den bu yana KUH'un sergilemesi gereken tutum, bu tarihsel dostluğu dayanışmayla taçlandırmaktır. Leyla Ha-

lid'in 2018'de HDP kongresinde yaptığı konuşma hâlâ akıllardadır: "Sizden bir ricada bulunacağım: İsrail'e karşı boykot hareketini yükseltmenizi istiyorum. Bu Siyonist güçler nerede olurlarsa olsunlar mücadeleyi omuz omuza yükseltmemiz gerekir. Dayanışmamız sizinle. Halkların mücadelesi yaşayacak!"

Emperyalistlerin iki devletli çözüm modeline yaslanarak İsrail ile Filistin'i eşitlemeye çalışan DEM Parti devrimci güçler tarafından eleştirilmiştir. Bunun üzerine KUH sözcülerinden D. Kalkan açıklamalarda bulunmuş, "Filistin halkının desteğini çok gördük. Kürt halkı olarak, onun özgürlük güçleri olarak ekmeğini yedik, suyunu içtik. Başta Şii toplumu olmak üzere Lübnan halklarının da ekmeklerini yedik, sularını içtik." demiştir.

Bu açıklamalar tarihsel bir gerçeği ifade etmektedir. Dolayısıyla devrimci güçlerin KUH'a yönelik eleştirileri haklı ve anlamlıdır. Bu nedenle KUH'un Filistin meselesinde Siyonist İsrail'e karşı net bir tutum alması ezilen iki ulusun dayanışmasının sağlanması bakımından gereklidir.

“BARIŞ HEMEN, ŞİMDİ” AMA KİMİNLE?

Ezen ulus egemenleriyle barış görüşmeleri daha önce Filistin, Kolombiya, Meksika gibi pek çok ülkede deneyimlenmiş ve bu görüşmeler ezilen ulusların ve halkların daha fazla markaj altına alınmasıyla sonuçlanmıştır. Dolayısıyla ezen ulus egemenlerinin dönemin muhtevasına uygun olarak yaptığı ezilen uluslarla eşit koşullarda yaşamaya dair güzellemeleri boşa çıkmıştır. T. Kürdistanı özgünlüğünde yaşanan süreç de benzer bir şekilde sonuçlanmış ve TC, temellerini çözüm sürecinde attığı topyekûn imha politikasını uygulamaya başlamıştır. Bu süreçte KUH’u politika üretmez hale getirmek TC’nin en önemli hedefiydi. Sosyal ya da ulusal kurtuluşlara önderlik eden bir hareket için politika üretmez hale gelmenin hareketle kitleler arasında ciddi çatlaklara yol açabileceği bilinmez değildir. Bu doğrultuda egemen sınıflar yalnızca savaş alanlarında değil, demokratik alanda da saldırıların kapsamını genişletmiş, DEM Parti ile kitleler arasında çatlaklar yaratmak için kapsamlı ideolojik saldırılar örgütlemiştir. Son süreçte Diyarbakır’a atanan yeni vali ile ikinci bir Gaffar Okkan provası yapılması bunun somut örneklerinden biridir.

KUH’un siyasi konjonktürde TC’nin kapsamlı saldırılarından çıkış arayışları sürmektedir. I. Kürdistanı’ndaki işgal saldırıları, S. Kürdistanı’na dönük operasyonlar ve T. Kürdistanı’ndaki saldırılar karşısında durum bir kez daha "barış" temalı argümanlarla kotarılmaya çalışılmaktadır. DEM Parti’nin her çıkmazda İmralı’yı ve müzakere masasını işaret etmesi, TC’nin geliştirdiği taktiksel ve stratejik hamleler karşısında politika üretmede zayıf kaldığının ve bariz bir şekilde uzlaşma eğiliminde olduğunun göstergesidir. Tüm siyasi tutsaklar gibi, DEM Parti’nin “çözümün muhatabı” olarak işaret ettiği A. Öcalan da ağır tecrit koşulları altında tutulmaktadır. Her ne kadar DEM Parti tecritin kırılmasının müzakereden geçtiğini ifade etse de TC bu konuda herhangi bir adım atmamaktadır. Zira Kürt ulusal hareketinin silahlı gücünü denetime almadıkça TC’nin misyonu, siyasi tutsaklar üzerindeki tecriti kaldırmaya elverişli değildir. Dolayısıyla TC’nin tutumu ortadayken ve değişen koşullara uygun politika üretirken, DEM Parti 10 yıl öncesinden farklı bir yol izlememektedir.

Öte yandan devlet erkanının yer yer ılımlı yaklaşımlarda bulunması DEM Parti’nin müzakere ısrarını yoğunlaştırmaktadır. Son olarak Bahçeli’nin meclis açılışında DEM Partili vekillerle el sıkışması gündem olmuştu. Kuşkusuz bu selamlaşma TC’nin, Kürdistan’ın diğer parçalarında uğradığı hezimetin bir sonucu olarak Kürt meselesinde yeni arayışlara gireceğinin sinyali niteliğindedir. Bu gelişme sonrasında AKP-MHP faşist kliği tarafından “olur, ama”lı açıklamalar yapılmıştır. Bahçeli, “Uzattığım el 'Türkiye partisi olun' teklifidir, millî birlik ve kardeşliğimizin mesajıdır.” açıklamasında bulunurken RTE durumu “Ortada net ve kararlı bir biçimde uzatılan bir el var. Temennimiz odur ki bundan sonraki süreçte de bu adımları atanların sayısı çoğalsın. Bu adımları atanların sayısı çoğaldıkça da inşallah yeni Anayasa konusunda toplumsal mutabakatın tabanını genişletebiliriz.” şeklinde değerlendirerek aslında uzatılan elin nasıl bir amaç taşıdığını açık etmiştir: yeni anayasayı meşru kılmak için milyonların rızasını almak! Keza bu gelişmeye dair egemenler cephesinde A. Öcalan üzerindeki tecritin sona ermesine veya müzakere masasının kurulmasına dair net bir yaklaşım söz konusu olmamıştır. Bununla birlikte DEM Parti 8 Ekim’de A. Öcalan’ın tahliyesini de içeren 110 ayrı kanun teklifi hazırlayarak meclise sunmuştur. Ancak bu kanun tekliflerinin reddedileceği şimdiden ortadadır. Nitekim bu gelişmeler sonrasında MHP’li Feti Yıldız’ın açıklamaları egemen sınıfların kendi çıkarları doğrultusunda bir kez daha aldattıcı hamlelere başvurduğunu destekler niteliktedir: “DEM’in terör belasından, onların vesayetinden kurtulması gerekiyor. Açıkçası özgürleşmesi lazım. Türkiye partisi oldukları anda konuşulur. Tek şart, kendilerini terör ve bölücülük melanetinden kurtarmalarıdır. Sonrası kolay diyoruz.” Bu argümanlar, devletin faşist karakterini yeniden ürettiğini göstermektedir. KUH’u “terör ve bölücük melaneti” olarak tanımlayan faşist klikler için “sonrası kolay” olan, referandumla meşrulaşacak baskı mekanizmalarını kimseye hesap vermeksizin, çekinmeden kullanma olanağına sahip olmasından başka bir şey değildir.

DEM Parti’yi politikasızlığa götüren en önemli sebeplerden birisi, yükselen şovenist dalgaya ve Kürtlerin bağımsızlık istemine rağmen Türk egemen sınıflarının gölgesi altında, ayrılma hakkına sahip olmaksızın birlikte ısrar

etmesi, “barış içinde bir arada yaşama” revizyonist teorisine sarılmasıdır. TC’nin topyekûn saldırıları, Kürt işçi ve emekçi yığınların bugün dünden daha fazla bağımsızlık istediğini açığa çıkarmıştır. Bunun en somut örneklerinden birisi DEM Parti’nin “Türkiyelileşme” politikasına karşı Kürt halkının geliştirdiği tepki olmuştur. Diyebiliriz ki halk, önceki müzakere süreçlerinden dersler çıkarmayı bilmiş, dostunu-düşmanını doğru bir şekilde analiz edebilmiştir. Dolayısıyla halk şu soruyu sormakta haklıdır: “Kiminle barış?!”

TAM HAK EŞİTLİĞİNDE DİRENMEK

Faşist Türk devletiyle uzlaşma siyasetinde ısrar, Kürt ulusu ile Türk ulusu arasındaki barışta ısrar anlamına gelmemektedir. Millî baskının olduğu her ülkede ezen ulus egemenlerinin ezilen uluslara dayattığı millî kölelik, millî meselenin en önemli sorunlarından biridir. Millî köleliği kabul etmeyen yığınlarla rağmen ulusal-kültürel özerklik sloganını atmak, ulusal hak gaspına dayanan, ilhakçı dört devlete merkezi düzeyde bağlı kalarak yaşamayı önermek, Kürt ulusunun özgürce ayrılma hakkını elinden almaktır. Kürtlere “özgürlük” diye sunulan “çözüm”, ulusların tam hak eşitliğinin çok gerisindedir. Çözüm için reformların da reddedilmemesi gerektiği doğrudur. Ne var ki reform uğruna haklardan vazgeçmek gerçek çözümünden uzak kalmayı getirecektir, hatta getirmektedir... Dünya çapında yükselen bir tasfiyeci dalga söz konusudur. Bununla birlikte sınıf mücadelesi ve ulusal kurtuluş hareketleriyle devrimci dinamik gelişmekte ve kitlelerin devrim özlemi daha görünür hale gelmektedir. “Kitleler ne istiyor?” Dostlarımızın cevap bulması gereken en temel soru budur. Liberal tandanslı çözüm önerileri yoldaş Lenin’in ulusal soruna getirdiği çözümlemelerle tarihin çöplüğüne fırlatılmış, burjuvazinin ulusal kurtuluşta tutarsızlığı defalarca deneyimlenmiştir.

Dostlar! Millî baskıyı sona erdirmek ve Kürt meselesini kökten çözmek mi istiyoruz? Ezen ulus egemenlerinin hak gaspına dayanan uzlaşmasına hayır! Millî baskıya karşı topyekûn direnişi örgütlemeye evet! Millî köleliğin bir başka biçimine hayır! Tam hak eşitliği için mücadelede ısrara evet! İşte, Kürt ulusal meselesinin köklü çözümünün ve “halkların kardeşliği”nin gerçekleşmesinin tutarlı tek yolu budur!

Özgürlük Mitingine polis saldırdı

Diyarbakır’da saatlerce süren polis ablukasında yapılan basın açıklamasının ardından yürüyüşe geçen kitleye polis saldırdı. Polis saldırısında ÖHD üyesi Özüm Vurgun’un kolu kırıldı.

PKK Lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılarak fiziki özgürlüğünün sağlanması ve Kürt sorununun demokratik çözümü talebiyle Diyarbakır Ofis’te miting düzenlendi. Miting sonrası Barış Anneleri üyeleri, yürüyüş gerçekleştirdi. Gevran Caddesi’nde yürüyen anneler sık sık, “Bijî Berxwedana Îmralî” ve “Bê Serok Jiyan Nabe” sloganları attı. Anneler, yürüyüşü zılgıt, alkışlar ve sloganlarla sonlandırdı. Miting sonrası Kasaplar Durağı’na doğru yürüyüşe geçen kitle de “Bijî Serok Apo”, “Bê Serok Jiyan nabe”, “Bimre İxanet Bijî Kürdistan” ve “Gençlik Apo’nun Fedaisidir” sloganları attı. Yürüyüşe saldıran polis, bir genci darp etti.

GAZETECİYE POLİS SALDIRISI

Gencin darp edilmesine tepki gösterirken polis iki kişiyi gözaltına almak istedi. Bir genç gözaltına alındı, diğer genç çevredekiler tarafından polislerin elinden alındı. Bu esnada polis, Adalet Nöbeti annesi Aklime Hanas ile haber takibi yapan MA muhabiri Ceylan Şahinli’ye saldırarak darp etti.

MİTING İÇİN BİNLER GELDİ

Birçok ilden Diyarbakır’a doğru yola çıkan binlerce kişi polisin engellemesiyle karşı karşıya kaldı. Bazı iller engelleme girişimlerine rağmen Diyarbakır’a ulaştı.

Urfa’dan yola çıkanlar, Diyarbakır girişinde bulunan Piriçli Polis Noktası’nda durduruldu. Kitle, bunun üzerine yaya olarak yola devam etti. Erzurum’da 40 araçla Diyarbakır’a doğru yola çıkan DEM Partililer, Muş girişinde durduruldu. Burada basın açıklaması yapıldı. Dersim’den yola çıkanlar ise Elazığ’ın Kovancılar ilçesinin girişinde durdurularak gözaltına alındı.

NEW AGE AKIMI, TIP VE PSİKOLOJİ ALANINDA NOSTALJİ -II

Tarihsel yolculuğunda sağlık sürekli olarak insan hayatının merkezinde yer almıştır. Sağlık hizmetleri insanlığın ve uygarlığın başlangıç veya “ilkel” olarak tanımlandığı zamanlarda daha çok dinî ritüel temelli bir hizmet olarak görülmüş, bu hizmetleriyse rahip, şaman vb. olarak nitelendirilen ve o dönemlerde hekim olarak görülen insanlar sunmuşlardır. Hastalıklar tanrılar tarafından verilen bir tür ceza olarak görülmüştür. Hekimler de bu hastaları bağlı bulundukları inanışa göre değerlendirmiş, tanı ve tedavi süreçlerini bunlara göre harekete geçirmiştir. Modern dönemle birlikte dinî inanış ve dogmaların sağlık hizmeti üzerindeki etkisinde önemli kırılmalar yaşanmıştır. Hastalar, hastalıklarının tanı ve tedavisi için bilimsel ilke ve pratiklerle donanmış hekimlere başvurma eğilimi göstermiştir. Buna karşın, son yıllarda yapılan çalışmalarda tamamlayıcı ve alternatif tıp uygulamalarının ve de şifacılığın etkili olduğu, hastaların bu hizmetlere yoğun talep gösterdiği yönünde bulgular ortaya konmuştur. Bu açıdan değerlendirildiğinde, sağlık alanında nostaljik bir eğilimden söz etmek mümkündür. Bu kapsamda sağlık hizmetleri alanında yaşanan bu değişim ve dönüşümü irdelemek, nostaljik eğilimin altında yatan temel gerçekleri gün yüzüne çıkarmak ve yaşanan bu gelişmeleri bilim ışığında daha doğru sosyal bilimler ve tıp perspektifi ile değerlendirmek önemlidir.

Neoliberalizm nasıl bir özne figürü üzerinde yükselmektedir? Daha önceki

yazımızda New Age (Yeni Çağ) akımının felsefesi postmodernizmin yalnızlaştırdığı, apolitikleştirdiği, kendine, emeğine ve nesnel dünyaya yabancılaşmış, mutsuz ve umutsuz insan figüründen ayrıntılı bahsetmiştik.

Eski çağların kıyamet, ölüm, veba vb. tehlikelerinin yerini gündelik yaşamda sürekli diri tutulan ve yenilenen tehlike ihtimalleri almıştır; Tasarruf sandıklarından, hastalık, cinsellik ve hijyenle ilgili tartışmaların ve kampanyaların ortaya çıkışına ve hatta polisiye edebiyatın yükselişine kadar tehlike korkusunun ve kültürünün gündelikleştirilmesinin bir dizi göstergesine rastlamak olanaklıdır. Geleneksel bağlarından ve dayanışma biçimlerinden yalıtılan bireylerin piyasa rekabetinde sürekli tehlikeye atılmaya hazır gözüktüğü, tehlike ihtimaline şartlandırıldığı bir yaşam olacaktır bu. Pandeminin de etkisiyle “tehlike” iyice yoğunlaşmıştır. Ekonomik krizlerin kısıcında boğulan işçi ve emekçilerin feryadı “açım!”a “korkuyorum!”un eklenmesi ile artık sistem ve onun postmodern felsefesinin kolektif bir “ihtiyaç ortaklığı”nı kırılğan ve kolayca dağılabilecek bir “endişe ortaklığına” evirme çabası gözlemlenmektedir. Bu onun kendisini yeniden üretmesinin temelini oluşturmaktadır. Özgürlük ve zenginleşme vaadi büyük ölçüde çöktüğü ve yerini yeni bir vaade sosyal ve ekonomik kurtuluşa değil de geleceğin öngörülemezliğine dair yaygın bir kabule bıraktığı ölçüde, kaygı ve endişe temel tutuma dönüşür. Neoliberal belirsizlik rejiminin esas karakteris-

tiği korkunun, kaygının ve endişenin kaynağının, tehditlerin nedenlerinin muğlaklaşmasıdır ki kolektif bir karşı duruş örgütlenemesin.

Bu noktada tüketim kültüründen bahsetmek gerekir. Sistem içinde bireye seçim imkânı veriyormuş gibi görünen tüketim kültüründe sistem tüketiciyi her an kontrol etmektedir. Tüketici, yönlendirilmekte ve kendini, tükettiği müddetçe tükenen bir durumda bulmaktadır. Tüketicinin duyguları, yapay ihtiyaçlarla manipüle edilmekte ve insan yapay ihtiyaçlarla tüketim kültürü tarafından daha fazla tüketmeye çağrılmaktadır. Sistem toplumun manevi unsurlarını da metaya dönüştürmektedir. Tüketim kültüründe paranın diğer tüm değerlerin yerini almasının yanı sıra gelenek ve kültür de kültür endüstrisinin nesnesi haline getirilmiştir. Bir mecburiyete dönüşen ve yaşamın amacı olarak onaylatılan tüketim anlayışı, aslında bir tür gözetimle kendini gerçekleştiren iktidarın insanlar üzerindeki baskısını olağanlaştırmış, esaret ve denetim altına alınan kişiler için tüketim, bütün değerlerden üstün bir konuma gelmiştir. Özellikle “mutlu olma” ve “iyi hissetme”nin zorunluluk haline getirilerek popüler kılınmasının, sloganlarla “olumlu duygular” kategorisi kapsamında ihtiyaç nesneleri olmalarının çağımızın tüketim anlayışının bir yansıması olduğu öne sürülebilmektedir. Hayatımızın birçok alanında belirleyici rol oynayan tüketim kültürü, nasıl hissetmemiz gerektiği konusunda da yönlendiricidir. Sahte ihtiyaçlar yara-

tarak tüketime teşvik eden, sistemi ayakta tutacak şekilde manipülasyon tekniklerine başvuru tüketim kültüründe bireylerin, kendi düşüncelerine hükmetmeyi öğrenerek iyi ve mutlu hissetmeyi başaracakları yönünde telkin edildikleri gözlemlenmektedir.

Peki bilimin, psikolojinin ve tıbbın bu kadar geliştiği günümüzde insanlar neden bilimsel metotlar yerine alternatif tıp ve paramedikal uygulamalara başvurmakta? Postmodernizmden yükselen New Age akımları “mutlu olmanın” yollarını, hastalıklardan arınmanın yollarını nasıl sunmakta ve kabul gördürmektedir? Bu sorulara cevap bulabilmek için New Age akımlarının kendilerini nasıl temellendirdiğine bakmak yerinde olacaktır.

“YENİYE” DOĞRU SONSUZ KOŞTURMACA

New Age hareketi, ortaya çıkış noktası olarak bütün alanlarda yenilik düşüncesini seslendirmiş ve bu düşünceyi belirgin olarak ifade etmede, Ekoloji, Psikoloji, Spiritüalizm ve Bilim başlıklarını, Yeni Ekoloji, Yeni Psikoloji, Yeni Spiritüalizm ve Yeni Bilim şeklinde tekrar isimlendirmiştir. New Age’in Yeni Bilim söylemlerine dayanarak şunu söyleyebiliriz: Toplumsal hayatı, insanı ve doğada gerçekleşen olayların tamamını, modern bilimin söylediği gibi sadece aklın ilkeleriyle veya bilimsel bilgi ile açıklamak mümkün değildir. Modern bilimin sadece bilimsel bilgiye dayalı yaptığı açıklamalar insanı ve evreni

açıklamada yetersiz kalmıştır. Çünkü dünya dediğimiz gezegen, sadece doğa yasalarının hüküm sürdüğü bir varlık sahası değildir. Dolayısıyla evreni ve onun işleyişi ile alakalı farklı varsayımlara ihtiyaç vardır. Dünya denilen varlık sahası, yalnızca maddi bir varlık değil, kendisi ile bilinçli bir ilişki kurabileceğimiz canlı bir enerji sistemidir. New Age'in anlayışına göre, bilimin yapması gereken en önemli şey, madde ile enerji arasında var olan ilişkiyi tespit etmek ve ortaya koymaktır. New Age yazarları, bilimsel düşünceyi yadsıyan bir tavır sergilememekle birlikte, onun insan ve evren ile ilgili açıklamalarını yetersiz görmektedir. Doğunun sezgisel yaklaşımı ile Batının bilimsel düşüncesinin birleştirilmesi gerektiğini savunmaktadırlar. Yaşadığı sorunların nedenlerini, sistemle ilişkisini görme yetisi yok edilmiş, içindeki boşluğu doldurma ve sürekli "mutlu" olma çabası içindeki insanlara bu anlayış hoş gelmekte ve alternatif arayışlar içerisine girmektedirler. Rekabetçi sistemin hâkim olduğu bu toplum yapısında insanlar tarafından stresten uzaklaşmak ve gerginlikten kaçınmak için mutlu bir yaşamın kaynağı olarak ihtiraslardan kurtulmayı seslendiren, kutsallık, huzur ve sağlıklı bir hayat vaat eden Uzakdoğu ve Hint felsefeleri ile çeşitli inanç sistemleri cazip görünmüştür. Bu çizgide alternatif maneviyatlar ve pratikler arasında yoga, reiki, meditasyon, theta healing gibi uygulamalar ile şifacılık, biyoenerji, akupunktur, homeopati tedavileri ve kendini gerçekleştirme sayılabilir.

New Age hareketine göre, modern hayat bireye çok ağır maddi ve manevi sorumluluklar yüklemiştir. Birey, bu sorumlulukların altından kalkmaya çalışırken omuzlarına yeni sorumluluklar yüklenmekte ve beden artık bu sorumlulukları kaldıramaz hale gelmektedir. Bu durumun elbette birey için birtakım sonuçları olacaktır. Sürekli depresyon, kronikleşen stres ve baş ağrıları, bağışıklık sisteminin çökmesi bireyin karşılaştığı başlıca problemlerdir. Doğal yaşamdan uzak kalan insan, bu tür hastalıklara açık hale gelir. İnsan, fıtratı gereği doğa ile iç içe olmalı ve doğanın ona sunduğu şifayı kabul etmelidir. Evren bütün tevazuu ile insanları kucaklamaya her zaman hazırdır. İnsan doğaya hâkim olma düşüncesini terk etmeli ve doğa ile kendinin bir bütün olduğunu kabul etmelidir. İşte o zaman insan, tüm kronikleşen hastalıklardan kurtulup huzurlu bir hayat sürdürebilecektir.

Alternatif tıp New Age hareketinin önem verdiği alanlardan birisidir. Alternatif tıp, modern bilimin tam aksine insan bedenini sadece fizik bedene indirgemez, onu ruh ve bedenden oluşan bir bütün olarak kabul eder. Alternatif tıp anlayışının temelinde, her insanın zihin, beden, duygular ve ruhun birbirleriyle karşılıklı ilişkilerinden oluşan bir bütün olduğu anlayışı yer almaktadır. Bu anlayış holistik (Bütüncül Tıp) sağlık olarak adlandırılır. Kendini gerçekleştirme ve dönüşümü teşvik eden bu uygulamalar daha ileri düzeyde tedavi edici güçlerle bütünleşebilmek için çoğu zaman, insanın içinde bulunduğu inanılan potansiyel ile alakalı metafizik öğeler içeren bir dünya görüşüne sahiptirler. New Age hareketinde şifacılık yaklaşımında insan vücudunun, beden ve ruhtan oluştuğu benimsenir. Modern tıp, insan vücudunun sadece bedenden oluştuğunu kabul etmiş ve insanın ruhsal boyutunu ihmal etmiştir. New Ageist alternatif tıp anlayışı, bırakılan bu boşluğu çeşitli şifa pratikleri ile doldurmuştur. Tamamlayıcı tıp uygulamalarında tüketicinin karşısına, dinî bir terim olan şifa kavramı ile çıkmıştır. Dinlerde dua anlamında da kullanılan şifa, dünyevileşmenin etkisi ile anlamı en çok aşınan dinî kavramlar arasında yer almaktadır. Geleneksel şifa yöntemlerinin modern argümanlarla sentezlenmesinin adı olan tamamlayıcı tıp ve teknikleri dünyanın genelinde ilgi uyandırmaktadır.

Şifacı gruplar, sağlıklı olmanın şartı olarak insan vücudunu oluşturan ruh ve beden bütününe uyum içinde olması gerektiğini savunur. Şifacılığın temel ilkesi, evrenin sonsuz bir enerji deposu olduğu ve bu enerjiden sınırsız faydalanabilmektir. Evrendeki enerjiyi tedavide kullanabilmek için öncelikli olarak bilinmesi gereken şey insan vücudunun enerji sistemidir. İnsan vücudunda yedi temel çakra vardır. Bunlar sırası ile kök, göbek, mide, kalp, boğaz, alın ve tepe çakralarıdır. Herhangi bir çakrada enerjinin tükenmesi insan bedeninde dengesizliğe sebep olur. Bu da vücutta çeşitli hastalıkların türemesine imkân verir. Hastalıklardan kurtulmak için vücudu denge konumuna getirmek gerekir. Bunun için de çeşitli yöntemler vardır. Bunlar Nefes Egzersizi, Aura Temizliği, Biyoenerji, NLP, Kristal Tedavisi, Yoga, Derin Düşünme, Reiki, Theta Healing, Refleksoloji, Fitoterapi, Akupunktur, Melek Terapi, Aile Dizimi, Görselleştirme, Homeopati, Oksijen Ozan Tedavi, Kineziterapi vb.

Fernas işçileri hakları için direniyor

Fernas Madencilik işçilerinin Kurtuluş Parkı'ndan, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığına yapmak istedikleri yürüyüş polis tarafından engellendi.

Sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılan ve protesto için Soma'dan Ankara'ya gelen Fernas işçileri, bekleyişlerini sürdürdükleri Kurtuluş Parkı'ndan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığına yürümek istedi. Madenciler polisin engellemesiyle karşı karşıya kalmaları sonrası açlık grevi yapma kararı aldı.

Madenciler adına açıklamada bulunan işçiler, 14 Ekim günü açlık grevi kararı aldıklarını Bağımsız Maden İş X hesabından yaptıkları açıklamayla duyurdu. Açıklamada "Şu an itibarıyla çözüm olana kadar buradan ayrılmıyoruz, yemek yemiyoruz, kimseyle görüşmüyoruz. Elimizden gelen her yolla derdimizi anlattık, görüşebildiğimiz herkesle görüştük, aşabildiğimiz her engeli aştık. Artık sadece çözüm bekliyoruz" ifadelerine yer verildi.

FERNAS İŞÇİLERİNE POLİS SALDIRISI

İşçilere açlık grevinin 2. gününde polis saldırdı. Biri kadın 34 kişi gözaltına alınırken Eyip Can isimli madenci baş dönmesi ve baygınlık sonucunda fenalaştı, hastaneye kaldırıldı.

Kurtuluş Parkı'ndaki işçilerin önce özel eşyalarına el konuldu. Ardından gözaltına alınan işçiler, "Soma'dan yerin altından buraya kadar geldik. Şimdi geldiler, kimse görmesin diye gece gözaltına alıyorlar" diyerek duruma tepki gösterdi.

Maden işçilerinin ve yöneticilerinin gözaltına alındığını duyuran Bağımsız Maden İş Sendikası, "Açlık grevimizin 2. günü biterken polis saldırısına uğradık. Bakanlıklara, Meclis'e gitmek

istedik izin vermediniz, Fernas önüne gitmek istedik izin vermediniz. Şimdi de oturmamıza izin verilmiyor. Görün AKP Batman Milletvekili Ferhat Nasıroğlu'nun kudretli ilişkilerini! Tüm bu ilişkiler 301'ler sessizce ölsün diye gece gündüz çalışıyor." açıklaması yaptı.

FERNAS İŞÇİLERİYLE DAYANIŞMA BÜYÜYOR

İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması, maaşların iyileştirilmesi ve atılan işçiler geri alınması talebiyle işçilerin eylemleri sürerken İzmir, Bursa, Eskişehir, Muğla, Aydın gibi birçok kentte işçilerle dayanışma açıklamaları yapıldı.

İZMİR

İzmir'de Bağımsız Maden İşçileri Sendikası çağrısıyla direnen Fernas işçilerine dayanışma açıklaması yapıldı. Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde yapılan açıklamada, "Fernas İşçisi Yalnız Değildir", "İşçiler Açken Patronlara Huzur Yok", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldı. Açıklamaya çeşitli siyasi partiler de katılım gösterdi.

BURSA

Fernas maden işçilerinin Ankara Kurtuluş Parkı'nda başlattıkları oturma eylemi ve açlık grevinin 2. gününde polis saldırısıyla gözaltına alınması Bursa'da protesto edildi.

İSTANBUL

İstanbul'da Kadıköy Süreyya Operası önünde Fernas Maden İşçileriyle dayanışma için bir araya gelen aralarında Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in de olduğu (DDSB) demokratik kitle örgütleri, sendikalar, emek meslek örgütleri ve siyasi partilerden çok sayıda kişi, Fernas patronu Nasıroğlu'na seslendi: "İşçiler Açken Patronlara Huzur Yok!"

DAYANIŞMANIN DEĞİL DİRENİŞİN PARÇASI OLALIM

Emperyalizm ve Siyonizm'e karşı kazanmaya mahkûm olduğumuz bir sürecin içerisinde geçiyoruz. El Aksa Tufanı ile revizyonist ve reformistlerin barış, demokrasi, silahsızlanma, uzlaşma ve normalleşme adına ortaya attıkları teorileri yerle bir eden Filistin Ulusal Direniş Cephesi; İngiliz işgali ile başlayan, 100 yılı aşkındır süren işgal, sömürgecilik ve emperyalizm karşıtı uzun soluklu mücadelesinde yeni bir aşamaya işaret ediyor. Filistin halkı, ulusal kurtuluş mücadelesi için can veriyor ve muazzam bir fedakârlık ile mücadeleyi sürdürüyor. Bir senenin ardından açık biçimde görüyoruz ki Siyonistler ve emperyalistler, ulusal cepheyi bölememiştir: Çocuklar, yaşlılar, kadınlar, gençler, erkekler ulusal kurtuluş ve özgür Filistin mücadelesinde omuz omuza savaşmaya devam ediyor. Bugün, onların mücadelesi anti emperyalist mücadeleyi yükselten dev-

rimci bir gerçektir. Siyonizm'in Filistin halkına karşı yürüttüğü haksız savaş ise istisna değildir. Sınıflı toplumlarda devletler kitleleri konsolide edebilmek, artı değer üretimini sürdürebilmek, büyük pastadaki payını büyütme için zorbalığa başvurmaktadır. Devletler kendi hanelerine petrol, değerli maden, ucuz iş gücü, coğrafi ve siyasi üstünlük katarken halklara ölüm, yıkım ve sömürüyü reva görmektedir. Bu uğurda hiçbir ezilen ulusun, sınıfın, cinsin hakları önemli değildir. Orta Doğu'da da emperyalizmin ve dünya gericiliğinin gerçek yüzünü teşhir eden bu pratik, sadece Filistinde 40 binden fazla kişiyi katletmiştir. Filistin'de katledilen gazetecilerin, doktorların, akademisyenlerin, öğretmenlerin, insanî yardım çalışanlarının sayısı, 20 yıllık Vietnam Savaşı ya da 8 yıllık Irak Savaşı sırasında ölenlerin sayısından daha fazladır. Bu haksız savaşın umut veren bir cephesi,

Dünya'nın her bir kıtasında yükselen ve emperyalizmin gericiliğini, teşhir ederek yüzüne vuran Dünya halklarının birleşik mücadelesidir. Onlarca pratik gösteriyor ki konu burjuvazinin sınıf çıkarları olduğunda soykırım dahil tüm savaş suçları meşrudur. İnsan haklarına dair tüm anlaşma ve sözleşmeler, emperyalistlerin çıkarları için bu anlaşmaların "güvencesi" olduğunu iddia eden kurumlar tarafından bir kenara fırlatılıp atılabilir araçlardır. Batılı emperyalist devletlerin övünerek anlattıkları ifade, toplanma ve örgütlenme özgürlüğü konu direnen Filistin halkı ile dayanışma olduğunda kolaylıkla ihlal edilebilen birtakım demokratik haklar olarak rafa kaldırılmıştır.

Günün pratikleri, yükselen sesler gösteriyor ki kapitalizmin krizi derinleşmekte; burjuvazinin halk üzerindeki manipülasyonları ve propagandaları,

etkisini her geçen gün yitirmektir. Emperyalistler ve iş birlikçileri ellerindeki tüm olanaklar ile İsrail'in Siyonist gericiliğine destek verse de Filistin halkının onurlu direnişi ve bu direnişi sahiplenen halkların birleşik mücadelesi yeni bir devrimci dalganın mayalandığına işaret ediyor. Tarihsel bir kırılma anındayız ve tarihsel kırılma anları tarihsel müdahaleleri gerektirir. Kaybedecek ve oyalanacak zamanımız yok, yükselmekte olan bu ilerici dalgaya önderlik edebilecek sistemli ve geniş güç birlikteliklerine ihtiyacımız var. Tarih defalarca göstermiştir ki eğer bu tarihsel kırılma anında komünistler olarak öznellik rolümüzü gerçekleştirecek araçlar ve yöntemler geliştiremez, doğru müdahalelerde bulunamazsak bu kırılmadan yararlanacak olan emperyalistler ve onun uşakları olacak.

Bu anlamda günün ve geçtiğimiz bir

senenin pratiklerine dönüp bakmak, bu pratiklerin değerlendirmesini yapmak, enternasyonal mücadele içerisinde kurulan bağları hatırlamak önemli. Hatırlamak geçmişi kurtarmak, geçmişi kurtarmak bugünü yeniden inşa etmek anlamına gelecektir.

İşgalcinin haksız savaşı karşısında, bu savaşa karşı gelişen ideolojik ve politik olarak bölük pörçük kalan birçok tartışma, örgütlenme, birlik çabası ve birleşme pratiği ülkemizde de ortaya çıkmıştır. Bölge halklarını katleden bu vahşi saldırganlık karşısında hızla örgütlenen eylemler, bir araya gelmeler, dayanışma çağrıları ortasında yetersiz kalan çeşitli tartışmalar yürütüldü ancak bugün geçtiğimiz bir senenin muhasebesini yapmayı devrimci bir görev olarak ele alıyoruz.

Filistin ve Lübnan halkını katleden saldırılar karşısında birleşmeyen, birleşmek için çaba göstermeyen, ortak zemin ve ittifak anlayışları üzerine kafa yormayan bilinç devrimci bir bilinç olamaz. Bununla birlikte, gerçekleştirdiğimiz pratiklerin “yan yana gelme”, “dayanışma”, “ortaklaşma” sözlerinden de ibaret kalmaması gerekiyor. Açık biçimde ifade edebiliriz ki bugün Filistin davası bizim için geçmişte kalmış, yaşatmakta ısrarcı olduğumuz bir nostalji ve melankoli nesnesi değil, anti emperyalist sınıf mücadelesinin doğrudan bir parçası, cephesidir. Filistin bizim için bir vicdan meselesi değil, sınıf mücadelesinin omuzlarımıza yüklediği tarihsel bir sorumluluktur.

Geçtiğimiz bir yıllık süreç içerisinde çok sayıda topluluk, platform, demokratik kitle örgütü Filistin gündemli eylemler gerçekleştirdi. TC devletinin İsrail’in stratejik ittifakı olduğu ve bu ittifakın işgal devletine güç vererek Filistin sorununu derinleştirdiği açık biçimde ortadadır. Filistin meselesi Türkiye için bir dış siyaset meselesi değil, doğrudan iç siyasetin de bir unsurudur. Varlığını aynı zamanda egemen sınıfların koşullandırdığı İslamî akımlar tarafından örgütlenen eylem pratikleri bir yanılla bu ittifakı saklamayı hedefleyerek buna dair söylemleri tekrar tekrar üretirken, boykot çağrısını tüketici boykotuna indirgeyip bireyselleştirerek suçluları saklarken sol-sosyalist güçler hangi odakta hangi eylemleri gerçekleştirmiştir?

Süreç gösteriyor ki yalnızca gündem ve kurumların dönem içerisindeki siyasal eğilimleri doğrultusunda örgütlenen Filistin eylemliliği yeterli değil, aksine Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesini kitlelerin gündemine taşıyan sürekli hareketliliğe ihtiyacımız var. Bu hareketlilik ve bakış, günün getirdiği ihtiyaçlar dışında verilecek etkili desteğin yoludur. Emperyalist güçlerin kendi aralarında ve iş birlikçileri aracılığıyla yürüttükleri işgal ve paylaşım savaşlarına karşı proleter enternasyonalizmi ilkesine uygun tavır almalı, Filistin mücadelesinin neden daha yaşanılabilir bir dünya özlemi çeken milyarlarca yoksul ve ezilen işçi emekçilerin mücadelesi ile doğrudan ilişkili olduğunu ifade etmeliyiz. Anti Emperyalist Lig’in de vurguladığı biçimde, geniş halk kitlelerini proletaryanın önderliğinde emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı birleştirecek, Halk Savaşlarına ve Ulusal Kurtuluş Mücadelelerine güçlü destek verecek, dünyanın dört bir yanındaki halkların mücadelesine hizmet edecek, anti emperyalist bir dünya cephesi oluşturma vazgeçilmez görevini üstlenmeliyiz.

İlk adım olarak geçtiğimiz sene gerçekleştirilen eylemlere hızlıca dönüp bakalım: Saldırıların yoğunlaşmasının ardından, BDS Türkiye’nin de çağrıları ile İsrail menşeli ya da İsrail ile bağlantılı ürünleri, işletmeleri boykot çağrısını yükseltilmiş, işgal devleti ile ticarî, diplomatik, askerî, akademik ve kültürel tüm ilişkilerin kesilmesi için çeşitli somut hedeflerle eylemler gerçekleştirilmişti. İşgal edilmiş Filistin topraklarında İsrail için enerji ve askeri mühimmat için yedek parça üreten Zorlu Holding, petrol üreterek soykırımın fiili ortaklarından biri olan Socar şirketi; petrol, demir-çelik, gıda, askerî giyim malzemeleri, mühimmat ihraç eden ve savaş sanayi ihtiyacı duyduğu ürünleri gönderen MÜSİAD üyesi şirketler, işgal akademisi ile doğrudan anlaşma içinde olan ve Siyonist İsrail için bilgi üreten Marmara Üniversitesi; Kürecik Üssü, ABD Konsoloslugu, Ambarlı Limanı, işgal devleti ile doğrudan kardeş kent protokolleri imzalayan Adana, İzmir, Antalya büyükşehir belediyeleri ve Edirne, Marmaris, Kadıköy belediyeleri bu somut hedeflerden yoğun biçimde öne çıkanlar olarak sıralanabilir.

Kitlelerin katılımı için sürdürülen çağrılar, bildiri ve stant çalışmaları, duyurular

devam ediyor. Eylemlerin merkezi örgütlenmesi için BDS Türkiye’nin çağrısı üzerine kurulan Filistin Eylem Komitesi’nin yürüttüğü ortak eylemler, sürmekte olan Filistin eylemliliğine ciddi bir katkı sağlamış olsa da bu çalışmayı geliştirmek ve bir adım ileri taşımak için çalışmanın taşıdığı eksiklikleri tartışmanın önemli olduğunu düşünüyoruz. Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kitlelerin gündemine taşınması içim yürütülen faaliyetler ağırlıklı olarak kent merkezlerinde kalmış, işçi-emekçi kitlelerin yaşadığı mahallelere oldukça sınırlı oranda taşınabilmiştir. Bununla birlikte El Aksa Tufanı sonrasında yoğunlaşan Hamas tartışmalarının burjuva Batı medyasının ve işgalcinin sürdürdüğü propagandaya benzer bir hatta ilerlemesi, Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve direnişin meşruiyetini bu mücadele sırasında tartışmaya açması nedeniyle direnişin bir bütün olarak ele alınmasını zorlaştırmıştır. Öyle ki bu söylemlerde/sloganlarda tüm süreç boyunca ağırlığını hissettirmiştir. Bugün geldiğimiz noktada bu mücadelenin büyük oranda kazanıldığını söylemek mümkün. “Filistin’e Özgürlük, İsrail’e Boykot”, “Katil İsrail, İş Birlikçi AKP” seslerinin yükseldiği, doğrudan şirketleri ve siyasal iktidarı hedef alan sloganlara sahip çıkılsa da eylem konumlarının kent merkezleri, işgalci İsrail’in konsoloslugu, Zorlu ve Socar şirketlerinde yoğunlaşmasının yetersiz olduğunu söylemek mümkün. Eylemleri işçi-emekçi mahallelere taşımanın, sermayeye doğrudan zarar verecek eylemler örgütlemenin Filistin mücadelesine kitlelerin katılımını genişleteceği açıktır.

İçinden geçtiğimiz sürecin yakıcılığının bize çıkardığı görevleri görüyoruz: Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesi kitlelere mal edilmeli, sınırları genişletilmeli ve faaliyetlerin sürekliliği sağlanmalıdır. Bu süreç içerisinde örgütlenen eylemlerin gidişatı, bir sene ardından işgalci ve burjuva medya propagandası ne denli güçlü olursa olsun Filistin direnişinin hâlâ kitlelerin gündeminde olduğunu ortaya koyuyor. Zaman geçtikçe halkın mücadele ile kurduğu bağın zayıflayacağını, yalan açıklamalar ile halkı aldatılabileceğini sananlar fena halde yanıldılar. Eylemlerin artmakta olan kitleliliği, tartışmaların güncelliği bu yarılgıyı gözler önüne seriyor. Bunda önemli bir noktayı ise Filistin odağında komite bazlı çalışma pratiklerinin

sağladığını söylemek mümkün, şimdi üzerimize düşen görev bu pratiği geliştirmektir. Şimdiye dek gerçekleştiren kitlesele eylemliliklerdeki bir araya gelerek basın açıklaması yapmanın ve ardından dağılmanın kitleler için de bir rutin haline geldiği ortadadır. Birkaç yıldır bununla sınırlı diğer gündemli eylemler de bunu göstermektedir. Bu pratiği ileri taşımanın vakti çoktan gelmiştir. Bugün hâlâ saldırılar yoğun, direniş de büyük ve günceldir. İntifada günceldir. Filistin’de, Lübnan’da yoğunlaşan saldırılar bu hızda devam ederken emperyalizme, iş birlikçilerine karşı ulusal kurtuluş mücadelelerini devrimci tarzda yürütmeli, tüm toplumsal sorun ve çelişkileri sınıf mücadelesi çerçevesinde ele alarak sorunun kaynağı olan emperyalist sisteme ve ülkemizdeki iş birlikçisi politik iktidara yönelik gerçek ve tutarlı bir anti emperyalist mücadele örgütlemeliyiz.

Siyonistlerin TC devletinde kurduğu ekonomik-toplumsal-siyasal-ideolojik-kültürel-askerî egemenliğine son vermeden, bu gericiğin hâkimiyet ve hükmetme araçlarını parçalamadan ilkeli ve eylemli bir dayanışma mümkün olmaz. Filistin halkının yanında olduğunu söylemek yetmez, dayanışma eylemlerine gitmek yetmez; işgal devletinin topraklarımızdaki tüm varlığını hedef almalı, teşhir ve yok etmeliyiz. Filistin bizim için uzakta değil ve hiçbir zaman uzak olmadı, ancak düşman da uzakta değil. Düşman Ticaret Bakanlığı’nda, düşman NATO üslerinde, düşman Marmara Üniversitesi’nde, düşman Beşiktaş’ta futbol müsabakasında, düşman Zorlu Performans Sanatları Merkezi içinde konserler veriyor. Filistin mücadelesini ileriye taşımanın yolu, işgalciyi bulduğumuz alanlardan sürmekten, tecrit etmekten, suçlarını karşısına çıkıp haykırmaktan geçiyor. İsrail Siyonizmi’nin bölgesel ve uluslararası tüm uzantıları ve iş birlikçilerine karşı ülkelerimizde aktif, açık bir mücadele yürütmeliyiz. İşgal, katliam ve soykırımı besleyen, ona itibar ve meşruiyet kazandıran kaynakları hedef almalıyız.

Komünistler olarak, Marksist-Leninst-Maoistler olarak, Anti Emperyalist Lig’in çağrısını yineliyoruz: Tüm devrimci, anti emperyalist, işgal karşıtı güçler Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemeli ve bedeli ne olursa olsun direnişin bir parçası olmalıdır.

“Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim”
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

M. Kemal Alpınar (Parti Militanı): 1959 yılında Afyon'da doğan Mustafa Kemal Alpınar insanlığın kurtuluşunun ilk adımının Demokratik Halk Devrimi ile olacağına inandı. Faaliyetleriyle Afyon Sandıklı'da tüm anti faşist gençliği hareketlendirdi. Alpınar, 18 Ekim 1979'da 40-50 kişilik faşist bir grubun saldırısında alçakça katledildi.

Cuma Polat (Parti Militanı): Cuma Polat 5 Mart 1960'ta Urfa'nın Siverek ilçesinde doğdu. Lise öğrenim dönemi bittiğinde Parti saflarında profesyonel faaliyete katıldı. Siverek bölgesindeki çalışmaları TC'nin yanı sıra Bucak çetelerini de rahatsız etti. Polat, Bucak çetelerine karşı silahlı mücadelenin ilk örgütleyicilerinden biri olduğu için çetenin hedefi haline geldi. Polat 22 Ekim 1979 tarihinde Bucak çeteleri tarafından pusuya düşürülerek katledildi.

Hasan Yaşar (Parti Militanı): İzmit-Gebze arasındaki otobanda otoban yapım şantiyesi olan Bahattin Gören firmasında puantör olarak çalışan Yaşar 700 işçinin çalıştığı bu şantiyede sürdürdüğü faaliyeti sonucu işçi temsilcisi seçildi. İş yerinde, sürdürdüğü faaliyetin yanında Kocaeli bölgesindeki yarı legal ajitasyon propaganda faaliyetlerinin de içinde yer alıyordu. Çalıştığı şantiyede 24 Ekim 1979 tarihinde muhasebeden maaşını almaya gittikten bir saat sonra “Hasan tren kazasında ölmüştür” haberi geldi. Tüm işçiler hemen iş durdurdu. Saatlerce E5 karayolunu trafiğe kapattılar. Her tarafta protesto sloganları yankılanıyordu. Hasan Yaşar, muhasebe odasında başına vurulan darbelerle katledilip 20 metre uzaklıktaki tren yoluna atılmıştı. Hasan Yaşar'ın katledilmesi İzmit'i siyasal eylemlerle çalkaladı. İki gün sonra cenazesi hastaneden alınırken E5 karayolu trafiğe kapatılarak yürüyüşe geçildi. 30'u aşkın Parti militanı işçi gözetimine alındı. Cenazesi memleketi olan Dersim'e götürüldü. Hasan Yaşar'ın toprağa verilisinin üçüncü günü, onun katledildiği şantiye binası yoldaşları

tarafından kurşunlandı. Şantiyenin muhasebecisi ise kayıplara karıştı.

Yaşar Yiğit (Parti İleri Militanı): Öğrencilik yıllarında devrimci mücadele ile tanışan Yaşar Yiğit 1977 yılında mücadelesini Proletarya Partisi saflarında sürdürmeye başladı. Alçakgönüllülüğü, fedakârlığı ve çalışkanlığı ile Gülsuyu halkının yüreğine taht kurmuştu. Yaşar Yiğit Maltepe Süreyyapaşa Hastanesi'nin karşısındaki ormanlık alanda 30 Ekim 1980 tarihinde yoldaşlarıyla birlikte bomba eğitimi yaptıkları bir sırada elinde bombanın patlaması sonucu ölümsüzleşti.

Tekin Çakmak (Parti Militanı): Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Tavuklar köyünde 1959'da doğan Tekin Çakmak, 30 Ekim 1983 tarihinde Hozat Incığa köyü kırsalında TC güçleriyle girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Huriye Çıtak (Komsomol Üyesi): Örgütülüğe gençlik faaliyeti içinde başladı. “Bir gün ben de sınıf mücadelemi halkın yanında bir sıra neferi olarak gerilla gibi savaşmayı hak edeceğim” dediği arzusuna 1989 yılında kavuştuğu Dersim dağlarında ulaşmıştır. Bir savaşçı olarak halkla bağlarını kısa sürede geliştirdi. 28 Ekim 1991'de Huriye Çıtak şehit düştüğünde askerler bir kuyu kazıp gömmek istemişse de köylüler buna karşı koyup onu kendi elleriyle yıkayıp toprağa verdiler.

Mehmet Yeşil (Parti İleri Militanı): 1960'ta Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Balıkan köyünde doğdu. 1986 yılında gözaltına alınan ve her türlü işkenceye rağmen işkencehanelerden başı dik çıkan Mehmet Yeşil'in gözaltı sürecinde çenesi ve beş kaburgası kırılmıştı. İşkencehanelerden olduğu gibi hapishaneden de başı dik çıkan Yeşil, 1993 yılında PKK gerillaları tarafından üç yakınıyla birlikte kaçırıldı. Mehmet Yeşil'le birlikte kaçırılan üç kişi gece kaçmayı başarırken Mehmet Yeşil, 24

Ekim 1993'te devrimci ahlak ve ilkelere sığmayan yöntemlerle işkencede katledildi.

Özgür Kemal Karabulut (Parti Aday Üyesi): Küçük yaşlardan itibaren devrimci mücadeleye sıcak bakan bir ortamda yetişmişti. 1989 yılında Proletarya Partisi düşünceleri ile tanıştı. Kısa bir sürede Komsomol içinde örgütlendi. 1994 yılında darbeci tasfiyeciliğe karşı amansız mücadele etti. 1995 yılında Proletarya Partisine karşı girişilen bir operasyonda tutuklandı. 1996 yılında hapishaneden çıkar çıkmaz gerilla alanında mücadelesine devam etti.

Tokat İl Komitesi'nin bir üyesi olarak görev yaparken aynı zamanda Karadeniz 2 Nolu Bölge Komutanlığı'na bağlı olarak çalıştı. O, her türlü tembelliğe, hantallığa vurduymazlığına karşı kararlı bir duruş, tasfiyeciliğe karşı Marksist-Leninist-Maoist tavrın temsilcisidir. Karabulut, 20 Ekim 1997'de bir görevi yerine getirirken Amasya'nın Taşova ilçesinde alçakça ihbar edilerek bir yoldaşı ile birlikte kuşatıldı. Düşmanın “teslim ol” çağrılarına silahıyla yanıt verdi ve çıkan çatışmada şehit düştü. Cenazesini Tokat'tan almaya giden Sultan ananın “Bu meydanı ömrünüz boyunca unutmayın. Bilin ki Özgür sizin için öldü. Unutmayın bugün bize yarın size.” sözleri, daha sonra Karabulut'un ihbarcısı Halk Ordusu tarafından Karabulut'un kendi silahıyla cezalandırılarak yerine getirildi.

Ercan Eser (Parti Militanı): 20 Şubat 1973 yılında Dersim Mazgirt'te dünyaya geldi. Eser, 22 Ekim 1998 tarihinde İstanbul Kağıthane yolu üzerinde asfalt kamyonunun içinde bulunduğu minibüse arkadan çarpması sonucu hayatını kaybetti.

ŞAHVERDİ ŞEHİTLERİ

Cengiz İçli (Parti Üyesi): Yaşamının 16 yılını Proletarya Partisi saflarında

örgütlü mücadele yürüterek geçirdi. 1999 yılında lisede okurken Komsomol saflarında örgütlenen İçli, uzun yıllar Komsomolun Çukurova Komitesinde görev yaptı. 2010 yılında Komsomola yapılan bir operasyonda gözaltına alınıp tutuklandı. Cengiz İçli, hapishaneden çıktıktan sonra da mücadeleye sıkı sıkıya sarıldı. Uzun süre Komsomol MK üyeliği yaptı. 4 Eylül 2013 tarihinde gerillaya katıldı. Cengiz İçli görev aldığı alanlarda gerilla grubunun siyasi komiserliğini yaptı. 21 Ekim 2015 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesindeki Mercan Şahverdi köyü kırsalında Hakan Çakır ve Özgüç Yalçın'la birlikte ölümsüzleşti.

Özgüç Yalçın (Parti Militanı): Proletarya Partisi ile 2010 yılının sonlarında ilişkilendi. Ankara'da faaliyet yürüten Özgüç Yalçın 7 Temmuz 2011 tarihinde Hakan Çakır ile beraber gerillaya katıldı. Yalçın'ın en belirgin özelliklerinden birisi yoldaşlık sevgisidir. Yoldaşlarıyla tartışa dahi haklı ya da haksız olduğuna bakmaksızın, gönlünü almasını bilirdi.

21 Ekim 2015'te bir görev için gittikleri köy faaliyeti sonrası Ovacık Mercan/Şahverdi köyünde Cengiz İçli ve Hakan Çakır ile beraber düşman pususuna düşerler. Yalçın, grubun öncüsü. Düşmanın açtığı ilk ateşte ağır yaralanır. Yoldaşları onu yaralı olmasına rağmen pusu alanından çıkarmak için yoğun çaba harcar. Ancak devam eden çatışma sırasında Cengiz İçli ve Hakan Çakır ölümsüzleşti. Ağır yaralı olan Yalçın son enerjisini el bombasını atmak için harcadı ve düşmana esir düştü. Yarası ağır olmasına rağmen, yoldaşlarının yerini söylemesi için yoğun işkenceye uğradı. Her işkencesine sloganlarla yanıt verdi. Öyle ki sabaha kadar süren işkenceye karşılık attığı her slogan, Şahverdi köylüleri tarafından duyulur. Yalçın'da istediğini alamayacağını anlayan düşmanı, 22 Ekim'in sabahına doğru onu katleder. Yalçın öncüllerinden aldığı mirasla “ser verip, sır vermeyenler”den oldu.

Hakan Çakır (Parti İleri Militanı): Erzincan'da, henüz lise yıllarındayken Proletarya Partisi ile ilişkilendi ve Komsomol saflarında faaliyet yürüttü. Bu dönemde Erzincan'da yapılan bir operasyon sırasında tutuklandı. Hapishaneden çıktıktan sonra Komsomol saflarındaki faaliyetine devam etti. Komsomol Aday Üyesi olan Hakan Çakır, 7 Temmuz 2011 tarihinde Özgüç Yalçın ile beraber gerillaya katıldı.

EMPERYALİZMİN MİDESİNDEKİ YUMRUK: FİLİSTİN

Filistin ulusal mücadelesi için 7 Ekim’de gerçekleşen Aksa Tufanı yeni bir evreyi ifade ediyordu. İsrail, Filistin’deki işgalini uzun süredir parça parça geliştirirken aynı zamanda varlığıyla doğrudan etkide bulunduğu Orta Doğu düzenini yeniden kurmayı amaçlıyordu. İbrahim Anlaşması, bazı Arap devletleriyle kurulan siyasi ve ekonomik iş birlikleri Filistin Ulusal Mücadelesini perdelemişti. Tam da bu zamanda büyük ve tarihsel ulusal direnişe dayanan Aksa Tufanı eylemi emperyalizme ve sömürüye dayanan bu adımları paramparça etti. Aksa Tufanı, 1. yılını geride bıraktı. Siyonist İsrail var gücüyle Filistin’e saldırmaya devam ediyor. Bu saldırganlık bugün Lübnan’a doğru yayılmış durumda. Bu beklenmedik bir gelişme değil. Direniş Ekseni’nin bir süredir yeterince yanıt olamamaya dair sergilediği tüm “zamsızlık, hazırlıksızlık” görüntüsüne rağmen Filistin üzerindeki şiddet, yayılımı kaçınılmaz kılmaktaydı ve bugün beklenen gerçekleşiyor. Orta Doğu’da siyasi dengeleri “kırmızı çizgilerle” yöneten emperyalistler için Filistin direnişi ayrıktı. Ayrıktan otunu söküp atacak olan da İsrail’di. Fakat haklı direniş her defasında emperyalistlerin ve İsrail’in kâbusu oldu.

7 Ekim'den bu yana Filistin coğrafyasında savaş büyüyerek devam ediyor. Siyonist İsrail özellikle Gazze Şeridi'ne soykırım düzeyindeki saldırılarını artırarak devam ediyor. Bu süreçte Direniş Eksenî [İran, Lübnan (Hizbullah), Yemen (Husiler) ve Filistin Ulusal Güçleri] İsrail ile savaş içerisinde. Elbette burada bir ayırım yapmak gerekiyor. Hizbullah ve Filistin Ulusal Güçlerinin sıcak savaşı daha keskin ilerlemektedir. Hizbullah Genel Sekreteri Hasan Nasrallah'ın katledilmesinin ardından savaşın rotası düzey değiştirdi. Siyonist İsrail Lübnan'ın güneyine işgal saldırılarını başlattı. Bu da Orta Doğu'nun diken üstü gerilimini yükseltmeye devam etti.

SINIRLAR MI ZORLANACAK UZLAŞI MI?

Nasrallah'ın ölümünün ardından İsrail zafer sarhoşluğuna daha fazla kapılmıştı. Teknolojik üstünlüğünün getirdiği kazanımları abarttığını gözlemlemek mümkündü. İsrail için Nasrallah gibi

güçlü bir figürün kaybı Filistin ve bölge açısından bir “yenilgi”ydi. Siyonist İsrail ezelden beri güçlü istihbarat yapısıyla kendisine karşı olan yapılara karşı böylesi suikast girişimlerini defalarca yaptı. Bu, psikolojik savaşın bir parçasıydı. Yine Lübnan’da binlerce cihazı patlatmakla, adeta “hayalet saldırısı” düzenlemekle güç gösterisi yaptı. Elbette objektif tabloda İsrail için bu önemli bir kazanımdı. Halka boyun eğdirmek, liderleri hedef almak sindirmenin bir parçasıydı. Fakat şunu biliyoruz ki, Filistin Ulusal Mücadelesi ödenen büyük bedelleri ve kararlı savaşıyla dünya tarihinde önemli bir yerde duruyordu. Halkın sarsılmaz iradesi ve savaşı büyük imhalara, kayıplara ve saldırılara rağmen yeniden ve yeniden ayağa kalktı. Bu durum emperyalistler için “ayrık otu” Filistin ulusal mücadelesinin yok edilemeyeceğinin bir göstergesiydi.

Siyonist İsrail'in özel olarak ve görünürde Hizbullah'a; ama somut olarak Lübnan'a ve yer yer Suriye'ye saldırısı yeni cepheyi açmış oldu. 2 Ekim'de İran, İsrail'e bu zamana kadar yapılmamış büyük çaplı bir füze saldırısı düzenledi. Bu saldırı, İsrail'in nidasını hızla durdurdu. Çünkü "kuş uçurmaz" denilen Demir Kubbe imajı parçalandı ve yüzlerce füze İsrail topraklarına düştü. İran'ın bu çıkışını ele almamız gerekiyor.

Direniş Eksenı içerisinde İran belirleyici bir rol oynuyor. İran, kendisinin belirleyicilerinden biri olduğu bölgesel dengeyi koruyan bir hatta duruyor. Bu hat ulusal çıkarlarını korumak üzerinedir. Anti ABD'ci politikasıyla bilinen İran, uzlaşıcı siyaseti de hiçbir zaman bırakmadı. Konu Filistin Ulusal Mücadelesi olduğunda da yaklaşım benzerdir. Şiiler içerisinde bir saygınlığı olan İran, bölgede dinî değerler üzerinden güçlü bir hegemonya kurmuştur. Sözünu ettiğimiz saygınlık sürekli pekiştirilmektedir. Bu durum bir beklentiyi de beraberinde getirmiştir. Anti Siyonist oluşu bunu getirse de uzlaşıcı ve kendi çıkarlarını gözetten bir İran olduğuşaşıkârdır. Burada Filistin Ulusal Mücadelesine “gönülden bağılı” bir İran göremeyiz. Tersine bölgede Aksa Tufanı ile oluşan dengesizliği yönetebildiği

genel dengenin içinde tutma gayreti her aşamada gözlemlenebilmektedir. İsrail'e saldırısının ardından bu dengeye işaret eden açıklama yapıldı. İran bunun bir öz savunma olduğunu söyledi ve eğer petrol rafinelerine saldırı olursa ABD'nin Suudi Arabistan, Azerbaycan, Kuveyt, BAE ve Bahreyn'deki rafinerileri ve petrol sahalarını ateşe vereceğini belirtti. Aksi bir durum olmayacağı sürece İran'ın bekleyişini sürdüreceği açık... İran'ın savaşa doğrudan dahil olması henüz olası bir durum olarak değerlendirilmiyor. Çünkü bu durum ABD'yi doğrudan savaşın içerisine çekecek bir hamle olacaktır. Bu, Orta Doğu'daki dengeyi tehlikeye düşürecek bir gelişme olarak İran için büyük kayıp olacaktır.

Bölgesel ya da uluslararası egemen sınıfların kendi çıkarlarını korumak üzere benimsedikleri denge siyasetinde büründükleri roller değişkendir. Anti ABD'ci, anti Siyonist tutum İran için güçlü bir tutkaldır. Bu tutkalın zayıflaması bölgedeki itibarın zayıflamasını içerir. Filistin Ulusal Mücadelesi bu bakımdan belirleyici önemdedir. İran'ın İsrail'e olan bugüne kadar saldırıların kurmuş olduğu dengeyi pekiştirdiği bir gerçektir. Olası bölgesel savaş içinde de uzlaş ve müzakere siyasetinden vazgeçmeyecektir.

Filistin Ulusal Mücadelesinin tümden kırılması ve imhası, başta ABD emperyalizmi olmak üzere Batılı emperyalist devletler için Orta Doğu'da "mutlak zafer" anlamına geliyor. Çünkü Filistin ulusal mücadelesi var oldukça emperyalistlerin çıkarları zarar görmektedir. İsrail bu yüzden ileri karakoldur, "yaramaz çocuk"tur, mızrak ucudur. Siyonist İsrail devleti için tüm olanaklar seferber edilmektedir. Emperyalistlere karşı gelişen her hareket, Siyonist İsrail ile yok edilmek istenmektedir. İsrail'in Lübnan'a saldırısı da bunu içeriyor. Ateşkes tartışmaları içerisindeyken İsrail'in Nasrallah ve Lübnan hamlesi emperyalistlerin ağzını sulandırıyor. Nasrallah'ın ölümünün ardından Lübnan'a yönelik işgal saldırısı, Lübnan içindeki farklı grupları kaşımayı ve savaşı içinden yönetmeyi içermektedir. Çünkü Hizbullah'ın varlığı kendi varlıkları için

ciddi bir tehdittir. “Direnişin silahları kutsaldır.” diyen Nasrallah, esas savaşın her defasında Siyonist İsrail devlete karşı olduğunu vurgulamış ve bu sözün gereğini de her defasında yerine getirmiştir. Hizbullah, saldırılara her defasında güçlü yanıtlar vermiştir. Bugün de Lübnan’ının güneyini işgal eden İsrail yalnızca 1,5 km ilerleyebilmiştir. Hizbullah’ın bu söylemi, halkın büyük bir karşılık bulmaktadır ve halkın desteğiyle İsrail’e karşı direnişin gücü kırılmamıştır. Siyonist İsrail’in Hizbullah’ı ortadan kaldırma ısrarı da buradan gelmektedir. Nihayetinde Hizbullah’ın ve İran rejiminin yıkılması İsrail için asıl amaçtır. “Böl-parçala-yönet” politika-sının Orta Doğu’da mutlak oyuncusu da İsrail’dir.

Filistin Ulusal Mücadelesi çağımızın önemli direniş odaklarından biridir. Filistin'deki mücadele büyük teknik ve askerî güce rağmen devam ediyor. Emperyalistler için ciddi bir karın ağrısıyken dünya halkları için direniş meşalesidir Filistin. Geniş halk yığınları yüzlerini hiç görmedikleri ve tanışamayacakları direnişçilerin, savaşçıların zulme karşı başkaldırısıyla bağlar kurmuş durumdadır. 7 Ekim'den bir yana halklar Filistin için sokağa çıkmaktadır. Gericici devletlerin ve sınıfların soykırımdan dahi sakınmadıkları bir direniş söz konusudur.

Özellikle emperyalist devletlerin İsrail'e mutlak desteği görülmelidir. ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya başı çeken ve İsrail'in "mutlak" koruyucusudurlar. Ezilen ve sömürülen dünya halkları Filistin halkının direnişinden mutlaka güç alacaktır ve onunla bağ kurmaya devam edecektir. Kendi ülkesinde gerici egemen sınıflara karşı verilecek haklı savaşların ilk fitilidir. Savaşma, haklarını ve yaşamını savunma düşüncesiyle başlayan bağ, sınıf mücadelesinde proletaryanın muzaffer ilerleyişinin kaçınılmazlığının kavranmasını doğuracaktır.

KADINLARIN ÖFKESİ SOKAKLARI KUŞATTI

İkbal Uzuner ve Ayşenur Halil'in katledilmesinin ardından Türkiye'nin her yerinde kadınlar sokağa döküldü.

Meydanlarda, üniversitelerde, liselerde kadınlar kadın cinayetlerine ve kadın düşmanı politikalara karşı öfkelerini haykırdı. Bu süreçte Rojin Kabaiş isimli üniversite öğrencisinin kaybolduktan 18 gün sonra cansız bedeninin bulunması da tepkilere yol açtı. Eylemler hâlâ devam etmekte. İkbâl ve Ayşenur'un katledilmesinin ardından 12 gün içinde 22 kadın katledildi.

İkbâl ve Ayşenur'un isimleri de daha önce katledilen ve sembolleşen kadınlar gibi bu toplumun bilincine kazındı. 2004 yılında hamile kaldığı için ailesi tarafından öldürülen Güldünya Töre, 2009 yılında katledilen Münevver Karabulut, yine 2010 yılında katledilen Ayşe Paşalı gibi. 2015 yılında Özgecan Aslan cinayeti toplumsal tepkinin etkin şekilde sokaklara aktığı, halkın her kesiminden insanların öfkelerini topladığı dönüm noktalarındandır. Son yıllarda ise Şule Çet, Helin Palandöken,

Emine Bulut, Gülistan Doku bu süreçlerde simgeleşen örneklerin başında gelmektedir. Bu kadar kadının ismini hangi hafıza kaldırır?

Kadınlar devletin gözü önünde, uzaklaştırma kararlarına, failerin tutuklanmasına rağmen katlediliyor. Çünkü devlet kadınları değil faileri koruyor. Bunu kadın düşmanı politikalarıyla; cezasızlık, kanıta dayandırma, toplumsal bilinci geriletme eğitimleri, aile politikalarıyla hayata geçiriyor. Kadınlar bu anlayışı kabul etmemekte ısrarcılar! Öyle ki düşmanın kim olduğu ve hangi biçimlerde var olduğu teşhir ediliyor. Polis barikatları kadınların önüne çekildiğinde "İkbâl katledildiğinde neredeydiniz?" haykırışı da hedefi göstermektedir.

Toplumsal yozlaşma tartışmaları da bu sürece damgasını vurdu. Kadın düşmanlığının sanal ortamlarda da örgütlendiği; bunların taciz, şantaj, tehdit yoluyla geliştirildiği görüldü. Yığınla yorumdan toplumsal bir değişim olmadan kadının kurtuluşunun gerçekleşmeyeceği sonucu çıkıyor. Kadına yönelik

şiddetinin, çocuk istismarının bu denli görünür olabilmesi kuşkusuz kadınların başardığı bir durumdur. Kadınlar, sorunlarının gündemleşmesi için elinden geleni yaparken devlet üç maymunu oynamaya devam etti. "Allah'tan rahmet, acılı ailelere başsağlığı" dilendi. Sanıyoruz bir sonraki aşama seçim araçlarından kadınlara "gül fırlatmak" olacaktır. Nitekim İstanbul Sözleşmesinin feshedildiği tarihlerde dönemin AKP Kayseri vekili Hülya Atçı yüzü bile kızarmadan "Hiç mi kadınların payı yok bu şiddette" diyerek katledilen kadınları suçlamıştı. Buradan da anlaşıldığı üzere devletin tüm mekanizmaları kadınların katledilmesine göz yummakta, mücadele eden kadınları da yargısıyla, polis-devlet şiddetiyle engellemeye çalışmaktadır.

Kadınlar her gün şiddete maruz kalmakta, yaşamları şiddetin her çeşidi ile çileye dönüştürülmektedir. Ekonomik, psikolojik, sözlü, fiziksel, sanal medya kaynaklı vb. tüm şiddet çeşitleri yaşamın kopmaz bir parçası haline getirilirken tüm topluma bu şiddet kanıksatılmak-

tadır. Bugün bu durumun kitlelerde tartışılabilir olması önemli. Kitleler kadın cinayetlerini, çocuk istismarını tartışıyor ve devletin bu süreçte katledilen kadınları medya yoluyla suçlu gösterme çabası büyük oranda karşılık bulmuyor. "O saatte orada ne işi varmış?", "O erkekle birlikte olmasaymış", "Bile bile gitmiş" gibi kadını hedefe koyan söylemler artık gerçekçi, akla uygun gelmiyor.

Rojin'in intihar ettiği, İkbâl'in satanist olduğu, Pınar'ın şantajcı olduğu, Emine'nin eşini aldattığı, Şule'nin pence-renden atladığı yalanlarına kimse inanmıyor. Sürekli servis edilen bu yalanlar gerçeklik duvarına çarpıyor. Kadınlar eşleri, sevgilileri, babaları, patronları, en yakınları tarafından katlediliyor. Kadının bu saldırılara karşı öz savunma hakkını kullanması meşrudur. Kadının kendi kurtuluşu için örgütlenmesi, onu ölüme ve sömürüye mahkûm eden bu sisteme karşı mücadele etmesi kadınların önünde duran en önemli görevlerden biridir.

YENİ DEMOKRASİ

MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi34.net](#)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20